COLECȚIA ROMANTIC

Pa

NORO

Patricia Lynn

COLECŢIA

ROMANTIC

NOROCUL ÎNCEPĂTORULUI

ISBN-973 – 9405 – 07-X

Editura aleris

Editor: Aurelian Micu Lector: Angela Vasile Coperta: Andy

© by Patricia Lynn Killman, 1997 BEGINNER’S LUCK Traducere şi adaptare din limba engleză de Adina Teodora Alexiu Toate drepturile rezervate editurii ALCRIS

ISBN 973 – 9405 – 07-X Colecţia „ROMANTIC

PATRICIA LYNN

NOROCUL ÎNCEPĂTORULUI

ALCRIS

Despre autoare

Patriciei Lynn i-a plăcut să scrie şi să citească încă din şcoala primară. În adolescenţă, ea şi-a scris poveştile pe scurt şi le-a dat prietenilor ei să le citească. În 1993, cu sprijinul familiei, ea s-a hotărât în cele din urmă să-şi urmeze visul de a deveni o autoare publicată.

Singura ei dorinţă este ca oamenii să se bucure tot atât de mult, citindu-i cărţile, pe cât se bucură ea, scriindu-le.

CAPITOLUL I

Justin Holmes recunoştea o pacoste atunci când o vedea. Şi bruneta bine făcută, care cobora din maşina ei sport, albastru-închis, era în mod cert o PACOSTE.

A traversat mica porţiune pavată a parcării cu o graţie naturală, exprimând în mod vădit siguranţa de sine. Purtând o bluză albă, lejeră, cu mâneci lungi, strânsă de talia îngustă a pantalonilor negri şi mulaţi, ea arăta senzaţional. Şi în totală discordanţă cu fundalul din Dale Hollow Lake.

Îl enerva că nu putea spune exact

de ce se simţea atât de iritat de faptul că va petrece următoarele zece zile cu Ashley Harper. Era ceva în toată această situaţie, care îi aducea nervii la limită.

Cu un oftat de resemnare, îşi aranjă şapca ţipătoare, de baseball, cu însemnele celor de la Met’s, înainte să coboare în fugă scările de piatră de la Starlight Marina. „Cu cât vor începe mai repede aceste zece zile, cu atât mai curând se vor fi terminat4l gândi el. Tot ceea ce avea de făcut era să-şi vadă de treabă. Ea ar învăţa tot ceea ce avea nevoie să ştie, urmându-şi apoi propriul drum. Nicio problemă.

Când el se apropie, pasul ei încetini. Din cauza ochelarilor de soare,

el nu-i putu vedea ochii, dar ştiu că atenţia ei era concentrată asupră-i.

— Domnişoara Harper?

Întrebase doar ca să fie absolut sigur că se adresa persoanei potrivite.

— Da.

Oprindu-se în faţa ei, îi întinse mâna.

— Bună. Eu sunt Justin Holmes.

— Domnule Holmes…

Ea i-o acceptă cu o strângere de mână hotărâtă.

— Îmi face plăcere să vă întâlnesc.

Exact aşa cum se aşteptase, pielea ei era catifelată, iar unghiile lungi aveau o manichiură perfectă. Şi-o putea închipui cu uşurinţă ţinând în mână o delicată ceaşcă de ceai din porţelan fin.

Să şi-o imagineze ţinând în mâini un peşte suplu, care se zbătea, depăşea orice închipuire.

— Ai avut o zi plăcută pentru condus, venind din Knoxville, remarcă el.

— Da, e superb. Sper ca vremea să rămână la fel de frumoasă cât timp mă aflu aici.

Vocea ei îl intriga. Tonul ei profund şi suav, combinat cu tărăgănarea nativă a celor din Sud, produceau un efect sonor ciudat de seducător. Viziuni despre vaporoase nopţi de vară, cu săruturi prelungi şi încete îi străbătură mintea. Dându-şi seama că s-ar putea să o fi privit fix, el făcu un efort să-şi alunge gândurile bizare.

— Ei bine, potrivit prognozei meteo pentru zona asta, ar trebui să fie frumos cel puţin până miercuri. După aceea, dăm cu banul.

— Atunci va trebui să facem cât de multe putem până miercuri. Ezită. Să-mi aduc lucrurile?

— Sigur.

Ea se întoarse şi merseră împreună, încă o dată, înnpie maşină. El o privi cum deschide micul portbugiţi, tifliul la iveală două valize mari şi o geantă de cottmetice. Apoi cu dădu un ocol maşinii pentru a-i doNi hido pofijorii. C’llud reveni, avea două genţi muri du plHe miimiiir du înfieri.

Poşeta îndesată sub un braţ şi un uriaş dublu radio-casetofon portabil în

mâini.

— Asta-i tot, ţinu ea să sublinieze.

El se uită mai întâi la ea, apoi în jos, la valizele aflate încă în portbagaj. Probabil glumea.

— E ceva în neregulă?

Întrebarea ei era calmă, controlată. El simţi cum i se încordează muşchii cefei. Da, cu siguranţă vor fi zece zile foarte lungi!

— Ţi-ai împachetat toată debaraua?

O tăcere tensionată se aşternu între ei.

— Poftim?

Răceala de gheaţă a vocii ei era chiar neprietenoasă, dar el hotărî că, la fel de bine, ea putea să înveţe acum că

şi-o irosea în zadar cu el.

— Dă-mi voie să te întreb altfel. Ai cumva în aceste valize ceva care să se potrivească felului în care vom petrece următoarele zece zile? îşi lăsă intenţionat privirea insistentă s-o măsoare din cap până-n picioare, întrebând cu o ridicare din sprâncene. Sau intenţionezi să te îmbraci tot timpul în felul acesta?

Îi văzu umerii îndreptându-i-se ca şi cum ar fi respirat adânc. În spatele ochelarilor întunecaţi, ochii ei nu se mişcaseră nicio clipă, fixându-l.

— Domnule Holmes, dumneata intenţionezi să fii la fel de arogant în tot timpul pe care-l vom petrece împreună?

El zâmbi cu indiferenţă şi îşi

încrucişă braţele pe piept.

— Domnişoară Harper, mă îndoiesc că o să-mi schimb personalitatea doar ca să-ţi fac pe plac.

Se priviră fix, timp de o clipă lungă şi tensionată, fiecare măsurându-l pe celălalt. Justin simţi ceva străin şi periculos izbucnind cu putere în aerul dintre ei. Aproape că tremura, având senzaţia că cineva tocmai îşi plimbase uşor degetul pe spatele lui, urmărindu-i coloana vertebrală. Atmosfera deosebit de încărcată era ceva deosebit de descurajant.

El se considera un jucător de pocher al naibii de bun şi era clar, pe bună dreptate, că nu-şi arăta disconfortul, continuând să susţină

privirea ei insistentă. Dar n-ar fi putut să nege că se simţi uşurat în momentul când ea sparse, în sfârşit, tăcerea.

Îşi mută genţile grele pe un singur umăr.

— Nu-i nevoie să-ţi faci griji pentru garderoba mea, accentuă ea cu o politeţe artificială. Dacă nu e potrivită, e problema mea. Doar n-o să te fac responsabil pe dumneata de prostia mea evidentă!

Sarcasmul care-i asprea vocea în continuare îi aţâţa lui furia. Nu-şi amintea ultima oară când cineva sau ceva să-l fi iritat într-un asemenea hal. Mai puţin de cincisprezece minute în prezenţa acestei femei şi tensiunea lui arterială era la apogeu. De ce trezea în

el o astfel de reacţie nu era un subiect pe care să fi vrut să-l exploreze.

Bunul simţ îi spunea că cel mai sigur lucru pe care-l putea face era s-o lase cu tot cu bagajele ei acolo unde se aflau şi să se întoarcă singur în cabina sa, la existenţa sa liniştită. Nu avea nevoie de banii ei şi Dumnezeu îi era martor că se putea descurca şi fără bătaia de cap pe care ea promitea să i-o dea. Ea era o provocare pe care el nu dorea s-o accepte.

Prin minte îi trecură mai bine de o duzină de motive pentru a se întoarce şi a pleca. Nu se putea gândi decât la o singură persoană pentru a termina ceea ce începuse. Pur şi simplu i-o datora lui Nick.

Justin ridică cele două valize din portbagaj şi aproape că scoase un geamăt. Nu era deloc un tip slab, dur ceea ce împachetase ea cântărea aproape o tonă.

Fără niciun alt comentariu el se întoarse şi se îndreptă înspre Blazer-ul lui. Spera că Ashley Harper era destul de inteligentă încât să-l urmeze, pentru că nu credea că ar fi putut să rostească un cuvânt fără să sune a gol.

Ashley stătea în mijlocul cabanei sumar mobilate şi găsea mulţumitoare condiţiile de cazare.

O somieră ocupa unul din pereţii camerei de zi, o serie de rafturi pline de cărţi – un altul. O masă pătrată din lemn şi patru scaune cu spătar, dintre

care doar trei i se potriveau, erau aşezate în mijlocul intrândului dintre bucătărie şi camera de zi. Bucătăria era echipată cu un frigider şi o sobă cu gaz, plus toate ustensilele necesare gătitului şi mâncatului.

Micul dormitor se mândrea cu un pat în întregime metalic şi cu un scrin mare, din lemn de pin. Baia era micuţă, cu un duş doar atât cât să te poţi răsuci în el.

Departe de a fi extravagantă, cabana era curată şi poseda cele două lucruri pe care ea le considera esenţiale – electricitate şi apă curentă. Să înveţi să pescuieşti era una. Să trăieşti fără confortul obişnuit timp de zece zile era alta. N-avea nicio dorinţă

de a se contopi prea mult cu natura.

Ar fi trebuit să-l întrebe pe Justin de unde ar fi putut lua nişte mâncare. Numai gândul de a-l întreba ceva pe acel om aprindea o scânteie de resentiment. Ea îl catalogase deja ca pe un „macho” tipic. Tipul dominator care credea, fără nicio îndoială, că o femeie era fie numai pentru pat, fie numai pentru cratiţă. Ashley se mira cum tatăl ei se înţelesese tocma cu Justin s-o înveţe să pescuiască. Presupusese că o va încredinţa cuiva mai apropiat de vârsta lui. Justin Holmes era, în mod evident, cu o generaţie mai tânăr decât tatăl ei. Gândul că va petrece zece zile cu el iscă o undă de disconfort, care nu putu decât s-o enerveze mai mult. Să

fie a naibii însă dacă va lăsa un sălbatic din Apalaşi s-o intimideze!

— Nu e decât un misogin încrezut, bombăni ea în timp ce-şi folosea ambele mâini pentru a căra, sau mai degrabă pentru a târî una dintre valize către dormitor.

Deja hotărâse că Justin nu era din Sud. În niciun caz. Nu avea încetineala, tărăgănarea celor din Sud, şi nici atitudinea relaxată la care se aşteptase. Exista în el o asprime, o nelinişte adânc înrădăcinată, ereditară. Se mişca un pic prea repede, vorbea cam tăios. Şi deşi se mai atenuase cu timpul, vocea lui purta încă urma unui accent estic. Justin Holmes era un yankeu de pe Coasta de Est, fără îndoială. Se întreba

cum ajunsese el în ţinuturile deluroase din Tennessee.

Nerăbdătoare, abandonă acest gând. Nu-i păsa ce-l adusese aici şi doar nu era să-l lase să-i strice sejurul. Plănuise de săptămâni această excursie. Întotdeauna ideea de a învăţa lucruri noi îi dădea emoţii. Să înveţe lucruri noi pe care să le poată împărţi apoi cu o persoană deosebită era chiar mai bine. Într-adevăr, viitorul ei logodnic nu fusese încântat când îi spusese că va pleca pentru zece zile, dar o iertase destul de repede când descoperise unde va merge şi de ce.

Deşi el nu ştia încă, Ashley plănuia să-l ia de bărbat pe Geoffrey Anderson. Se vedeau de şase luni şi el îndeplinea

aproape toate criteriile unui tovarăş de viaţă perfect. Era un bărbat bine, inteligent, şi un gentleman. Se simţea mulţumită cu el. Împreună ar fi ancorat într-o rutină plăcută şi confortabilă şi ar fi trăit tot restul vieţii lor făcând toate lucrurile care le plăceau amândurora. Cum ar fi pescuitul.

Când îl auzise pe Geoffrey pomenind de un prieten căruia îi plăcea să pescuiască, Ashley se dusese la tatăl ei, el însuşi un pescar înrăit, şi îl rugase s-o pună în legătură cu cineva care ar fi putut s-o înveţe să pescuiască. Aşa ajunsese ea la Dale Hollow Lake, cu Justin Holmes. Să-i suporte prezenţa enervantă în următoarele zece zile nu va fi cel mai amuzant lucru pe care-l va

fi făcut vreodată, dar se putea descurca. Spera doar ca talentul lui de pescar să-i depăşească personalitatea.

Se întoarse după cealaltă geantă, oprindu-se în drum doar atât cât să conecteze la priză radiocasetofonul şi să pună o casetă. Măsurile unei muzici săltăreţe, country, izbucniră din aparat. Dădu volumul la maxim înainte de a se întoarce în dormitor să despacheteze.

Justin stătea pe treapta cea mai de sus a intrării şi lovea cu un aer absent una dintre urechile pleoştite ale lui Dudley. Coada lui începu să bufnească periodic în timp ce îşi privea atent stăpânul, cu nişte admirabili ochi negri.

Justin decise că era un lucru bun

că îi plăcea muzica country. Pe tot parcursul ultimei ore, un torent constant de Garth Brooks plutise în aerul după-amiezii târzii, avându-şi sursa în cabana alăturată. Probabil că ar fi trebuit să fie mulţumit că Ashley Harper nu era fan heavy-metal.

Îşi privi ceasul înainte de a sări în picioare. Şi Dudley se ridică, pregătit să-l urmeze. Justin îl poreclise cu afecţiune „Umbra”. După ce-l găsise abandonat la capătul culoarului, slab şi pe jumătate înecat în urma unei furtuni de vară, Justin îl îngrijise să-l pună din nou pe picioare, încerca să determine exact ce rasă de câine putea fi, dar niciodată nu-şi dădea seama. Dudley era o potaie de mărime mijlocie, cu

blana neagră, bogată, un câine blând, cu un profund devotament faţă de omul care îi salvase viaţa.

Bărbatul şi câinele o luară pe drumul de pietriş, tăiat printre arborii deşi, către cabana alăturată, pe care Justin o construise cu trei ani în urmă. Se gândea să mai construiască încă una. Reputaţia lui de instructor de pescuit crescuse de-a lungul anilor, aducându-i un venit constant. Descoperise că nu toţi clienţii săi doreau să-şi petreacă timpul pe un vas de croazieră de pe lac, sau într-o cabină într-unul din iahturile portului.

Cabana sa oferea intimitate şi condiţii confortabile, o alternativă pe care o preferau mulţi.

Îndată ce urcă treptele către intrare, el putu vedea prin perdeaua de la uşă. Ashley nu se zărea nicăieri. El ciocăni, dar ştiu că muzica pusă la maximum ar fi acoperit sunetul, în cele din urmă smuci uşa, o deschise şi păşi în bucătărie, cu Dudley pe urmele lui.

Justin se opri o clipă să studieze radiocasetofonul şi numeroasele lui butoane şi mânere. Dându-şi seama că ar fi mai uşor s-o găsească pe Ashley în cabană decât să afle care buton controla volumul, el traversă camera.

O găsi în dormitor. Era cu spatele spre uşă în timp ce aşeza ceva în şifonier. Stând în uşă, el zăbovi o clipă să admire priveliştea. Şoldurile ei se legănau uşor în ritmul muzicii.

Pantalonii pe care-i purta nu erau sub nicio formă prea strâmţi, ci lăsau să se întrevadă, într-un mod plăcut, curbele de dedesubtul materialului.

Hotărând că ar fi mai bine să-şi facă simţită prezenţa, el începu să vorbească exact în acelaşi moment în care ea se întorcea dinspre dulap. Ţipătul speriat pe care îl scoase îl făcu pe Dudley să fugă pentru a se ascunde. Justin nu putu decât să încremenească locului, în timp ce ea îşi duse mâna la piept şi-şi închise ochii.

— Eu. Am ciocănit, se apără el.

Când ochii ei se înălţară deschizându-se, se aşteptă ca din adâncurile lor întunecate să zboare scântei care să-l ardă de viu.

— Ai ciocănit? strigă ea. Şi eu ţi-am răspuns?

— Nu. Dar muzica e aşa de tare…

El avu bunul-simţ să facă un pas înapoi în timp ce ea pomi înspre el. Ea trecu în grabă pe lângă el şi merse spre casetofon. Mâna ei se întinse ţinând să lovească unul dintre butoane cu pumnul. Dintr-odată se făcu linişte şi ea se roti să-l înfrunte.

— Poftim, se repezi ea. Ţi-a dat măcar prin minte să-l închizi? N-ar fi avut mai mult sens?

— M-am uitat la el, înălţă el din umeri. Sunt acolo suficiente butoane şi întrerupătoare, pentru a servi unei centrale de comandă a lansărilor de rachete SCUD.

— Cel marcat cu „on/off ar fi putut fi un indiciu. Bun, nu crezi? îşi încrucişă braţele. Aproape că m-ai speriat de moarte.

— Îmi pare rău, recunoscu el cu ciudă.

— Te-ai gândit măcar să tragi ştecherul? Ar fi mers.

El respiră adânc, simţind prima scânteie a mâniei.

— Tu te-ai gândit să-i aduci volumul la un nivel mai acceptabil? Poate în felul acesta ai să auzi data viitoare pe cineva care ciocăneşte la uşă.

— Doar n-o să te am prin preajmă, pândind…

Scânteia de mânie deveni flacără.

Se părea că avea o abilitate înnăscută de a-l scoate din sărite în timp record.

— Nu pândeam. Mi-am cerut deja scuze. Le poţi accepta, sau nu.

Ea îl privi fix un moment.

— Ce voiai?

— Voiam să ştiu dacă ţi-ar plăcea să mergem în oraş să ne facem provizii.

— Da, trebuie să fac asta. Voi fi gata în câteva minute.

El îşi înclină capul cu indiferenţă şi o pomi către uşă.

Abia o deschise, când ea îl strigă. El se opri să privească peste umăr şi o văzu stând cu spatele, în uşa dormitorului.

— Poţi să-mi spui ce este creatura asta de sub patul meu?

El se întoarse către ea şi privi cu atenţie în cameră. Ea arăta înspre piciorul patului. Dudley se refugiase acolo şi acum numai nasul lui negru ieşea de sub marginile cuverturii albastre.

— E Dudley. L-ai speriat când ai ţipaţ.

Justin o privi din nou şi-i întâlni ochii căprui, de culoarea ciocolatei, aruncând din nou scântei. Se afla aproape, destul de aproape încât el să sesizeze mireasma subtilă a parfumului ei. Îi amintea de strălucirea soarelui soarelui şi de flori sălbatice. Era mai înaltă decât crezuse iniţial, cu numai un centimetru sau doi mai scundă decât el. Şuviţe de păr şaten se eliberaseră din

strânsoarea cozii de cal neglijente, încadrându-i faţa. Nu exista nici măcar o urmă de pistrui pe nasul ei obraznic, care să-i strice tenul de fildeş. El îşi notă în minte să-şi amintească să se asigure că ea va purta o pălărie pentru a-i proteja pielea de soare în timp ce vor pescui. Ea nu-i zâmbi, dar buzele ei pline se depărtară uşor şi, brusc, el nu se putu gândi la altceva decât cum să le simtă, cu buzele lui, moliciunea.

— Ce e acela Dudley? întrebă ea, iar vocea ei sună uşor nesigură.

— Hai afară, Dudley! Ashley n-o să mai ţipe la tine.

— N-am ţipat la el. Ţipam la tine.

— Dar l-ai speriat pe el. Justin se ghemui la pământ şi îşi întinse mâna

către câinele care înainta şovăitor.

— Hai, băiete. E-n regulă.

Cuvertura se mişcă iar căţelul se ivi pe neaşteptate, ezitând totuşi.

— Aici mi-erai. Justin îl scarpină după ureche înainte să se ridice în picioare.

— Nu seamănă cu niciun alt câine din câţi am văzut până acum, spuse Ashley.

— Normal că nu seamănă. Este unic. Justin privi la căţel. Dudley, salut-o pe domnişoara Harper!

Supus, Dudley se aşează şi îşi ridică o lăbuţă.

— Ah, făcu ea cu blândeţe. Aplecându-se, luă în mâna ei lăbuţa întinsă. Aşadar eşti un tip inteligent.

Răspunsul ei cald îl surprinse pe Justin. Îşi închipuise că Dudley era sub aşteptările oaspetelui său.

Dar ea îngenunche şi îşi plimbă o mână prin blana lui deasă. Coada lui Dudley începu să bată cu putere în duşumeaua de lemn, iar Ashley râse.

Sunetul voalat pluti în sus, înspre Justin, provocându-i o stranie senzaţie de furnicătură de-a lungul sistemului nervos central. În acelaşi timp, un slab semnal de alarmă se auzi în mintea lui.

Încă zâmbind, Ashley continuă:

— E aşa de urât, şi totuşi e drăguţ, spuse ea, aruncându-i repede o privire lui Justin.

El nu era pregătit. Acel unic zâmbet dezarmant aproape că-i înmuie

picioarele. Îi îndulcea trăsăturile şi îi lumina ochii, o transformare completă şi total neaşteptată. Se holba la ea, incapabil să se abţină. Semnalului de alarmă i se alăturară şi altele, provocând o simfonie a panicii.

Îşi desprinse privirea de a ei şi întinse mâna în jos, spre Dudley.

— Vino, Dud, să mergem. Dă-mi de veste când eşti gata! îi strigă lui Ashley şi se îndreptă glonţ spre uşă.

Justin scutură din cap imediat ce ieşi în aerul dulce, primăvăratic. I se părea că o ceaţă groasă i-a cuprins creierul, afectându-i serios capacitatea de a gândi cu claritate. Fetele de oraş – drăguţe şi răsfăţate, nu erau o noutate pentru el. Crescuse înconjurat de ele,

ajunsese să le înţeleagă de timpuriu. Cele mai multe erau egoiste şi egocentrice şi hotărâse cu mult timp în urmă că nu voia să aibă de-a face cu ele.

De ce Ashley Harper îl făcea, oare, să se simtă ca un adolescent experimentând prima lui întâlnire? Ea era tot ceea ce nu-i plăcea la o femeie. Totuşi, el nu putu să nege atracţia care apăruse între ei.

Şi ea o simţise, oare? îşi aminti cum ea rămăsese la un moment dat fără suflare şi cum se pierduse în ochii ei în timpul cât se aflase atât de aproape de ea. Poate că era doar atracţie sexuală. Simţi o undă de uşurare. Dacă era atracţie sexuală, se

putea descurca. Ori faci ceva în acest sens, ori o ignori până dispare.

Ei bine, el nu avea de gând să facă nimic în legătură cu Ashley Harper. În primul rând, relaţiile fără sens nu erau stilul lui. În al doilea rând, prietenia lui cu Nick Harper, tatăl lui Ashley, era prea importantă ca s-o pună în pericol. Aşa că nu-i mai rămăsese decât o singură soluţie. Să ignore atracţia timp de zece zile, apoi ea va fi plecat. Era atât de simplu!

Orăşelul Windsong era cuibărit în mijlocul dealurilor întinse, împădurite din Tennessee. Localitatea se mândrea cu o populaţie care abia depăşea două mii de locuitori. Faptul că acei câţiva care trăiau departe, în inima pădurilor

de pe dealuri, nu erau văzuţi mai mult de o dată sau de două ori pe an, nu-i scutea de a fi puşi la socoteală, la recensământ.

Primarul considera Windsong-ul o comunitate prosperă. Chiar cu un an în urmă, un lanţ de „fast-food” îşi construise unul din restaurante la marginea oraşului, aproape de autostradă. Acesta, împreună cu băcănia Peabody şi cu cinematograful Woodiand pentru filme în aer liber, şi Dollar General făceau din Windsong – în opinia lui de cunoscător – un mic orăşel care avea multe de oferit.

Ashley coborî din maşina lui Justin la băcănia Peabody şi fu încântată imediat de pitorescul oraşului. Piaţa lui,

dominată de palatul cu două etaje al Justiţiei, din cărămidă roşie, era chiar în josul străzii. Ceasul din tumul lui răsuna anunţând ora, în vreme ce câţiva bătrâni, îmbrăcaţi în haine decolorate de doc, stăteau pe băncile parcului şi priveau în linişte cum viaţa îşi urma cursul firesc. Erau mulţi oameni, dar nimeni nu părea a fi grăbit. Traficul cotea în jos, spre strada principală, se oprea – atunci când era nevoie – la unicul semafor şi apoi continua, înconjurând piaţa.

O clădire din planul îndepărtat îi atrase atenţia lui Ashley, care-şi duse mâna la ochi în momentul în care trecu pe lângă ea.

— Ce este acela? îl întrebă pe

Justin îndată ce el o ajunse din urmă.

— Este motelul Cliffside. Este folosit în special de localnici.

Ea-şi lăsă mâna să cadă şi se întoarse privind spre el.

— Poftim?

— Fiecare orăşel are un motel local. Ştii tu, un mic cuibuşor de nebunii, pitit la marginea oraşului. Întâmplător, în Windsong este situat ultracentral. Clătină din cap. Mi se pare prost' gândit.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Îl foloseşti des?

— Tot timpul.

Răspunsul lui rapid o lăsă fără grai. Se holbi» la el calculând în minte în cât timp s-ar întoarce în Knoxville,

dacă ar fi plecat imediat. Atunci observă colţul gurii lui tremurând, ca şi cum ar fi încercat să-şi – ascundă amuzamentul. Când el îi râse în faţă, Ashley se enervă.

— Nu văd ce-i aşa de amuzant, spuse ea cu răceală.

— Evident. Dumneata chiar ai simţul umorului, nu-i aşa, domnişoară Harper?

Ştia că o necăjea în mod deliberat. Dar faptul că ştia nu-i potolea setea copleşitoare pe care o simţea de a da frâu liber mâniei şi de a-i spune câteva de la obraz.

Trebuie că el observase asta, pentru că făcu un pas înapoi şi-şi înălţă mâinile a capitulare, în bătaie de joc.

— OK. Îmi cer scuze, numai nu mă ţintui cu pumnalele acelea din ochii tăi.

Ea continuă să se uite sever şi fix la el, încercând să se hotărască dacă îl va scoate sau nu din încurcătură.

Uimitor, trecea printr-un moment neplăcut, nerăspunzându-i la şicană. Are o faţă atrăgătoare, gândi ea absentă, mirându-se încă şi mai mult de sine. Trăsăturile lui erau puternice şi osoase, nicidecum frumoase în sensul obişnuit al cuvântului. Aveau prea multe muchii colţuroase pentru asta. Părul lui era de cel mai pur negru pe care-l văzuse vreodată. Acum, că şapca de baseball dispăruse, îi cădea neascultător şi des pe frunte şi-i atingea uşor ceafa până aproape de

gulerul puloverului. Dar ochii lui erau de fapt cei care îi câştigaseră imediat atenţia, şi continuau s-o intrige. Niciun bărbat nu merita ochi atât de albaştri sau gene atât de lungi şi negre. Erau ochii în care o femeie ar fi putut să fie tentată să se piardă.

Acest gând îi provocă un blocaj mental. De unde venise fărâma aceea de prostie romantică? Dezgustată de sine şi simţindu-se ciudat de agitată, se întoarse şi o pomi spre intrarea în magazin.

— Vino! Hai să isprăvim odată cu asta!

Ea nu văzu, ci simţi mai degrabă cum el îşi potrivi ritmul paşilor cu al ei. Erau aproape de uşile automate, când

cineva îl strigă pe nume. El privi peste umăr şi apoi se opri. Ashley se opri şi ea şi privi cum o tânără femeie însoţită de un copilaş se apropiau de ei.

Ashley socoti că fetiţa nu putea să aibă mai mult de trei ani. Purta nişte jeanşi miniaturali şi o bluză cu Mickey Mouse. Nişte pantofi-sport minusculi i se iţeau de sub pantalonaşi, iar nişte funde galbene îi legau buclele strălucitoare, castaniu-roşcate, în două codiţe cârlionţate, ca de purceluş.

— Bună, le salută Justin cu căldură în vreme ce făcu câţiva paşi spre ele. Un surâs larg de încântare lumină faţa copilului care se smuci din mâna tinerei femei şi-şi înălţă braţele grăsuţe către Justin.

— Iubirea vieţii mele, declamă el legănând în aer micul ghemotoc. Chicotelile ei copilăreşti şi râsul lui bărbătesc se împleteau, umplând aerul.

Ashley se descoperi pe neaşteptate impresionată de felul în care Justin stabilise atât de uşor o legătură cu fetiţa. Aşadar, câinii şi copiii păreau să-l iubească. Şovăitoare, Ashley se întrebă dacă nu cumva era nevoie să-şi revizuiască părerea despre el.

— Bună. Femeia se apropie de Ashley şi-i întinse mâna. Părul ei, cu o nuanţă mai deschisă decât al fetiţei, era prins la spate într-un coc înalt. Era minionă, iar rotunjimile de sub jeanşii ei comozi şi de sub cămaşa din stofă cadrilată, albastră, erau generoase.

— Numele meu e Jessi Miles.

— Ashley Harper.

— Mă scuzaţi, îşi ceru iertare Justin, întorcându-se spre ele. Îmi uit toate manierele în prezenţa unei frumuseţi orbitoare. Îi zâmbi micuţei. Această mică domnişoară e Angela Miles. Şi o să mă însor cu ea atunci când se va face mare. Angela dădu afirmativ din cap, plină de entuziasm, părând că aprobă din inimă ideea.

— O să mă mărit cu Justin, spuse ea înainte să ştampileze obrazul lui Justin cu un pupic.

— Vedeţi? zâmbi el larg. E deja hotărât.

— Nu cred că l-ai convins şi pe tatăl ei să adopte acelaşi punct de

vedere, cel puţin deocamdată, îl avertiză Jessi sec.

— E, nu ne facem noi griji din cauza lui, nu-i aşa, Angie?

Ea scutură din cap, făcându-şi cârlionţii roşcaţi să i se reverse pe umeri.

— Lu’ tati îi place de Justin.

— Sigur că da. Justin îşi îndreptă atenţia asupra lui Jessi. Că veni vorba, pe unde e bătrânul?

— Sădeşte în Haunter’s Ridge. Porumb, anul acesta.

— A avut o vreme bună pentru asta.

— Deocamdată e bine. Jessi zâmbi la Ashley şi apoi se întinse după Angie. Mai bine plecăm. N-am vrut să vă

reţinem.

— E-n regulă, o asigură Justin dând drumul fetiţei în braţele ei. Târguiau câte ceva pentru Ashley. Va sta în următoarele zece zile în cabina „căpitanului”.

— Trebuie că eşti un pescar înrăit, remarcă Jessi, aşezând-o confortabil pe Angie pe unul din şolduri.

— De fapt, n-am prins în viaţa mea un peşte, recunoscu Ashley.

Ochii verzi ai lui Jessi scăpărară de mirare.

— N-ai pescuit niciodată, şi-ai să-ţi petreci zece zile nici?

— Vreau să învăţ să pescuiesc şi vreau să învăţ rapid. Am socotit că e cel mai eficient mod de a o face.

— Chiar aşa, de ce faci asta? întrebă Justin. Tatăl tău n-a spus de ce.

Ba înălţă uşor din umeri.

— Să spunem că am motivele mele.

— Ei bine, ai ajuns în locul potrivit, o asigură Jessi.

Iustin e cel mai bun.

— Şi nici măcar n-o plătesc să spună lucruri plăcute despre mine.

— Ei, în acest caz, le pot spune cu sinceritate, îl tachină Jessi…

— Mă răneşti. Atenţia lui se mută din nou asupra lui Angie. Îi ciupi obrăjorul bucălat, făcând-o să chicotească şi să-şi ascundă faţa după gâtul mamei sale.

— Ieduţ, hai să mergem. Tati o fi

aşteptând de mult cina. Jessi îşi mută preţioasa povară pe celălalt şold şi-şi înălţă privirea către Justin.

— O să te vedem ca de obicei, duminică după-amiază?

— Sigur. Şi o s-o vedeţi şi pe Ashley.

— Bineînţeles. Doar ştii că invitaţia rămâne valabilă. Se întoarse către Ashley. Te rog să vii.

— N-aş vrea să deranjez.

— Glumeşti? o luă Justin peste picior. Femeia asta găteşte cât pentru o mică armată în fiecare duminică. Ce înseamnă o gură în plus?

Ashley îi aruncă o privire calmă înainte de a i se adresa lui Jessi:

— Mulţumesc. Pot să aduc şi eu

ceva?

— O, nu! Nu-ţi face griji. Ea zâmbi cald. Ne vedem atunci.

Fură schimbate saluturile de rigoare, iar Jessi o pomi spre parcare. Angie privea iscoditor peste umărul mamei sale, deschizându-şi şi închizându-şi mânuţa în semn de adio.

Ashley se uită la Justin şi îl văzu cum, surâzând larg, răspundea cu acelaşi gest.

— Trebuie să-mi revizuiesc părerea despre tine, spuse ea gânditoare.

El îşi lăsă mâna să cadă pe lângă corp şi îi aruncă o privire furişă, plină de amuzament.

— Ah, n-ai vrea să te pripeşti!

Se fixară îndelung unul pe altul; ceva străin şi ciudat vibra undeva, în adâncul lor. În ciuda acestui sentiment, Ashley se pomeni zâmbind.

— Mda, ai dreptate…

Răsucindu-se, intră în magazin, lăsându-l s-o urmeze?

CAPITOLUL II

Ashley fu trezită devreme, sâmbătă dimineaţa, de un cor asurzitor al muzicii naturii. Bănuia că toate păsările din Tennessee se stabiliseră în arborii din împrejurimi.

Dându-se jos din pat, merse direct la bucătărie pentru a pune la încălzit, pe antica sobă, un ibric cu apă. Justin spusese că urmau să pornească dimineaţa devreme. N-avea idee ce

considera el a fi „devreme”, dar ea intenţiona să fie pregătită şi în aşteptare când va sosi el. Înăbuşindu-şi un căscat, se îndreptă către duş.

Cincisprezece minute mai târziu, apăra desculţă, îmbrăcată într-un tricou verde pal şi cu o pereche de ginşi u/, aţi. Cu părul umed prins într-un prosop gros, ea fredona o melodie în timp ce turna apa aburindă într-o ceaşcă şi adăuga ness. Luă o înghiţitură şi hotărî că nu era atât de fierbinte pe cât i-ar fi plăcut, dar era destul de cald pentru a fi băut. Luând ceaşca în mână, se întoarse şi o pomi înapoi înspre dormitor.

Abia traversă camera de zi, când o mişcare tainică, prinsă cu coada

ochiului, îi atrase atenţia. Întorcându-şi capul, se opri brusc, făcând cafeaua să se scurgă peste buza ceştii…

— La naiba! înjură ea încetişor. Grijulie, îşi mută ceaşca în cealaltă mână şi-şi şterse degetele umede de pantaloni. Totuşi, ochii ei nu se depărtară de creatura cu opt picioare care-şi făcea rondul obişnuit de-a lungul duşumelei sufragenei. Rămase locului încremenită, dintr-odată incapabilă să acţioneze în vreun fel.

Un fior involuntar îi trecu pe şira spinării. O femeie matură ar trebui să fie capabilă să se descurce cu un afurisit de păianjen mic. Dar nu putea să se abţină. Era o fobie. Şi încă una destul de severă. În plus, păianjenul

ăsta nu era unul mic. Era unul sănătos, negru şi păros.

Cum stătea acolo, dorindu-şi o măturică sau măcar un singur pantof greu, musafirul nepoftit îşi continuă cursa neîntreruptă care ţintea dormitorul. Nu va fi în stare niciodată să adoarmă în acea încăpere dacă el ar intra şi ar dispărea înăuntru.

O puternică bătaie în uşă o făcu să sară, iar ceaşca de cafea îi alunecă printre degete, în timp ce ea se roti val-vârtej. Ceşcuţa se sparse cu zgomot, iar lichidul călduţ se împrăştie peste tot, inclusiv peste blugii şi picioarele ei.

— Ashley? Ai păţit ceva? se auzi prin uşa închisă vocea îngrijorată a lui Justin.

Bombănind, Ashley ocoli cu grijă cioburile ceştii sparte şi deschise uşa cu o mişcare bruscă.

— M-ai băgat în sperieţi.

Justin îşi înălţă mâinile într-o demonstraţie de nevinovăţie.

— Ce nu e-n regulă cu tine? Tot ce-am făcut a fost să bat la uşă. Întotdeauna eşti aşa de sperioasă?

— Nu. Ea dădu din mâini cu un aer absent şi se îndepărtă. Vino. Am nevoie de ajutorul tău.

Justin ezită. Nu era deloc sigur că era bine să fie în aceeaşi cameră cu ea. Hotărându-se să fie curajos, împinse uşa deschisă şi păşi înăuntru. Ea se învârtea în mijlocul camerei de zi, nepreocupată aparent de dezastrul pe

care-l făcuse, dar în mod cert distrasă de ceva din dormitor.

Se încruntă pe măsură ce o studia. Parcă o bântuise o Ntufie, atât de evidentă îi era spaima. Privea concentrată în cealaltă cameră, ca şi cum ar fi aşteptat cerberii iadului să iasă de acolo alergând, în orice moment.

OK. Ea răsuflă adânc şi se întoarse spre el. Imediat, ochii ei se micşorară. Nu râde de mine!

El clătină din cap încurcat.

— De ce să râd? N-am nici cea mai vagă idee ce se întâmplă.

— Ceea ce se întâmplă, se întâmplă acolo, înăuntru. Ea arătă înspre dormitor. E cam aşa de mare.

Mâna ei dreaptă ke ridică şi degetul ei mare şi arătătorul descriseră un cerc, l fără să se atingă. Şi eu urăsc păianjenii.

— Păianjenii?

— Da! Tu nu înţelegi engleza? Şi nu e doar un păianjen, fi un păianjen mare. Uriaş. Îi demonstră încă o dată, cu degetele.

El aproape că râdea, dar se abţinu la timp. Potrivit descrierii ei, păianjenul creştea pe măsură ce vorbeau.

— Un păianjen mare, murmură el în timp ce păşea peste băltoaca de pe duşumea şi o pomi înspre dormitor. Când ai văzut ultima oară acest monstru?

— Râzi de mine!

El se întoarse, afişând cea mai

inocentă expresie.

— Nu, nu râd. Ştiu doar din experienţă că noi avem prin părţile astea câţiva păianjeni destul de mari.

Dacă era posibil, ochii ei întunecaţi s-ar fi mărit şi mai mult. El realiză că erau singura pată de culoare de pe faţa ei. Pielea ei era la fel de palidă ca şi prosopul alb pe care-l avea legat în jurul capului. Îşi dădu seama atunci că îi era într-adevăr frică.

— OK, o calmă el. Spune-mi doar unde ai văzut ultima oară păianjenul şi o să te scap eu de el.

— Mergea pe sub pat.

„Perfect, gândi Justin. Probabil sub pat, într-o crăpătură din parchet. Dar trebuie să fie convinsă că s-a târât în

patul ei şi că o va aştepta diseară”.

— Mă ocup eu de asta, o asigură el.

Se nimeri să fie ziua lui norocoasă. Obraznicul delincvent se plimbase pe sub pat şi ieşise chiar atunci pe partea cealaltă, când Justin ajunse la capătul patului. Potrivit celor spuse de Ashley, era un păianjen destul de mare.

— L-am găsit! strigă el, aplecându-se.

— Nu vreau să-l văd.

Din sunetul vocii ei, el putea jura că ea nu se mai apropiase de cameră sau de înspăimântătorul intrus.

— OK, amice, suntem doar noi doi, şopti Justin în vreme ce se scotoci în buzunar şi-şi scoase batista. Cu o

mişcare rapidă el prinse păianjenul. Găsind unul dintre tenişii lui Ashley, îl înălţă şi plesni cu el de podea, cu o bufnitură sonoră, grea şi înspăimântătoare.

Se îndreptă şi merse înapoi în camera de zi.

O să mă descotorosesc de el afară. Împinse uşa şi coborî treptele de la intrare. Dudley se ridică şi îl urmă curios, în timp ce Justin traversa drumul de acces şi se îndrepta către marginea pădurii. El privi peste umăr ca să fie sigur că ieşise din raza vizuală a cabanei şi apoi desfăcu batista. Uşurel, el împinse păianjenul pe creanga unui copac.

— Mai bine ai fugi să-ţi scapi

pielea.

Când intră înapoi în bucătărie, Ashley era ocupată cu curăţarea cafelei vărsate. El observă că ea nu pierduse timpul, punându-şi şosete şi pantofi. Se îndoia sincer că o s-o mai vadă vreodată desculţă pe timpul şederii ei. Îşi scosese prosopul şi-şi pieptănase în grabă părul umed.

— Totul s-a rezolvat, raportă el.

— Bine. Ea nu-şi lua ochii de la ceea ce făcea. Mulţumesc.

— Cu plăcere. Se opri pentru un moment. Îţi dai seama că tu eşti mult mai mare decât un păianjen obişnuit?

Mâinile ei se opriră şi-şi înălţă încet privirea cătfe a lui.

— Nu, nu mi-am dat seama.

Cuvintele ei sunau îngheţat, îţi mulţumesc că mi-ai dezvăluit asta.

Se întoarse să culeagă cioburile şi el dădu drumul unui /limbet pe care şi-l reţinuse. Se părea că oaspetele său avea un punct slab deosebit de sensibil. Unul pe care ea îl găsea extrem de jenant.

El se îndreptă spre sobă şi găsi apa care acum clocotea.

Luând două ceşcuţe, el întrebă:

— Câte pliculeţe foloseşti pentru un nes?

— Doar unul.

El făcu două ceşti de cafea şi le aduse pe amândouă pe masă. Trăgându-şi un scaun, se aşeză să-şi savureze cafeaua şi o privi pe Ashley

cum tocmai terminase de curăţat duşumeaua. Ea aruncă şerveţelele de hârtie murdare la gunoi şi se spălă pe mâini înainte de a i se alătura la masă. Descoperi o pungă de două kilograme de bomboane cu alune „M & M's" în mijlocul mesei. După al doilea pumn de alune, el simţi nevoia s-o întrebe:

— Acesta e micul tău dejun?

Ea se opri şi privi în jos la bomboanele multicolore.

— Sigur. Ea împinse punga spre el. Ia şi tu câteva!

— Nu, mulţumesc.

Ea ridică din umeri şi trase punga înapoi.

— Fă cum crezi!

O tăcere tensionată se aşternu

între ei în timp ce ea se străduia să golească punga de bomboane. Fascinat, Justin privea. În cele din urmă el zise:

— Spune-mi ceva: ţi-e frică numai de păianjeni, sau de insecte, în general?

Ea îl ţintui cu ochii, clocotind de mânie. El era sigur că era o privire pe care şi-o antrenase pentru a reduce orice persoană obişnuită la un pachet de nervi. Dar el nu se considera obişnuit, iar provocarea pe care ea o reprezenta era mult prea distractivă ca să-i scape.

— Nu prea iubesc nici rozătoarele, recunoscu ea cu ciudă. Dar ce contează?

— N-o să vezi şoareci sau şobolani pe aici. Un motan mare s-a aciuat prin

preajmă şi are grijă de ei. Ceea ce mă întrebam e de fapt cum te-ai simţi să pescuieşti cu momeală vie.

— Momeală vie?

— Mda. Viermii sau râmele merg destul de bine.

Ea nu răspunse, ci se întoarse pentru a privi fix în jos, în ceaşca ei de cafea.

— Bineînţeles că putem folosi tot timpul o nadă artificială, dacă preferi.

— Ţi-aş fi recunoscătoare pentru asta, răspunse ea cam convenţional, încă neridicându-şi privirea.

— OK. Îi observă capul plecat în timp ce-şi lua un alt plic de nes şi se întreba de ce nu-şi făcea bagajele şi nu o pornea spre oraş, acolo unde îi era

locul. Ce putea să fie atât de important încât s-o reţină aici?

— Îţi pot pune o întrebare personală?

— Poţi întreba. Îmi rezerv dreptul de a nu răspunde.

— Destul de corect. Mă întrebam numai de ce faci asta. Mi se pare contrar firii tale.

— De unde ştii tu? Nu ştii nimic despre mine.

— Nu, doar că eşti o fată de oraş.

— Şi doar pentru că am crescut în oraş înseamnă că nu pot să învăţ să pescuiesc?

— Nu. El se opri şi încruntă din sprâncene. Ţi-a spus cineva vreodată că eşti foarte defensivă? N-am zis că n-ai

putea învăţa şi n-am vrut să te insult când am spus că eşti o fată de oraş. Este un fapt. Chiar eşti. Nu te simţi într-adevăr la îndemână în natură.

— De ce? Pentru că nu-mi plac păianjenii, sau şoarecii, sau momeala vie? Atât păianjenii cât şi şoarecii sunt lucruri foarte obişnuite în oraş.

— Dar există cu mult mai mulţi pe aici. De fapt, dacă toţi păianjenii s-ar aduna să răzbune tratamentul pe care l-a primit prietenul lor aici, în dimineaţa asta, am încurca-o amândoi.

Ea se cutremură şi se ridică în picioare.

— Nu vreau să mă gândesc la asta.

Îşi bău ceaşca de nes până la fund.

— Nu cred să cunosc pe cineva

căruia să-i fie atât de frică de păianjeni. Ceaşca ei căzu aproape simultan, cu o lovitură grea.

— OK! se răsti ea, repezindu-se să-l înfrunte... Tehnic vorbind, se numeşte ARAHNOFOBIE, cunoscută şi sub numele de „fiica de păianjenill. Hollywood-ul a făcut un întreg film despre asta acum câţiva ani, film pe care n-am fost în stare să-l văd. Sunt terorizată de păianjeni. E iraţional şi ştiu asta, dar nu pot face nimic. Este o slăbiciune pe care se pare că nu mi-o pot controla. Acum, că ţi-ai luat porţia de amuzament, putem să uităm de asta?

El o privi concentrat şi gânditor.

— Te scoate din sărite slăbiciunea,

nu-i aşa, Ashley?

— Da. În special propria mea slăbiciune. Am încercat s-o depăşesc în toate felurile şi chiar nu pot. Este singurul lucru pe care n-am fost niciodată în stare să-l controlez Mă înfurie.

— Se vede.

Îşi ridică şi el ceaşca şi o goli dintr-o înghiţitură.

Ea nu se mişcă din capătul celălalt al mesei. Privind-o de sus, el putu observa cum culoarea îi revenise în obraji, probabil mai mult din cauza mâniei.

— Oricine are slăbiciuni, conchise el logic. Pe mine mă trec sudorile de fiecare dată când trebuie să zbor.

Ea zâmbi indiferent şi-i aruncă o privire.

— Zbori des?

— Nu şi dacă pot conduce. Îi întoarse zâmbetul. Tu nu mi-ai răspuns, însă, la întrebare.

— De ce fac asta? Ea ezită şi privi în jos. Logodnicului meu îi place să pescuiască. Am crezut că aş putea să învăţ şi eu, astfel încât să avem un lucru pe care să-l putem face împreună.

— De ce nu l-ai rugat pe el să te înveţe?

— Geoffrey nu prea are multă răbdare când vine vorba să explice anumite lucruri. Dădu din umeri. Voiam să-i fac o surpriză.

Justin îi fixa mâna stângă fără inel.

— Când e nunta?

— N-am stabilit încă o dată. Am fost amândoi foarte ocupaţi cu serviciul şi cu alte lucruri. Poate pe la sfârşitul verii sau la începutul toamnei.

— Romantismul tău e copleşitor, i-o întoarse el sec.

— Nu cred în poveşti de dragoste romantice.

Îndată ce îi scăpă această mărturisire, el putut să jure că ea ar fi vrut să şi-o retracteze. Ea îl privi repede, pe furiş, înainte să-şi concentreze atenţia în altă parte. El nu se putu abţine să nu se întrebe dacă ea credea cu adevărat ce spunea, sau dacă nu cumva avea nevoie de cineva să-i demonstreze că se înşală.

— Nu crezi în poveştile romantice, spuse el liniştit. De ce?

— Pentru că am douăzeci şi şapte de ani şi n-am văzut nicio dovadă că ar exista. Este un mit păstrat viu doar de cfintecele de dragoste şi de romanele siropoase.

Justin simţi în vocea ei o siguranţă de neclintit. Dar în ochii ei văzu o sfidare nelămurită atunci când ea îl privi – ca şi cum abia ar fi aşteptat ca el s-o contrazică. El se hotărî să n-o dezamăgească.

— Haide, doar eşti o femeie frumoasă. Sigur ai avut un bitrbat sau doi care au încercat să te impresioneze teribil.

— A, sigur. Dar îi interesa altceva,

nu o idilă romantică.

El râse uşurel.

— Aşa că în loc să aştepţi marea iubire a vieţii tale, o să începi o viaţă nouă pentru o fuziune de capital.

— Şi ce-i rău în asta? Ea se îndepărtă câţiva paşi înainte tic a se întoarce pentru a-l înfrunta:

— Eu şi Geoffrey suntem potriviţi unul pentru celălalt. Ne plac aceleaşi lucruri şi gândim la fel. Am avea un mariaj solid.

„Solid şi plictisitor” gândi Justin. N-ar fi trebuit să-i pese ce făcea ea cu viaţa ei. N-ar fi trebuit să conteze că ea părea să vrea a-şi întemeia un cămin pentru mai puţin decât ar fi putut avea. Dar din raţiuni inexplicabile, îi păsa.

O voce din interiorul lui îi sugeră că se aventurase pe un teritoriu periculos. Ar fi fost mai bine ca el şi Ashley să se rezume amândoi, pe viitor, la relaţii strict de afaceri. La urma urmei, era viaţa ei, şi dacă voia să şi-o arunce la gunoi era treaba ei. El era perfect satisfăcut de condiţia propriei vieţi. Ar fi fost un idiot să se implice în vreun fel într-o relaţie cu Ashley Harper.

Hotărî să asculte vocea raţiunii.

— Ştii, mai bine ne-am apuca de treabă, conchise el, îndreptându-se spre uşă. Am încărcat totul în camion. Vino sus când eşti gata.

— Lasă-mă zece minute.

El dădu afirmativ din cap înainte

de a dispărea.

Ashley rămase uitându-se la cadrul gol al uşii timp de cincisprezece secunde înainte de a se întoarce. Ce se întâmpla cu ea? Tremura. De fapt, întreaga ei lume părea să fie zguduită. Se apucă de spătarul unuia din scaune şi-şi închise ochii.

Probabil era numai o reacţie întârziată după întâlnirea cu păianjenul. Dar chiar dacă accepta scuza care-i era la îndemână, ea ştia că se minţea pe sine.

Păianjenul n-avea nimic de-a face cu ceea ce simţea ea acum. Cauzele acestui sentiment nu puteau fi găsite decât într-o unică sursă: Justin Holmes.

Deschise ochii şi trase adânc aer în

piept. Era ridicol. Niciodată nu reacţionase astfel în faţa bărbaţilor. Niciodată. Şi nu exista vreun motiv pentru ca să reacţioneze în vreun fel în faţa acestui bărbat. Ce Dumnezeu, era numai un instructor de pescuit! Nu aveau absolut nimic în comun.

Dar asta n-o oprise să observe şi să admire felul în care îi veneau perechea de ginşi uzaţi şi tricoul purtat îndelung. N-o oprise să dorească a privi jocul luminii în ochii lui albaştri în timp ce vorbea. N-o împiedicase nici să se întrebe dacă părul lui era atât de mătăsos pe cât părea sau dacă buzele lui cărnoase erau la fel de moi.

„Se numeşte atracţie fizică” murmură ea cu ciudă. „Nici mai mult,

nici mai puţin”.

El spusese că ea e frumoasă. Ecoul cuvintelor lui îi făcu pulsul să bată neregulat, exact cum se întâmplase şi când el le rostise. Reacţia neaşteptată o enervă şi mai tare. Niciodată n-o mai afectaseră măgulirile sau cuvintele fără rost. Nu-şi putea permite să fie afectată acum. Justin o tachina. La asta se rezuma totul. Ar fi fost înţelept din partea ei să-şi amintească asta.

După ce respiră adânc încă o dată şi după ce se simţi mai stăpână pe propriile-i emoţii şi pe situaţie, Ashley porni spre dormitor pentru a termina pregătirile. Îi spusese lui Justin zece minute. Ea le pierduse deja încercând să-şi adune gândurile.

Ashley execută o aruncare lină, exact aşa cum o învăţase Justin. Momeala ateriză în apă cu un pleosc, stârnind unde uşoare, în formă de evantai. Era o aruncare care atrăgea atenţia oricărui biban mic ascuns sub apa sticloasă.

Cum stătea la celălalt capăt al bărcii, Justin scoase un lluierat admirativ.

Ea îi aruncă un surâs larg, mândru.

— Ei, nu-i rău, nu?

— Destul de impresionant.

— Mulţumesc.

— Încep să cred că m-ai minţit. Eşti sigură că n-ai mai făcut asta înainte?

— Niciodată.

Lăsându-se pe spate în scaunul pivotant, Ashley îşi aranja şapca de baseball, înainte de a-şi lăsa privirea să rătăcească leneşă asupra fundalului.

De-a lungul întregului ţărm, copacii despuiaţi de vânturile aspre ale iernii începeau să-şi arate frunzele verzi pline de sevă dinlăuntrul mugurilor. Sângerii în floare adăugau uşoare pete de alb şi roz, răspândind un parfum dulce. Cântecele păsărilor se împrăştiau deasupra lacului, în vreme ce apa clipocea de jur-împrejurul bărcii din fibre de sticlă, într-un ritm relaxant.

Ea găsea liniştea ciudat de atrăgătoare.

— E frumos aici, şopti ea.

Justin îşi aruncă elegant nada, cu o uşoară mişcare subtilă a încheieturii mâinii.

— Pescuitul înseamnă nu numai să-ţi arunci undiţa în apă şi să prinzi un peşte la celălalt capăt al ei. Este ceva aproape mistic în a fi atât de aproape de natură. Este greu să explici asta cuiva care n-a trăit niciodată o asemenea experienţă.

— Cât timp ai fost instructor?

— Opt ani.

— Probabil că îţi place într-adevăr. Nu te-ai plictisit niciodată fiind atât de departe de tot şi de toate?

El clătină din cap.

— Nu sunt atât de departe. Pot ajunge cu uşurinţa oriunde doresc să

merg.

Ea căscă gura de mirare şi se îndreptă în scaunul ei.

— Justin, am prins ceva!

— Trage!

Ea sări în picioare, îşi încleştă ambele mâini pe undiţă şi o smuci înapoi peste umăr. Începu să înfăşoare cu frenezie firul, împotriva forţei care i se opunea. Apoi, pe cât de brusc se întinsese, firul se înmuie.

Contrariată, se întoarse către Justin:

— Ce s-a întâmplat?

El îşi puse undiţa deoparte.

— N-a prins cârligul. Peştele şi-a dat seama că are de-a face cu o bucată de plastic în locul momelii la care se

aştepta şi ţi-a scuipat-o. Dă-i înainte şi înfăşoară!

El se apropie de ea.

Când ea scoase nada afară din apă, el reuşi s-o prindă cu degetele. Momeala se afla încă, în siguranţă, în undiţă.

— Sunt proşti peştii, sau ce? întrebă Ashley. De ce-or fi găsind atrăgător ceva de nuanţa aia îngrozitoare de verde?

— Ai rămâne uimită de câteva dintre trucurile prin care am prins peşte, spuse el. Lucrurile arată diferit sub apă. O purte din farmecul acestei momeli constă în felul în care se mişcă în apă. Bibanilor le plac scrumbiile. Când mişti repede momeala înspre

fundul apei, peştilor le apare ca o Nerumbie. Dacă le e foame, vor veni după ea. Treaba ta e să prinzi cârligul înainte ca peştele să-şi dea seama că a fost păcălit.

El dădu drumul nadei.

— Dă-i înainte! aruncă încă o dată în aceeaşi zonă!

Ashley îi înţelegea instrucţiunile. Nu înţelese însă brusca încărcare cu electricitate pe care o simţi când puterea pieptului lui îi apăsă încetişor spatele. Răsuflarea lui îi mângâia cu blândeţe obrazul, iar inima ei începu să bată de parcă tocmai alergase la un maraton.

Se întreba în sinea ei ce s-ar fi întâmplat dacă ar fi dat pur şi simplu

drumul undiţei şi s-ar fi întors în braţele lui. Cum s-ar simţi dacă şi-ar lipi pieptul de liniile aspre ale trupului lui…

Căldura pe care o simţi inundându-i pielea n-avea nimic de-a face cu soarele dimineţii. Această căldură venea din interior.

Ea clipi repede, luptând să se concentreze asupra explicaţiilor lui şi nu asupra fanteziilor ei jenante. N-avea nicio justificare rezonabilă pentru gândurile ei. În linişte, ea înălţă o rugăciune de mulţumire pentru că bărbatul care stătea lângă ea nu-i putea citi gândurile.

Când se retrase, Ashley continuă să arunce metodic firul, trimiţând nada

în adâncurile misterioase şi mişcând-o repede într-o parte şi-n alta spre fundul apei. Se forţa să se concentreze asupra acestei tehnici şi nu asupra bărbatului care stătea la mai puţin de un metru de ea. Îşi spunea că era doar emoţionată de prinderea primului ei peşte. Aceasta explica de ce pulsul ei bătea ca o tobă. N-avea nicio legătură cu Justin.

— Cât timp trebuie să facem asta pentru a prinde ceva? întrebă ea după câteva minute, când se asigură că vocea îi va suna normal. Justin râse pe înfundate, apoi se dădu înapoi pentru a ridica hăţul undiţei.

— Dacă aş putea răspunde, aş fi un om bogat. Pescuitul nu e o ştiinţă exactă. După ce investighezi chiar tu,

atunci emiţi cea mai bună ipoteză despre unde se află peştii. Diferitele specii de peşte au obiceiuri diferite.

— De ce preferi să pescuieşti bibanii mici?

— Pentru mine sunt o mare provocare. Bibanii mari sunt mai familiarizaţi cu pescarii, hi special din cauza mărimii lor. Dar cei mici sunt mai puternici, mai vioi şi nici pe departe atât de încrezători ca aceia mai mari.

Ashley îl privi cum îşi aruncă nada în apă destul de departe de a ei.

Ea se aşează din nou pe scaunul pivotant.

— Când ai început să pescuieşti?

— Când aveam pisprezece ani.

— Cine te-a învăţat?

— Un bun prieten.

Prudenţa din vocea lui o intrigă mai mult decât o făcuseră cuvintele.

— Încă mai pescuieşti cu prietenul tău?

— Nu.

Răspunsul fu categoric, descurajând efectiv orice alte întrebări. Deşi îi aţâţase curiozitatea, Ashley lăsă baltă subiectul. Nu era treaba ei, şi-apoi era evident, un subiect pe care el nu dorea să-l continue.

Ea înfăşură firul şi-l aruncă încă o dată.

— Tata mi-a povestit că recordul de prindere a bibanilor mici a fost stabilit aici, la Dale Hollow, dar că este contestat.

— Aşa e. A stârnit o mulţime de controverse pe aici.

— Am impresia că oamenii iau pescuitul foarte în serios în această zonă.

El râse amuzat.

— Poţi să spui şi aşa. O mulţime de oameni de pe aici cred că noul record de prindere a bibanilor mici va veni tot de aici.

— Te numeri şi tu printre ei.

El îi aruncă un surâs larg.

— Cred şi eu.

O smucitură uşoară a firului îi atrase atenţia. Repede, ea îşi prinse încheietura mâinii şi trase înapoi exact aşa cum îi arătase Justin. Simţi apoi rezistenţa îndârjită care i se opunea şi

ştiu că de data asta cârligul se prinsese. Sărind în picioare, începu să înfăşoare lanseta.

— L-am prins de data asta! exclamă ea în timp ce se străduia să supună energicul peşte.

Justin sosi lângă ea exact când peştele sparse, sărind, oglinda apei.

— L-ai văzut? ţipă ea. E uriaş!

— Ţine firul întins! Justin se puse la pândă la capătul bărcii. Nu-l lăsa să scuture cârligul şi să-l slăbească!

Centimetru cu centimetru, Ashley se străduia să-şi aducă prada şovăielnică până la marginea bărcii. Urmă o adevărată înfruntare a voinţelor, dar după câteva minute de luptă intensă ea putu simţi cum puterile

peştelui slăbeau. Justin se aplecă peste marginea bărcii, balansându-se un moment înainte să ajungă să apuce peştele chiar din interiorul gurii lui căscate. Rămasă fără puteri, Ashley aruncă băţul undiţei şi se aşeză în scaunul rotativ cu un oftat epuizat de uşurare. Nimeni nu-i spusese că pescuitul era o muncă grea.

Justin se întoarse, ridicând în sus peştele verde-albăstrui pentru ca să-l cerceteze.

— Este o roşioară. Nu-i rău pentru prima ta pradă.

— Dar nu un nou record?

— Din păcate nu. Tipul ăsta cântăreşte probabil în jur de un kilogram şi jumătate. Ca să dobori

recordul va trebi să pescuieşti unul cântărind aproape şase kilograme.

— Glumeşti! Un peşte atât de mare m-ar fi tras el pe mine în apă.

— Poate.

După ce puse peştele într-o găleată cu apă, el se îndepărtă şi făcu haz de ea:

— Se pare că, până la urmă, o să-ţi primeşti cina în seara asta.

Ashley scoase un oftat de satisfacţie în timp ce lua încă o înghiţitură din peştele pe care îl gătise Justin. Stăteau la masa ei de bucătărie, bucurându-se de roadele muncii lor din acea zi.

— De fapt, cât de mare a fost „prada” mea?

— Ca să fiu exact, l, 53l kilograme. Ochii lui se micşorară. Notează-ţi, Ashley. Asta e ultima dată când ţi-o repet.

Ea râse încet.

— Eşti doar invidios. Discipolul şi-a întrecut maestrul, iar discipolul este o femeie. O lovitură dublă pentru „ego-ul” tău fragil.

El clătină din cap.

— De ce pui atâta accent pe opoziţia masculin-feminină? Chiar toţi bărbaţii pe care-i ştii sunt nişte masculi misogini?

— Nu încerca să faci pe nevinovatul cu mine! Bărbaţilor nu le place deloc să piardă. Face parte din zestrea lor genetică. Şi detestă să fie

conduşi, în special de o femeie.

Justin mesteca gânditor în timp ce-i cântărea cuvintele.

— Cred că a nu vrea să pierzi ţine de natura umană. În ceea ce priveşte faptul de a fi condus, nu cred să-i placă cuiva.

El dădu din umeri.

— Chiar nu mă deranjează că tu ai prins astăzi peştele cel mai mare. De ce m-ar deranja?

— OK. Poate că pe tine într-adevăr nu te deranjează. La urma urmei, cu asta te ocupi. Dar pe mulţi alţi bărbaţi i-ar deranja.

— Dar logodnicul tău? S-ar supăra?

Ea simţi provocarea subtilă de

dincolo de cuvintele lui şi nu-i răspunse imediat. Din nefericire, îi era teamă că Geoffrey ar fi fost oarecum înclinat să-şi iasă din fire dacă ea ar fi prins peştele cel mai mare. Nu era un fapt pe care să se grăbească să-l recunoască, chiar şi faţă de ea însăşi.

— Ştii ceva, Ashley?

Justin se ridică şi-şi duse farfuria la chiuvetă.

— Când îţi arunci lanseta în apă, peştelui de la celălalt capăt nu-i pasă nici atâtica dacă eşti bărbat sau femeie, negru sau alb, tânără sau bătrână. Lui nu-i pasă decât de hrană.

— Cred că ai dreptate.

Justin îşi spălă farfuria şi tacâmul de argint şi le lăsă în uscător. După ce i

se zvântară mâinile, el se întoarse şi se rezemă de măsuţa de lângă chiuvetă, privind-o.

— Întotdeauna poţi să devii un pescar mai bun învăţând despre ceea ce tu încerci să prinzi. Poţi învăţa şi poţi aplica. Dar principiul de bază este că dacă peştele pe care încerci să-l prinzi nu e interesat de ceea ce-i oferi, atunci n-o să-l prinzi. Totul este într-adevăr o chestiune de noroc. Pur şi simplu.

Ashley se ridică şi-şi luă farfuria.

— Atunci bănuiesc că am fost destul de norocoasă astăzi.

— Eu cred că da. Se dădu la o parte pentru a-i da voie să ajungă la chiuvetă.

Luni o să-ţi punem din nou norocul la încercare.

— Nu sunt lecţii mâine?

— Orice om trebuie să aibă o zi liberă. În plus, o dată ce o să se termine ospăţul de la Jessie şi Cal, n-o să vrei decât să tragi un pui de somn.

Ashley observă cum amuzamentul îi lumina ochii şi simţi o ciudată reacţie împrăştiindu-i-se prin tot corpul. Era o senzaţie necunoscută şi puternică, legată direct de bărbatul aflat la mai puţin de un metru. Ashley n-o înţelegea şi nici măcar nu concepea că ar fi dorit-o, dar senzaţia exista, cu aceeaşi intensitate.

Ea se înapoie la masă şi începu să strângă şi restul vaselor:

— La ce oră plecăm mâine?

— În jurul prânzului. Dacă îţi convine şi ţie.

— Sigur, e-n regulă.

Ea aşteptă până când el traversă bucătăria şi ajunse în dreptul uşii, înainte să-l privească peste umăr.

— Mulţumesc pentru cină.

— Pentru puţin. Ne vedem dimineaţă!

Ashley îi ascultă paşii pe scara de la intrare şi-l auzi cum îl chema pe Dudley.

Absentă, luă un pumn de alune glazurate şi începu să le mestece, în timp ce reflecta asupra senzaţiilor bizare care o necăjeau.

CAPITOLUL III

Casa cu două etaje şi cu mai multe coridoare de la ferma familiei Miles se afla cocoţată pe coasta împădurită a unui deal, cu terenuri verzi care se întindeau mai sus, dincolo de ea, dar şi mai jos. Jaluzele roşii împodobeau ferestrele înalte, iar o terasă aglomerată – din cauza mobilei de răchită şi a balansoarelor de modă veche – înconjura casa pe trei laturi.

Când Justin spusese că Jessi Miles gătea duminicile pentru o mică armată, nu exagera prea mult. Locul era plin-ochi de lume. Ashley pierduse cu uşurinţă numărul celor care aparţineau familiei lui Jessi, al celor din familia soţului ei şi al celor care le erau doar prieteni.

Cal Miles era un uriaş cu un puternic accent de sudist, rezervat şi manierat, nutrind o iubire evidentă pentru soţia sa. La un moment dat, Ashley fusese şocată să descopere că, de fapt, simţise un acces de invidie în faţa iubirii pe care era clar că o împărtăşeau amândoi. Stând mai mult de o oră în compania lui Jessi şi a lui Cal, versurile unui cântec de dragoste nu ţi se mai păreau, la urma urmelor, atât de trase de păr.

Trei mese mari, puse cap la cap şi acoperite de o mulţime de feţe de masă multicolore erau întinse la umbra a doi stejari gigantici. Cina consta în pui prăjit, crocant, şuncă preparată în casă, legume proaspete de grădină, pâine şi

chifle de casă, şi o grămadă de plăcinte şi prăjituri care arătau toate ca şi cum ar fi trebuit să câştige panglicile albastre la târgul local.

După o scurtă, dar pornită din inimă, rugăciune de mulţumire, ospăţul începu. Oameni buni, mâncare bună şi multă voie bună – toate sub un cer albastru fără nori. Ashley nu-şi amintea să se fi simţit mai bine. Iniţial se simţise un pic stingheră, găsindu-se într-o mulţime de necunoscuţi, care se purtau cu toţii de parcă ar fi cunoscut-o de-o viaţă. Dar ea se relaxă curând, dându-şi seama că aici nu existau „străini44. Fiecare era întâmpinat cu afecţiune.

Justin era – în mod evident – un

favorit în sânul acestui grup. Poate că se născuse yankeu, dar în mod sigur părea de-al casei în această mică fermă din Tennessee. Fără nicio îndoială, fiecare persoană de sex feminin din cele prezente îl adora, fie că avea trei sau nouăzeci şi trei de ani. Fiecare era fermecată de el în aceeaşi măsură, iar el flirta cu toate. Totuşi nu exista niciun bărbat aflat la o distanţă de la care îl putea auzi – care să pară îngrijorat de comportamentul lui.

Aflată de cealaltă parte a mesei, Ashley îl privi cum o aşază pe Angie în poala lui cu uşurinţa-i obişnuită şi cum continuă să vorbească cu bătrânul tată al lui Jessi despre cât de bine mergea pescuitul. El era îmbrăcat aproape la

fel cum se îmbrăcase de când sosise ea. Astăzi singura diferenţă consta în faptul că îşi schimbase vechea bluză de trening cu o cămaşă bleumarin, cu sigla portului de ambarcaţiuni „Starlight Marina44 pe ea, şi obişnuitele-i cizme cu o pereche de tenişi la modă. Ca de obicei, ginşii pe care-i purta erau decoloraţi şi uzaţi de-a binelea.

Şapca de baseball dispăruse şi părul negru arăta răvăşit, ca şi cum l-ar fi dat pe spate de mai multe ori cu degete nerăbdătoare.

Ea îi studie profilul şi se trezi din nou mirându-se de el. La prima vedere părea să fie un om perfect mulţumit de propria-i viaţă. Dar Ashley simţea că era mai mult decât presupusese ea

iniţial. Intuia secrete dincolo de stilul lui nepăsător.

Secrete care nu trebuiau s-o îngrijoreze, îşi aminti ea singură cu fermitate, concentrându-şi atenţia asupra mâncării. Era normal să fie curioasă în legătură cu acel bărbat. Dar cu cât ştii mai multe, cu atât mori mai repede şi bănuia că o asemenea soartă ar fi putut s-o aştepte dacă ar fi aflat prea multe despre Justin Holmes.

După ce terminară de mâncat, oamenii se îndepărtară de masă în direcţii diferite. Ashley tocmai terminase de mâncat o bucată din plăcinta cu mure, când Jessi se aşeză pe bancă, lângă ea.

— Te simţi bine? Văd că mătuşa

Myra te-a îndopat cu plăcinta ei de mure demnă de a câştiga un premiu.

— E minunată. Dar dacă mai mănânc o înghiţitură o să fac poc. Deja îşi dorea ca blugii ei să nu fi fost chiar aşa de strâmţi.

— Atunci mai bine te-ai ridica de la masă înainte ca mătuşa Rose să descopere că ai luat din plăcinta mătuşii Myra. E vorba de o competiţie ce durează de mult timp.

Ashley sări ca arsă în picioare şi trecu peste bancă.

— Am plecat. N-o să mai pot purta niciuna din hainele mele când o să mă întorc la muncă, dacă o ţin tot aşa.

Jessi se ridică şi o apucă pe Ashley de braţ.

— Haide. Nu ai nevoie decât de o plimbare!

— Nu am nevoie decât de un pui de somn.

— După plimbare.

Jessi zâmbi imediat ce se îndepărtară de masă. Ashley aruncă o privire vinovată peste umăr.

— N-ar trebui să ajutăm la curăţenie?

— Nu. Eşti musafir. Se pot descurca ei şi fără noi.

— Faci asta în fiecare duminică?

Jessi dădu afirmativ din cap şi-şi împinse spre spate, peste umeri, părul lung:

— Duminica este pentru noi „ziua familiei”. Avem cel mai mult loc şi o

mulţime de camere să-i adăpostim. Chiar şi iama casa e destul de încăpătoare pentru toţi. După ce pleacă de la biserică, toţi apar aici cu tot ceea ce simt că le-ar plăcea să aducă. Le punem pe toate la un loc şi îi spunem cină.

— Ei, mâncarea a fost fantastică. Toate bucătăresele bune din Tennessee trebuie că sunt ori din familia ta, ori din cea a lui Cal.

Jessi râse.

— Dacă ai fi întrebat pe oricine, ar fi fost toţi de acord cu tine şi apoi probabil ar fi dezbătut care dintre familii o are pe cea mai bună. Avem o mulţime de gospodine bune în această mare familie. Dar familia ta? E mare?

— Nu. Doar tata şi o soră.

— Atunci trebuie să fi fost un şoc destul de mare pentru tine.

— La început. Dar fiecare e atât de prietenos, încât mă simt ca acasă.

— E bine, îi zâmbi Jessi, îmi place ca toată lumea să se simtă ca acasă. Asta e ideea.

— De cât timp face parte Justin din grupul vostru?

Sprâncenele lui Jessi se uniră, încruntându-se.

— Nu-mi amintesc, spuse ea cu un râs precipitat. Pare că Justin e dintotdeauna unul de-al locului, dar se află aici probabil numai de trei sau patru ani. Prima dată m-am chinuit să-l conving să vină.

— De ce? Pare să se integreze atât de bine.

— Acum e diferit faţă de cum a venit prima oară aici.

— Ştii de unde e de fel?

— Cred că e din New York. N-a spus-o niciodată clar, dar l-am auzit povestind lucruri care m-au făcut să cred asta. Când s-a stabilit prima dată aici, a stat destul de mult singur. Am ajuns să-l cunoaştem atunci când am făcut câteva modificări în casă, într-o iarnă. Cineva i-a povestit lui Cal că Justin făcuse treabă bună pentru ei şi că era într-adevăr bun. Aşa că… Cal a vorbit cu el şi l-am angajat. E foarte talentat.

Se plimbaseră în spatele casei,

departe de zgomotul mulţimii. Un gard alb, din fier, tăia diferite forme în volutele coastelor dealului. Hambarul, grajdul şi acareturile erau orientate într-o parte, către nord, iar curtea se povârnea coborând la vale într-o pajişte deschisă şi netedă.

Atenţia lui Ashley fu atrasă de forfota din depărtare.

— Ce se întâmplă acolo, jos?

— Pregătesc un joc de baseball. Bărbaţii împotriva femeilor.

Ashley ridică din sprânceană şi se uită la cealaltă femeie.

— O altă activitate de rutină?

— Nu, nu facem asta prea des. Uneori capătă un caracter de întrecere.

— Care-i tabăra mai tare?

Un zâmbet mulţumit de sine ridică colţurile gurii lui Jessi.

— Femeile.

Ashley râse.

— Categoric, e jocul meu preferat. Unde mă înscriu?

— Vino cu mine. Eu sunt căpitanul şi tu ai intrat în echipă.

„Cu un caracter de întrecere înverşunată” descria mai bine jocul care se juca în câmp deschis. Lui Ashley îi plăcea. Bărbaţii nu cruţau deloc presupusul sex slab. Nu-şi puteau permite. În ultimele două jocuri femeile câştigaseră. Toţi bărbaţii sufereau serios din cauza vanităţii lor rănite, fie că voiau sau nu s-o recunoască.

Regulile jocului erau doar puţin

schimbate. Jocul consta în şase servicii în loc de nouă ca de obicei, iar sarcinile de arbitraj erau împărţite în mod egal între unchiul Ray şi verişoara Nancy – două rude de încredere, ştiute ca fiind de fiecare dată complet nepărtinitoare. În afară de asta, toate celelalte reguli se aplicau.

Pe tot parcursul lui, jocul fusese strâns. Acum, în turul final, scorni era de şase la şase, iar femeile se pregăteau să dea ultima lovitură. O singură alergare le-ar fi permis să păstreze îndrăgitul titlu.

Jessi o strânse pe Ashley de braţ.

— Du-te acolo şi trimite una în partea terenului cea mai îndepărtată de Justin.

— Am făcut asta o dată. Cal a prins-o.

— Loveşte-o mai tare, de data asta. Şi dă-o mai pe jos!

Ashley dădu din cap şi râse.

— Sigur. Cum spui tu, căpitane!

Ashley merse spre bază şi aruncă o privire în direcţia lui Justin. Stătea pe ridicătura aruncătorilor, cu şapca celor de la Met’s la locul ei, cu mâinile sprijinite pe şolduri. Şapca îi umbrea ochii dar ea ştia că el îi urmărea fiecare mişcare. Încercând s-o intimideze, fără îndoială. Nicio şansă.

În mod deliberat ea încetini pasul, legănând un pic mai mult din şoldurile pe care blugii i se mulau. Privindu-l direct, îşi umezi buzele înainte de a-l

onora cu zâmbetul ei cel mai seducător. Îl văzu îndepărtându. Se un pic, ca şi cum ar fi fost surprins, şi ştiu că marcase un punct. Nu era singurul care putea să joace murdar.

— Hai, Ashley! Loveşte mingea aia! Această încurajare venea de la mătuşa Rose. Ashley presupuse că va trebui să ia încă o bucată din plăcinta ei de mure, înainte să plece.

Luându-şi poziţia de lovire, Ashley îşi exersă balansul o singură dată. Cum se îndrepta, un fluierat admirativ şi insinuant scos de „aruncător” pluti în aer. Ashley nu-l conştientiză imediat, spre deosebire de spectatori. Câteva strigăte de aprobare se ridicară din galeria bărbaţilor şi câteva sunete de

dezgust din cea a femeilor. Ashley examină vârful bâtei, cu un moment înainte de a se întoarce să-l privească pe Justin. Îşi împinsese şapca pe ceafă şi ea putu vedea cu claritate strălucirea răutăcioasă a acelor ochi fantastici. Încetişor, îşi duse degetele la buze şi îi trimise o bezea exagerată. Mulţimea izbucni reacţionând în diferite feluri, în vreme ce Justin doar clătina din cap, râzând cu gura până la urechi. Unchiul Ray, care arbitra, îşi scoase pălăria şi glumi:

— Ar fi bine să mergem mai departe atâta timp cât putem! îi tachină el-în timp ce-şi aşeza pălăria la loc, pe capu-i pleşuv. Daţi-i bătaie!

Mulţimea îşi intră în rol, vocile

împletindu-se într-un vuiet continuu în timp ce Ashley păşea în cuşca jucătorului la bătaie. Luă poziţie şi aşteptă. Justin nu se grăbi, trăgând de secunde, până când prima lui aruncare traversă baza. Prima lovitură.

Ashley îi observă zâmbetul de satisfacţie şi deveni mai hotărâtă să lovească mingea, trimiţând-o în afara zonei de joc. Aruncările a doua şi a treia fură amândouă înalte şi depăşiră suprafaţa de joc. La a patra lui aruncare ea atinse mingea, dar aceasta ateriză incorect. Următoarea sosi pe jos, din cealaltă parte.

Numărătoare completă. Ea părăsi boxa jucătorului la bătaie şi inspiră adânc. Următoarea aruncare urma să

fie decisivă. Ea îşi lovi uşor cu bâta partea laterală a tenişilor înainte să-şi îndrepte atenţia asupra lui Justin. Privirile lor se întâlniră şi se susţinură. Ea putu să vadă că el era la fel de hotărât s-o scoată din joc, pe cât era ea de dornică să reuşească o lovitură bună.

Se întoarse în „cuşcă” luându-şi poziţia de joc. Şi aşteptă. Justin ezită, se răzgândi şi apoi se aşeză pentru aruncare. Imediat ce mingea de baseball îşi lua zborul, Ashley ştiu că era a ei. Forţa impactului îi răni mâinile şi pocnetul mingii lovind bată, răsună asemenea unei petarde.

Ea fugi din instinct, înconjurând prima bază şi înaintând spre a doua,

fără să ştie de fapt unde aterizase mingea. Îndată ce o pomi spre a treia bază, o auzi pe Jessi îndemnând-o să continue. Cam pe la jumatea drumului dintre a treia şi ţintă, îl văzu pe Justin zvâcnind înspre bază, s-o acopefe. Ştiind că mingea trebuia să fie pe drum, îşi adună şi ultimul strop din energia pe care o avea spre a se propulsa înainte. În mintea ei îl văzu cum prinde mingea şi cum se întoarce către ea. În acea fracţiune de secundă ea decise că trebuie să fie capabilă să se strecoare sub el, după minge. Nemaigândindu-se la ginşii ei costisitori, de firmă, ea aşteptă ultima secundă posibilă pentru a se trânti în ţărână.

Învăluită într-un nor de praf, ea gemu, în timp ce piciorul ei prinse picioarele lui Justin, răsturnându-l peste ea într-un talmeş-balmeş de membre, praf şi transpiraţie.

Rămase la pământ pentru un moment, cu ochii închişi şi cu gura deschisă pentru a putea respira. Greutatea de deasupra ei se mută încetişor, iar ea, recunoscătoare, putu să tragă adânc aer în piept. Când ochii i se deschiseră se găsi captivă într-o mare albastră, adâncă, mărginită de gene lungi şi negre.

Pălăria lui Justin dispăruse, faţa îi era mânjită de praf, iar buzele lui-se aflau numai la câţiva centimetri. Inima ei pulsa cu furie – din cauza efortului,

dar şi din cauza a ceva primitiv şi complet nou pentru ea. Prin ceaţa care-i învăluia mintea, îl auzi pe unchiul Ray cum spune că este în afară de orice pericol. Dar ea ştia mai bine. Numai în siguranţă nu se simţea stând atât de aproape de Justin!

— Te simţi bine? El era cu răsuflarea tăiată, respirând la fel de greu ca şi ea.

— Cred că da. Dar tu?

El îşi scutură capul şi ea văzu o flacără stranie de lumină ţâşnindu-i din ochi:

— S-ar putea să nu-mi mai revin vreodată.

Înainte ca ea să-l poată chestiona în legătură cu enigmatica lui replică, el

se rostogoli departe de ea, pentru a sări în picioare. Încetişor, ea se ridică în capul oaselor, iar el îşi întinse o mână înspre ea. Degetele lui le cuprinseră pe ale ei, aducând-o la verticală. Ea se crispă îndată ce-şi recăpătă echilibrul şi o durere ascuţită îi străpunse piciorul.

— Ashley?

— N-am nimic, îl asigură ea, înainte de a fi înghiţită de restul echipei. Femeile câştigaseră din nou şi ea era eroina zilei.

Soarele apunea când Justin îşi trase maşina în garajul improvizat şi-i opri motorul. Ashley coborî cu grijă, încercând să-şi trateze ca pe un copil piciorul umflat, fără să pară că face

asta.

— Eşti rănită, o acuză Justin în timp ce înconjură automobilul prin spate. N-am putut fi atent atunci când m-ai placat. N-am fost rănit pentru că tu mi-ai amortizat căderea.

— N-am nimic, insistă ea vorbind cu dinţii încleştaţi.

— Pe naiba! Unde te doare?

Stătea exact în faţa ei, blocându-i calea. Ea voia să-l ocolească şi să meargă cu un pas mândru spre cabana ei, căci mândria şi demnitatea i se aflau amândouă la datorie. Dar ea ştiu că dacă l-ar fi ocolit, ar fi însemnat încă şase sau şapte paşi în plus. Paşi pe care nu şi-i putea permite în acest moment.

— Genunchiul drept. Nu-i mare

scofală!

— Ai verificat?

— Nu. N-am avut ocazia. E probabil doar o întindere de muşchi sau o vânătaie. Nimic grav, sunt sigură. Dă-mi voie doar să mă duc în cabina mea.

El scutură din cap şi cu o mişcare iute o ridică în braţe.

— Vino! Ai nevoie de o baie fierbinte!

Instinctiv, braţele ei îi înconjurară gâtul. Ea conştientiză cu acuitate puterea braţelor lui legănând-o la pieptul lui lat.

— Pune-mă jos! ceru ea îndată ce şocul iniţial trecuse. Pot să fac un duş fierbinte şi în cabana mea. În plus, pot să merg şi pe propriile mele picioare.

— Nu, nu poţi. Şi am un jacuzzi pe care poţi să-l foloseşti. Nu mă contrazice!

El împinse uşa cabanei deschizând-o şi o lăsă jos.

Când el aprinse luminile, ea clipi şi apoi se uită mirată împrejur. Asta nu era cabana rustică la care se aşteptase. Bucătăria şi sufrageria se uneau formând o singură cameră lungă. Din ceea ce putea vedea în doar aceste două camere, el avea tot confortul modem pe care şi-l putea imagina. Totul – de la cel mai simplu aparat reprezentând sistemul artei ca mijloc de divertisment, până la maşina de spălat vase. Se deosebea mult de strictul necesar cu care abia dacă era

dotată cabana ei.

— Bazinul este aici, în spate.

Vocea lui o scoase din contemplare, iar ea privi spre locul pe care i-l indica el, un mic hol.

— Justin, e o prostie. Mă întorc în cabana mea.

Ea se întoarse către uşă.

— Ashley.

El îi rostise numele moale, însă cu o putere care o depăşi de departe pe aceea a unui strigăt. Ea ştia că ar fi trebuit să-l ignore şi să continue să meargă. Dacă avea un pic de bun-simţ, ar fi trebuit să iasă acum.

Ea se întoarse, însă, către el.

— Mă simt şi aşa destul de prost în legătură cu toată povestea asta, şopti

el. N-ar fi trebuit să te oblig să mă plachezi în felul acela.

— Dar eu am hotărât s-o fac şi mi-am asumat riscul. Tot ceea ce ai făcut tu a fost să joci în felul în care acest joc a fost creat spre a fi jucat.

— Poate. Dar mi-am dorit să câştig. Cam prea mult, cred eu.

Se priviră unul pe celălalt, aşa cum se aflau despărţiţi de spaţiul întregii camere.

— Nu cred că piciorul meu a atins vreodată sacul acela, recunoscu ea, crispându-se.

O umbră de zâmbet trecu peste trăsăturile lui.

— Nici eu n-am crezut. Cred că praful trebuie să fi ajuns în ochii

unchiului Ray…

Ea ezită un moment şi apoi respiră adânc.

— Chiar ai un jacuzzi acolo, în spate?

— Cu şase jeturi de aer cald. Îţi garantez că te vei simţi mai bine după ce-o să petreci câtva timp în el. Ai putea chiar să-mi mulţumeşti mâine, după ce toate durerile vor dispărea.

În mintea ei se dezlănţui o scurtă bătălie. Instinctul o avertiza pe Ashley să păstreze distanţa, dar corpul ei o implora să accepte oferta lui. Ignorând bunul-simţ, ea acceptă să folosească bazinul cu jeturi de aer cald.

Aburul se ridica din apa plină de bule, opacizând pereţii de sticlă şi

înceţoşând mintea lui Ashley. Ea se relaxa cu spatele lipit de porţelanul negru şi fin şi lăsa apa propulsată constant să-i calmeze toate durerile. Timpul se scurgea, fără ca ea să încerce să-l oprească.

O bătaie puternică în uşă destrămă liniştea.

— Am fost şi ţi-am adus câteva haine curate! strigă Justin. Pot să le aduc înăuntru?

Privirea lui Ashley făcu înconjurul încăperii. Ştia că nu va fi în stare să vadă prin pereţii de sticlă aburiţi care împrejmuiau bazinul, însă era, totuşi ceva înspăimântător în a lăsa un Bărbat pe care abia îl cunoştea într-o încăpere în care nu era înveşmântată în altceva

în afară de nişte… baloane spumoase.

— Intră, răspunse ea în cele din urmă.

— O să-ţi las lucrurile aici, pe poşetă. Am îndrăznit să fac un duş în cabana ta, aşa că nu te grăbi!

— Mersi. Mă simt minunat.

— Bine. O să fiu pe-aproape, în caz că ai nevoie de ceva.

Ascultă intenţionat, aşteptând să audă zgomotul uşor al uşii închizându-se în urma lui, înainte de a respira în voie, după ce-şi ţinuse respiraţia.

O irita că nu putea spune cu exactitate de ce Justin o neliniştea atât de mult. De obicei, ea putea defini exact raţiunile din care ceva o mulţumea sau o supăra. Totuşi, cu

Justin se găsea în criză de motive pentru câteva din ciudatele emoţii simţite.

Închizându-şi ochii, respiră adânc şi încercă să se relaxeze din nou. O imagine subită, total neaşteptată, i se ivi în minte şi-i pluti tremurând în faţa ochilor, zeflemisind-o şi torturând-o: Justin în bazin, stând alături de ea, şi părul lui negru era transformat în abanos pur, de abur. Ea văzu cum apa îi îmbroboni pielea, simţii căldura cărnii sub degetele ei, în timp ce ele rătăceau pe umerii lui netezi. Ochii lui albaştri îi devorau pe ai ei în timp ce el se apropia mai mult, iar buzele lui erau întredeschise, pregătite să le prindă pe ale ei.

Ochii lui Ashley se deschiseră brusc, iar ea sări în picioare. Înşfăcând un prosop gros, roşu, ea făcu sforţări să iasă din apă, ca şi cum aceasta s-ar fi transformat în lavă incandescentă. O înfurie şi mai mult să descopere că mâinile îi tremurau în vreme ce-şi înfăşură prosopul în jurul corpului.

Dumnezeule, ce dăduse peste ea? Niciodată nu-şi petrecuse timpul cu fantezii fără rost. Chiar şi ca adolescentă, nu fusese niciun moment înclinată să viseze cu ochii deschişi la băieţi.

Acum, la vârsta de douăzeci şi şapte de ani, nutrea viziuni romantice cu ea şi cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Ce se întâmpla cu ea?

Probabil că înnebunea. Nu exista nicio altă explicaţie.

Gândul la viitorul ei logodnic îi trimise în inimă o săgeată de vinovăţie. Intenţionat, chemă în minte trăsăturile lui. Era un bărbat bine, cu părul blond, aranjat cu bun-gust, şi cu ochii albaştri. Nu aveau albastrul intens al Ochilor lui Justin, dar erau la fel de frumoşi. Geoffrey era înalt. Dar corpul lui era moale, în vreme ce ai lui Justin era tot numai muşchi. Ashley simţi încă o dată greutatea corpului lui Justin peste al ei, de după ciocnirea din dreptul ultimei baze. Poziţia în care ajunseseră fusese aproape de cea a unor îndrăgostiţi.

— La naiba!

Înjurătura îi şuieră printre dinţi, în

timp ce ea smuci bluza de trening de pe poşetă. Trebuia să înceteze cu prostia asta. Justin Holmes nu era nimic altceva decât o cunoştinţă întâmplătoare, o persoană pe care n-o s-o mai vadă decât săptămâna viitoare. O depăşea motivul pentru care continua să evoce toate aceste fantezii ridicole.

Hotărând că e mai bine să nu se gândească la absolut nimic, ea continuă să se îmbrace, trăgându-şi blugii şi încălţându-şi tenişii. Ridică peria pe care Justin o adusese cu hainele ei şi şi-o trecu prin părul umed.

Inspectându-şi iute imaginea în oglindă, trebui să recunoască faptul că se simţea mai bine. Cel puţin fizic.

Mental era o ruină.

Îl găsi pe Justin în bucătărie. El se întorcea dinspre frigider, cu o băutură răcoritoare în mână.

— Te simţi mai bine? întrebă el.

— Da, mulţumesc. Probabil că mi-ai salvat viaţa.

— Ei, măcar atât am putut să fac şi eu, luând în considerare că eu sunt acela care a cauzat majoritatea pagubelor. Nu vrei să bei ceva?

— Nu, mulţumesc. Ea se apropie şi mai mult de uşă. Cred că acum o să mă întorc în cabana mea.

— Te conduc. El veni spre ea şi luă lanterna aflată pe marginea măsuţei de lângă chiuvetă.

— Mulţumesc. Apreciez gestul.

— J’tistin o privi cu o încreţire a frunţii care-i umbri trăsăturile.

— Eşti sigură că te simţi bine?

— Sunt într-adevăr gata să spun că e de ajuns pentru ziua de azi. Putem să plecăm?

Ea îl văzu cum, încet-încet, căpăta o anume rigiditate şi regretă imediat asprimea din vocea ei.

El înclină capul şi gesticulă cu o mână, indicându-i că ea ar fi trebuit să meargă înainte.

— Să mergem.

Când ieşiră pe terasă, Dudley se ridică şi începu să dea din coadă în loc de salut. Ashley se aplecă şi îl scărpină uşurel după ureche.

— Vrei să faci o plimbare cu noi,

Dudley? îl întrebă ea cu drăgălăşenie.

— Hai, Dud, îi ordonă Justin în timp ce cobora scările. Căţelul coborî imediat pe scară alături de stăpânul lui, nelăsându-i lui Ashley de ales decât între a-i urma sau a fi lăsată în urmă.

Justin aprinse lanterna aţintind fascicolul luminos asupra locului pavat. Treceau exact prin zona întunecată când Dudley se opri, îşi coborî capul şi începu să mârâie din fundul gâtlejului. Ashley simţi cum o transpiraţie rece îi acoperă pielea, în timp ce Justin îndrepta lumina înspre punctul asupra căruia părea să-şi fi concentrat Dudley tot interesul.

Raza prinse o pereche de ochi care se holbau speriaţi, din întunericul

mohorât.

Fosforescenţa lor sinistră o lăsă pe Ashley cu gura căscată, păşind înapoi.

Justin o prinse de braţ:

— E-n regulă. E doar o pisică.

— De unde ştii? întrebă ea neîncrezătoare, în timp ce el o împinse uşor înainte.

— Ai încredere în mine. Hai, Dudley!

Pisica brăzdă fasciculul luminos şi dispăru sub cabană.

Câinele mai mârâi încă o dată înainte să-şi urmeze, şovăitor, stăpânul.

Ashley nu voia să recunoască, însă senzaţia dată de mâna lui Justin cuprinzându-i protectoare cotul, era minunată. Nu ştia cum să explice asta,

dar se simţea în siguranţă cu el. Înainte nu avusese niciodată nevoie de un bărbat care s-o facă să se simtă în siguranţă. Era foarte bună în a-şi purta singură de grijă. Dar cu Justin lângă ea, sentimentul de siguranţă părea să se dubleze cumva.

O conduse până la uşa cabanei şi aşteptă până când ea aprinse luminile. Ea se întoarse către locul unde stătea el în cameră.

— Mulţumesc, spuse ea schiţând un zâmbet.

— Face parte din meserie.

Tonul lui neutru îi servi să-şi amintească faptul că el, personal, nu avusese nicio intenţie când o luase de braţ. Îşi făcea datoria, având grijă de

clienta sa. Ea se simţi ridicol de dezamăgită.

— Totul ar trebui să fie în regulă, spuse el. Dacă te-ai simţi mai bine, îl pot lăsa pe Dudley cu tine.

— Nu, e-n regulă. Mă descurc.

N-avea nevoie de niciun bărbat şi de niciun câine să-i poarte de grijă. De atâţia ani avusese singură grijă de sine fără niciun ajutor.

— OK. Atunci ne vedem de dimineaţă.

El se răsuci şi deschise uşa.

— Noapte bună!

— Noapte bună, îl îngână ea.

Închise uşa în urma lui şi o încuie. Atunci, dintr-un motiv pe care nici măcar nu începuse să-l înţeleagă, se

simţi foarte singură. Oftă şi rămase cu capul sprijinit de cadrul uşii. Ce naiba îi făcea Justin Holmes?

CAPITOLUL IV

Stropi mari de ploaie începură să cadă când Justin îşi parcă Blazer-ul în garaj. El şi Ashley abia ajunseră la adăpostul verandei când Mama-Natură pomi atacul şi o perdea de ploaie înghiţi zona.

— Era cât pe ce, spuse Ashley imediat ce intrară în cabană.

— Va trebui să stai pe-aici până când încetează, spuse el. Pot să-ţi ofer o băutură răcoritoare?

— Sigur. Sună bine.

El merse în bucătărie în timp ce ea se apropie neliniştită de geamul uşii,

spre a privi ploaia. Îşi dorea să fi putut numi această nervozitate care-i copleşea atât trupul cât şi mintea. Era ca şi cum ar fi fost la un pas de ceva, dar n-avea idee de ce anume. O îngrijora faptul că se lega, oarecum, de reacţiile ei bizare în faţa lui Justin.

În ultimele două zile el nu se comportase altfel decât cu un profesionalism plin de politeţe. Se purtase exact cum sperase ea s-o facă, totuşi, ea încă îşi surprindea mintea rătăcind în direcţii care o fascinau şi o înspăimântau totodată. Se gândise chiar să-şi scurteze şederea. Era mai bine astfel decât să se încurce.

— Poftim.

Justin i se alătură întinzându-i o

cutie rece de băutură răcoritoare.

— Mersi.

Ea i-o luă din mână şi-i scoase repede capacul.

— El se sprijini cu un braţ de tocul uşii.

— S-a mai potolit?

— Nu. Se pare că vremea bună ne-a cam părăsit.

— Aşa se pare. El se mişcă uşor atingându-i umerii cu umărul lui. Ashley simţi cum contactul o sfâşie şi se dădu înapoi ca arsă. Justin întoarse capul şi o privi, încruntându-se. Ochii li se întâlniră şi rămaseră uitându-se unul la altul.

— Te simţi bine? Vocea lui joasă vibră în adâncul ei. Toată ziua ai fost

agitată.

— Ai dreptate, îl aprobă ea, silindu-se să se poarte firesc. Cred că trebuie să bat în retragere, spre a munci, sau spre ceva asemănător. În mod normal nu-mi iau liber atât de mult o dată.

El ridică din sprânceană.

— E abia marţi. Nu-ţi iei niciodată două zile libere?

— Şi eu am propria mea afacere. Aşa cum sunt convinsă că ştii, este greu să-ţi iei liber când tu eşti proprietarul, şi şeful, şi angajatul.

— Ce fel de afacere este?

— Un magazin de articole de modă. Suntem specializaţi în obiecte de colecţie, dar comercializăm şi alte

produse, cum ar fi felicitările, sau lucruri de felul acesta.

El zâmbi.

— Mi te-am imaginat într-o poziţie de tipul… executiv.

— Până acum trei ani am lucrat pentru o firmă de marketing în Knoxville. Ajunsesem într-un punct în care nu mai eram încântată de slujba respectivă şi mă pregăteam pentru o schimbare. Întotdeauna mi-am dorit să am propriul meu magazin, aşa că eu şi sora mea ne-am unit forţele, resursele şi cunoştinţele şi am apărut pe piaţă cu „Collectibles and More”. Ne-a prins bine amândurora.

— Aşadar Sara preia conducerea în această săptămână, în timp ce tu te

afli aici?

Ashley dădu afirmativ din cap şi apoi făcu o pauză.

— Cum de ştii numele surorii mele?

El ezită înainte să dea din umeri.

— Am întâlnit-o o dată pe sora ta. Cu mult timp în urmă.

Această informaţie veni ca o surpriză completă pentru

Ashley.

— Când?

El respiră adânc şi se îndepărtă de uşă. Pentru un moment, ea crezu că n-o să-i răspundă la întrebare. Ea îi simţea şovăiala şi văzu o sclipire de emoţie în ochii lui.

— Era vara de după moartea

mamei tale, spuse el. Mi-am petrecut vara aceea cu tatăl tău. Sara a venit acasă de la bunicii voştri în ziua în care am plecat. Înălţă încă o dată din umeri şi se duse în bucătărie. Atunci am întâlnit-o. Sunt sigur că ea nu-şi aminteşte.

Ashley îl privi cum se retrage, în timp ce se chinuia să pună cap la cap, în mintea ei, piesele unui obscur joc de puzzle. Avea numai şase ani în vara aceea. Nu era o perioadă pe care să şi-o amintească limpede. Dar i se părea ciudat că tatăl ei nu pomenise nimic de şederea lui Justin.

— Cum ai ajuns să stai la tatăl meu?

Îl urmări pe Justin în bucătărie,

incapabilă să abandoneze subiectul până când nu pricepea totul în întregime.

O privi nelinişti.

— Fugisem de-acasă. Am ajuns până la Knoxville, moment în care norocul m-a părăsit: am fost bătut şi jefuit, în loc să-l sun pe tata, l-am chemat pe al tău. El mi-a oferit adăpost peste vară.

Ashley clătină din cap.

— Cum de-ai ştiut să-l chemi pe tata?

— Pentru că îl cunoscusem pe Nick. El şi tatăl meu au fost amândoi membrii unei organizaţii studenţeşti. Rămăseseră prieteni peste ani. Şi astăzi sunt, încă, buni prieteni…

Surpriza o lovi.

— Tu eşti fiul lui J.T?

— Da.

— Familia ta ştie unde eşti?

— Nu, i se adresă el sarcastic. Cred că m-au dat dispărut. Sunt sigur că fotografia mea a apărut pe toate ambalajele pentru lapte din toată ţara.

— Voiam doar să…

— Ştiu ce voiai să spui. Îşi dădu capul pe spate şi scoase un hohot de râs scurt, lipsit de umor. Sunt un băiat mare, Ashley, şi tind să procedez cum îmi place. Nu mă ascund aici. Oamenii ştiu unde să mă găsească, dacă mă vor.

Se întoarse ca să privească prin fereastra de la bucătărie. Ashley îi privi spatele ţeapăn, încercând să-şi

amintească toate frânturile de informaţii pe care le avea despre Justin şi despre familia lui. Era fiul cel mai mare al lui J.T. Şi al Rebeccăi Holmes, născut în New York şi moştenitor al familiei Holmes şi al unei afaceri de milioane de dolari. Din cauza unui conflict cu tatăl său, Justin îşi părăsise familia şi afacerea în urmă cu câţiva ani.

Se întrebă cum de nu făcuse legătura între Justin şi J.T. La scurt timp după ce ea deschisese „Collectibles and More”, T.J. Se oprise în Knoxville, în timpul unei călătorii de afaceri, pentru a-l vizita pe tatăl ei. Fusese mulţumită şi flatată când el îşi făcuse timp să se oprească la magazinul ei. Cumpărase

un cadou pentru soţie, iar alegerea lui fusese bine chibzuită. Lui Ashley îi plăcuse la prima vedere.

— Pot să te întreb ceva? întrebă ea cu prudenţă.

— Nu.

Justin se întoarse şi părăsi bucătăria.

Refuzul lui tăios fusese categoric. Zgomotul uşii trântite după ce el ieşise afară, pe verandă, îi punctase răspunsul.

Ea şovăi un moment înainte de a-l urma afară.

Îl găsi rezemat pe balustradă, cu braţele odihnindu-se pe lemnul aspru. Ploaia cădea constant, ca o cortină dreaptă, lăsând veranda uscată.

— Haide, Justin, îl dojeni ea cu blândeţe. Ce-i mare scofală?

— Este o noutate „învechită”. Las-o în pace!

Cuvintele lui amestecate cu amărăciune, dar şi cu altceva. Credea că ar fi putut fi regret.

— L-am cunoscut pe tatăl tău acum câţiva ani. I-a cumpărat un cadou mamei tale. Mi-a plăcut de el. Îşi rezemă şi ea un şold de balustradă. Ştii, te-ar putea ajuta dacă vorbeşti despre asta.

El continua să privească fix în ploaie, ca şi cum n-ar fi auzit-o. Apoi, foarte încet, se îndreptă şi se întoarse s-o înfrunte. Intensitatea şi clocotul emoţiei din ochii lui o speriară.

— Găsesc fascinant subitul tău interes pentru mine şi sentimentele mele, spuse el încet. La urma urmelor, nu sunt nimic mai mult decât un modest instructor de pescuit.

— Auzi, ia ascultă! protestă ea, rănită de vorbele lui.

— Încă de la început te-ai luptat cu atracţia dintre noi doi, pentru că a fi atrasă de un instructor de pescuit nu întrunea normele tale rigide. Dar totul s-a schimbat acum, nu-i aşa, Ashley? Nu sunt doar un instructor de pescuit, sunt fiul unuia dintre cei mai bogaţi oameni din America. Acum sunt cineva pe care merită să-l cunoşti!

Ashley nu fusese în viaţa ei atât de ofensată.

— Ego-ul tău e pe cale să-ţi scape de sub control, Justin. Mai bine ţi-ai reveni înainte s-o încurci!

Abia reuşi să rostească aceste cuvinte, de jignită ce se simţea. Brusc, ea se întoarse, intenţionând să plece, în ciuda ploii torenţiale.

— Nici măcar nu poţi să negi.

Acuzaţia lui abia rostită o opri înainte să facă al doilea pas.

Se întoarse înapoi către el.

— Să neg? Teoriile tale amăgitoare şi orgolioase nu merită să fie confirmate într-un fel sau altul.

Privirile lor se încleştară, îmbrăţişându-se cât o bătaie de inimă. Apoi, înainte de a şti ce se întâmplă, degetele lui se strecurară, prinzându-i

încheieturile mâinilor pentru a-i trage întregul corp lângă al lui. Forţa impactului îi alungă lui Ashley aerul din plămâni.

Privi în ochii lui şi aproape că simţi fizic arsura provocată de sclipitorul lor foc albastru. Mâinile îi erau prinse în capcană lângă trupul lui, faţa lui se afla la câţiva centimetri.

— Neagă, Ashley! îi ordonă el. Spune-mi că nu simţi atracţia dintre noi. Spune-mi că n-o doreşti!

Gura ei se deschise, dar cuvintele nu veniră. Ea se uită fix în ochii lui, incapabilă să nege ceea ce dorea în acel moment mai mult decât îşi iubea propria viaţă. Emoţia o împresura din toate părţile, demolându-i autocontrolul

fragil, sfâşiindu-i până şi sufletul. Ea nu înţelegea încă. Ştia doar că era pe punctul de a descoperi ceva mult mai puternic şi mai frumos decât viaţa însăşi. Şi se părea că singura persoană care îi putea revela misterul era acest bărbat.

— Nu pot, şopti ea.

Avea el habar cât o costa să recunoască asta? Ea ura să fie slabă. Dar, Dumnezeule, stând lipită de el era la fel de neajutorată ca un prunc nou-născut.

Ea văzu schimbarea din ochii lui, observând stăvilirea furiei şi simţi blândeţea degetelor lui arzându-i carnea. Apoi el se aplecă spre ea. Cu buzele lui aflate la numai o răsuflare de

ale ei, îl auzi cum murmura

— Nici eu nu pot s-o neg.

Gura lui o chema pe a ei fără nicio ezitare, iar ea îi răspunse cu o foame pe care ar fi considerat-o jenantă dacă ar fi gândit limpede. Dar gândirea nu-şi avea locul aici. Sentimentul era singurul lucru de care era nevoie. Şi ea percepea acum lucrurile cum nu şi le imaginase vreodată înainte.

O căldură delicioasă, moleşitoare îi străbătu corpul. Când mâinile lui se înălţară să-i cuprindă faţa, atingerea lui îi pârjoli pielea. Mâinile ei alunecară în jurul lui şi se furişară sub bumbacul moale al bluzei lui de trening spre a-i atinge spatele. Carnea lui caldă şi muşchii n îtezi tresări sub degetele ei

cercetătoare.

El se Adânci în sărut şi ea se deschise ca o floare, dorind ca el să culeagă tot ceea ce avea de oferit. Mâinile lui rătăciră pe umerii ei şi în jos, pe spate, până ajunseră să i se odihnească pe şolduri. Se mişcă uşor, atingându-i coapsele într-un contact intim cu ale sale. Instinctiv, ea îşi arcui trupul după al lui. Îl auzi gemând şi simţi un val de putere primitivă. Lumea se învârtea ieşindu-şi din matcă şi ei nu-i păsa. Tot ceea ce dorea era mai mult… Voia totul.

După câteva momente încântător de înceţoşate, el îşi înălţă, în cele din urmă, capul. Ea stătea lipită de el, îngropându-şi faţa în gâtul lui, în timp

ce mâinile ei se mişcau neliniştite în susul şi în josul spatelui lui. „E o greşeală”. Frântura aceasta de gând pluti prin creierul ameţit al lui Ashley. Ca să se apere, se lipi şi mai tare de el, frecându-şi obrazul de bluza lui, sorbindu-i parfumul. Cum putea să fie o greşeală ceva care o făcea să se simtă atât de bine? se contrazise ea. Atunci o imagine a lui Geoffrey apăru să-i focalizeze atenţia, şi ea ştiu.

Revenindu-şi brusc în simţiri, se îndepărtă de Justin. El îi dădu drumul fără a opune rezistenţă. Ashley se dădu înapoi – mai întâi un pas, apoi altul, până când între el fu o distanţă bună. Ea încă îşi simţea pielea încălzindu-se sub privirea lui mistuitoare.

Părul lui era răvăşit, cămaşa ridicată şi strânsă în jurul taliei. Ea făcuse asta?

Simţind mângâierea delicată a părului pe obraz, ea se grăbi să-l împingă după ureche. Fu uimită să-şi descopere părul revărsându-i-se liber pe umeri şi banda elastică care i-l prinsese la spate acum dispăruse.

— Iat-o. Justin îşi întinse mâna în a cărei palmă se odihnea banda roşie.

Ea o privea încremenită. El i-o scosese, îi desfăcuse părul şi ea nici măcar nu-şi dăduse seama. Conştientizarea o zgudui. În loc să înainteze spre el, ea se dădu înapoi cu încă un pas.

— Trebuie să plec. Vocea ei răsună

slab.

— Plouă încă.

— Nu-mi pasă. Nu pot să stau aici, cu tine.

El se încruntă:

— De ce? N-o să-ţi fac niciun rău.

Ashley nu putu nici măcar formula o replică. El tocmai îi zguduise însăşi temelia vieţii. Toate lucrurile pe care le crezuse vreodată despre sine acum păreau sub semnul întrebării şi el stătea acolo, calm, asigurând-o că nu-i va face niciun rău. Nu ştia că pentru el nu mai exista nicio cale de a n-o răni?

— Haide, Ashley, Spuse el uşor ameţit, în timp ce călca cu paşi mari spre ea. Înainte ca ea să poată face vreo mişcare, el se întinse după mâna

ei şi lăsă banda să-i cadă în palmă. Se înălţă şi-i mângâie obrazul cu degetele.

— Nu te uita aşa buimăcită! A fost doar un sărut…

Cu aceste cuvinte, el se întoarse şi intră în cabană, încetişor, ea reuşi să-şi atingă scopul. Putea să simtă, încă, atingerea lui acolo.

Doar un sărut? Fusese sărutată de nenumărate ori şi niciunul dintre săruturi nu se asemănase cu acesta. Fusese o revelaţie.

Justin o privi pe Ashley de la fereastra bucătăriei cum alergă prin parcare şi dispăru în pădure. Încă ploua torenţial şi el ştia că ea va fi udă până la piele până va ajunge la cabana ei.

Dar era bine că plecase acum. Nu era deloc în formă pentru a o înfrunta – nici pe ea şi nici ceea ce tocmai se petrecuse pe verandă. Deşi o ascunsese bine, şi el fusese la fel de afectat ca şi ea. Şi nu voia acest lucru mai mult decât şi-l dorea ea.

Îşi închise ochii şi-şi lăsă capul pe spate. Doamne, ce gafă monumentală!

Oftând, el îşi înălţă capul pentru a privi din nou la căderea monotonă a stropilor de ploaie. Îşi petrecuse întreaga viaţă fiind martor al felului în care oamenii se schimbau automat, sub ochii lui, când descopereau că e fiul lui J.T. Şi moştenitorul lui real. De la o vârstă fragedă asta îl înfuriase, înţelegând că nu putea să facă nimic

pentru a schimba ceea ce era sau felul în care oamenii îl priveau.

Cu toate acestea, nu-şi putea înfrânge sentimentul că nu avea o identitate proprie. Se întreba adesea câte din succesele sale i se datorau într-adevăr lui şi nu unei „reflectări” a umbrei tatălui său.

În disputa lui cu Ashley, problema era că uitase cum să-şi stăpânească frustrarea. De când sosise în Windsong, nu întâlnise nicio persoană care să-l ştie drept altceva decât un simplu instructor de pescuit care încerca să-şi construiască o afacere stabilă.

Desigur, totul se putea schimba acum că Ashley ştia adevărul. Fiind unul dintre cei mai bogaţi oameni din

America, J.T. Holmes avea chiar o imagine publică. Justin ştia cât de repede se putea răspândi în toată comunitatea Windsong vestea că fiul lui J.T. Se dăduse drept instructor de pescuit, stând în zonă. Îşi putea imagina privirile curioase care s-ar fi îndreptat spre el, precum şi întrebările indiscrete ale celor care aveau destul curaj să-l interogheze. Oameni care găseau cam greu de înţeles cum cineva care avea mai mult decât în visele lor putea fi nefericit cu soarta lui. Toţi spuneau că banii nu pot cumpăra fericirea, dar puţini o credeau într-adevăr. Justin se număra printre ei.

— La naiba! murmură el, îndepărtându-se de fereastră pentru a

se apropia de frigider. Scoase o sticlă de băutură răcoritoare şi îi desfăcu dopul, oprindu-se să tragă o duşcă zdravănă înainte de a merge în camera de zi pentru a se lăsa să cadă într-un scaun pliant. Cum stătea aşezat de o parte a scaunului, Dudley îşi înălţă capul şi avu o tentativă de a da din coadă. Absent, Justin se aplecă să-l bată uşor pe spate, cu afecţiune.

Justin presupunea că nu era cazul să-l îngrijoreze faptul că Ashley îi va trăda secretul. La urma urmei, cui ar putea spune? O să plece în mai puţin de o săptămână, aşa că ce rost ar fi avut să spună cuiva?

Dacă voia neapărat să-şi facă griji, nu trebuia decât să se gândească la

sentimentele pe care Ashley i le stârnea. Timpul lui ar fi fost mai bine cheltuit dacă s-ar fi preocupat de cum o să-şi petreacă timpul liber până la sfârşitul săptămânii fără să se implice mai mult decât era deja. Motivele pentru care nu avea rost să se implice erau numeroase. Primul dintre acestea era faptul că ea era deja logodită. Sau, cel puţin, aşa pretindea ea. Colţurile gurii i se ridicară într-un zâmbet orgolios. Nu se putea abţine să nu se întrebe dacă logodnicul ei ştia de focul care clocotea sub aparenţa ei rece. Judecând după reacţia pe care o avusese ea cu câteva minute înainte, Justin se îndoia că tipul celălalt ar fi avut idee. Ashley fusese ea însăşi

buimăcită de răspunsul ei. Buimăcită şi apoi jenată. În niciun caz, logodnicul ei nu reuşise să-i smulgă până atunci acest răspuns.

Era doar ceva carnal, îşi spunea Ashley pentru a nu ştiu câta oară. Aşadar Justin era abil cu femeile. Probabil de ani de zile. Ei bine, ea n-o să devină o altă crestătură pe răbojul stâlpului lui de la pat.

O imagine a patului aceluia mare din camera lui îi pluti în faţa ochilor. De-a lungul lui, în lumina lunii, văzu cearşafurile mototolite şi simţi parcă o briză de prospeţime strecurându-se prin uşile cu canaturi de sticlă. Odată cu Justin…

Sări în picioare, înşfăcă o mână de

alune glazurate şi, neliniştită, începu să măsoare de la un cap la altul lungimea bucătăriei, ronţăind. Ce naiba se întâmpla cu ea? Niciodată în viaţa ei nu se purtase aşa. La vârsta asta se lăsa sedusă de fantezii erotice cu un străin pe care nici nu-l cunoştea! Era atracţie fizică şi nimic mai mult. Şi ea exagera totul.

Toată noaptea încercase să realizeze ce era în mintea ei. Nu putuse să doarmă mai mult de două ore. Acum, chiar dacă ceasul indica o oră târzie a dimineţii, o obscuritate mohorâtă învăluia cabana. Ploaia încetase în timpul nopţii.

dar norii încă ameninţau.

Îşi dorea să fi putut gândi limpede,

dar era încă la fel de confuză cum fusese şi în după-amiaza zilei trecute, când pământul îi fugise de sub picioare, iar viaţa – cum o ştia ea

— Devenise un joc de puzzle neaşteptat. Se simţea atât de frustrată!

Mergând încoace şi-ncolo, ea încercă să facă o sforţare logică întorcându-se în valurile gândurilor. Era logodită cu Geoffrey. Ei, aproape, se corectă ea. Poate nu era logodită oficial, dar ştia că voia să se mărite cu Geoffrey. Nu, se va mărita cu el, fără nicio îndoială. Era perfect pentru ea. Frumos, muncitor, de încredere şi… sigur.

„Bine, bine, dar îţi va face el inima să se topească şi simţurile să cânte?”

Ashley se opri şi clipi. De unde venise dintr-odată vocea aceea slabă, meschină şi… romantică în mintea ei? Era sigură în privinţa sentimentelor ei pentru Geoffrey. Nu, inima ei nu se topea şi simţurile ei nu cântau atunci când o săruta. Şi ce era cu asta? Mai bine să-ţi întemeiezi un cămin pe o relaţie solidă, de durată, decât pe una bazată exclusiv pe focurile de artificii ale atracţiei fizice. Asta era tot ce ea şi Justin aveau în comun.

O legătură bazată pe o puternică atracţie fizică se termină printr-un eşec, la un moment dat.

Ea începu să păşească din nou, satisfăcută că în cele din urmă gândea clar. Geoffrey era omul potrivit pentru

ea. Fără îndoială. De fapt, nu se schimbase nimic. Nimic care să fi afectat relaţia cu logodnicul ei. Împărţise cu Justin doar un sărut, nimic mai mult. Se lăsase purtată de val, dar numai pentru o clipă. Acum era totul clar în mintea ei. Se putea descurca.

Totul era sub control. Era în regulă.

Bătaia în uşă o făcu să se întoarcă cu o sută optzeci de grade şi aproape că răsturnă un pahar de pe măsuţa de serviciu. Cu inima bătându-i puternic, ea privi cu coada ochiului la fereastră. Un amestec ilogic de dezamăgire şi uşurare o izbi ca un val când văzu că vizitatorul nu era Justin. Traversând camera, ea le deschise uşa lui Jessi şi

Angie.

Jessi zâmbi de cum păşi în cabană.

— Întrerupem cumva ceva?

— Nu. Doar pe mine care mergeam de nebună. Nu-i aşa că e o zi jalnică?

— Destul de mohorâtă. Justin mi-a spus că n-o să pescuiţi astăzi. M-am gândit să mă opresc ca să văd ce-ţi mai face genunchiul.

Ashley flutură din mână cu un gest nepăsător.

— Are doar o vânătaie. Nimic îngrijorător. Intră şi stai jos. Vrei o ceaşcă de cafea?

— Sună bine.

Jessi se aşează la masă, cu Angie cuibărită în poala ei. După ce aruncă o

privire în jur, râse scurt.

— Nu-i rea cabana ta… dacă n-ai văzut-o pe a lui Justin…

— Mda. Ashley puse pe masă două ceşti aburinde şi se aşeză. Cu siguranţă, el are tot confortul posibil.

— Ei, e casa lui. Bănuiesc că asta schimbă situaţia.

— O să-l vedem pe Justin? întrebă Angie plină de speranţă, privind în sus, către faţa mamei sale.

— Nu cred, iubito. A spus că are de făcut câteva comisioane astăzi.

— Mi s-a părut că ai spus că ai vorbit cu el, spuse Ashley.

— La telefon. L-am sunat să-l întreb de tine. Ştiind că o să stai închisă aici toată ziua, m-am gândit că

m-aş opri să văd dacă vrei să-ţi petreci ziua la noi acasă.

— O să coacem prăjituri! exclamă Angie şi ochii ei sclipiră când zâmbi la Ashley.

— Da, aprobă Jessi. O să coacem nişte prăjituri, nu-i aşa?

Angie dădu cu putere din cap, cu cârlionţii ei roşcaţi revărsându-i-se pe umeri.

— Ne ajută şi Ashley?

O altă emoţie nouă şi căreia nu-i putea da un nume – ceva ce Ashley nu mai simţise până atunci – o tulbură profund. Privind fetiţa, ea simţi un imbold subit de a strânge în braţe ghemotocul mic, dar plin de energie. Aproape că o durea.

Mutându-şi atenţia asupra lui Jessi, ea zâmbi.

— Mi-ar plăcea mult să vă ajut astăzi să coaceţi prăjituri.

Angie aplaudă veselă.

— Chipsuri cu ciocolată.

Râzând, Jessi îşi îmbrăţişă fiica.

— Chipsurile cu ciocolată sunt preferatele ei. Sper că îţi plac.

— Sunt înnebunită după ele, le asigură Ashley.

— Sunt de ajuns chipsurile astea cu ciocolată, Angie?

Ashley înclină castronul uriaş astfel încât micuţa să poată vedea înăuntrul acestuia.

— Mai multe!

— Crezi?

Ashley luă punga galben-deschis, plină cu jumătăţi de bomboane, şi mai puse câteva în castron. Amestecă din nou aluatul tare cu lingura de lemn, înainte să mute din nou castronul pentru ca Angie să-l inspecteze.

Angie dădu afirmativ din cap, în vreme ce ochii îi sclipeau de bucurie.

Ashley întinse mâna şi-i atinse un obrăjor, dezmierdându-i pielea moale, de copilaş.

— E întotdeauna aşa veselă?

— Totdeauna, spuse Jessi, ştergând făina împrăştiată pe masă. Are o fire veselă. Iubeşte totul, pe toată lumea.

— Aş zice că te moşteneşte.

Jessi zâmbi.

— Destul de mult. Cal tinde să aibă

toane. Dacă îl supără ceva, devine tăcut şi trebuie să depăşească singur criza.

— De cât timp v-aţi căsătorit tu şi Cal?

— În septembrie se împlinesc nouă ani.

— Trebuie să fi fost foarte tânără.

— Aveam şaptesprezece ani. Dar am ştiut de la paisprezece ani că vreau să mă mărit cu el. L

— Paisprezece?

Ashley nu-şi putu ascunde neîncrederea. Se gândea cum era viaţa ei la vârsta aceea şi nu-şi amintea să fi fost sigură de nimic.

— Cum puteai să fii sigură la vârsta aceea?

Jessi dădu din umeri şi îşi şterse

mâinile pe un prosop pentru vase.

— Nu pot să-ţi explic. Era doar ceva ce ştiam. Cal era cu doi ani de şcoală înaintea mea. Am început să ne întâlnim când am făcut eu şaisprezece ani, dar îmi căzuse cu tronc de ani de zile. Eram sigură că vreau să-mi petrec toată viaţa cu el.

Lui Ashley îi era greu să înţeleagă conceptul de „a fi aşa sigur că doreşti ceva”. În viaţa ei îşi dorise o mulţime de lucruri ca să descopere că, o dată ce le avea, nu era ceea ce-şi dorise. Făcuse o grămadă de chestii căutând senzaţia de satisfacţie. Multe dintre acestea îi plăcuseră cu adevărat. Dar nu simţise niciodată o adevărată satisfacţie.

— Încă eşti sigură? întrebă ea.

— Categoric.

— Dar asta e tot ce-ţi doreşti pentru tine? Eşti soţie şi mamă – şi asta e minunat. Dar nu există nimic ce să-ţi doreşti numai pentru tine? Ai un vis doar al tău?

— Sigur că da. Îmi place olăritul. Chiar eu însămi am desenat câteva obiecte. Îşi scoase şorţul de pânză cu dungi albe şi roşii. Într-o zi mi-ar plăcea că am propriul magazin. Cal mi-a amenajat un loc de muncă la subsol. Am tot ce-mi trebuie şi am început Să fac nişte prospecţii. Sper să vând câteva din schiţele mele.

— Şi Cal te sprijină?

— Sigur. El nu m-a închis aici,

Ashley. Acesta este locul, unde vreau să fiu. Cal şi Angie sunt cele mai importante persoane din lume pentru mine.

— Prăjituri!

Angie stătea între cele două femei, agăţându-se de o tavă de cuptor aproape cât ea de mare.

Mama ei râse şi se aplecă s-o strângă-n braţe. După ce depuse o sărutare zgomotoasă pe obrazul ei dulce, se întoarse s-o aşeze pe măsuţa de serviciu.

— Ai dreptate. Eu şi Ashley ne-am abătut de la scopul iniţial, când am fi putut să ne bucurăm de nişte prăjituri calde chiar în momentul ăsta…

— Care e următorul pas? întrebă

Ashley, ducând castronul de aluat pe măsuţă.

— Luăm numai o linguriţă şi lăsăm aluatul să cadă pe tava de prăjituri în felul acesta.

Jessi scoase o linguriţă din sertarul cu argintărie şi demonstră pe viu tehnica de creare a unei prăjituri perfecte. Îndată ce avu patru rânduri, ea deschise cuptorul şi lăsă tava să alunece înăuntru.

— Acum, spuse ea întinzându-se după Angie, vine partea cea mai grea. Trebuie să aşteptăm.

Angie chicoti în timp ce mama ei o înălţă în aer.

CAPITOLUL V

Ashley începu curând să creadă cu

adevărat că puţine lucruri în viaţă erau mai bune decât pişcoturile cu ciocolată calde, abia scoase din cuptor. Cum se lipise ea de această plăcere simplă era un mister. Făcuse cursuri de gospodărie, dar majoritatea lucrurilor pe care le învăţase se înscriau mai mult pe linia mâncărurilor şi băuturilor fine. Nimic nu se compara însă cu simpla încântare pe care o descoperise în această după-amiază ploioasă într-o bucătărie plăcută şi tihnită de la ţară.

Când se termină cu coptul şi se făcu ordine în bucătărie, Jessi o transportă pe Angie – acum adormită – în camera ei pentru somnul de după-amiază.

Ashley duse vreo două pişcoturi şi

un pahar cu ceai cu gheaţă în camera de zi şi se ghemui într-un colţ al sofalei mari, supraîncărcate.

Luă o înghiţitură. Din băutură şi privi în jur, la camera confortabilă. Mobila masivă şi fără podoabe inutile îi oferea un aspect natural, de cameră locuită. Lumina tăcută care venea prin ferestrele înalte îi adăuga şi căldură – chiar şi într-o asemenea zi mohorâtă. Zgomotul ploii pe acoperiş era însoţit de ticăitul ceasului de pe policioara de deasupra căminului. Ashley se pomeni bucurându-se profund de singurătate.

Câteva minute mai târziu, Jessi coborî scările să-i ţină companie. Se lăsă să cadă în celălalt capăt al sofalei şi-şi aruncă din picioare pantofii de

pânză.

— Ah, două ore de pace şi linişte.

— Îţi mulţumesc că m-ai invitat astăzi, spuse Ashley. Într-adevăr mi-a făcut plăcere asta. Şi astea. Ridică un pişcot şi surâse larg.

Jessi râse.

— O să-ţi scriu reţeta înainte să pleci.

— Este un secret de familie, ca plăcinta cu mure a mătusii Rose?

— Nu, o am chiar de pe pachetul cu chipsuri cu ciocolată, numai că am schimbat-o eu puţin, modificare pe care am să ţi-o destăinuiesc şi ţie.

— E bine! Vreau ca pişcoturile mele să aibă acelaşi gust.

— Aşa o să fie.

Ashley se mişcă astfel încât să-şi poată odihni capul pe spătar.

— Nu pot să cred să stau aici fără să am nimic de făcut şi că îmi place.

Jessi o studie o clipă.

— Pot să te întreb ceva, Ashley?

— Sigur.

— Ştii ce cauţi în viaţă?

Ashley se gândi mult înainte să răspundă.

— Nu chiar. Ştiu doar că ceva lipseşte. Tot încerc să aflu despre ce e vorba, dar nu reuşesc. Nimic din ceea ce fac nu pare să umple vidul.

— Poate că faci prea multe. Poate că e nevoie să te opreşti şi să laşi acest lucru – oricare ar fi el, să te ajungă din urmă.

— Nu mă pricep la opriri. Uneori mi se pare că întotdeauna fac câte ceva.

— Dar în momentul ăsta nu faci nimic şi îţi place, observă Jessi. Este mai uşor să încetineşti ritmul atunci când evadezi într-un loc ca acesta. Aici suntem scutiţi de presiunile unui mare oraş agitat. Poate că ai nevoie să ieşi mai des.

— Mi-a plăcut să stau aici. La început am crezut că va fi greu, dar am descoperit că îmi place, cu adevărat, singurătatea. O mulţime de lucruri din această excursie m-au surprins.

Ashley fu tentată să-i povestească lui Jessi despre zăpăceala pe care o simţea în legătură cu Justin, dar se

abţinu. Emoţiile erau atât de noi şi neclare încât nu era sigură că le-ar fi putut explica într-un mod adecvat. Pe lângă asta, o să plece peste câteva zile. O dată acasă, presupunea că în cele din urmă va fi capabilă să-şi clarifice toate sentimentele legate de Iustin.

— După ce te vei întoarce în Knoxville, dacă simţi că vrei să revii pentru câteva zile, eşti binevenită aici, spuse Jessi. Avem un dormitor în plus care îţi stă la dispoziţie oricând ai vrea să-l foloseşti.

Ashley fu mişcată de invitaţia ei sinceră.

— Mulţumesc. Chiar s-ar putea s-o fac.

— Sper, zâmbi Jessi şi îşi întinse

mâna să tragă cerga miţoasă cu desene geometrice de pe speteaza sofalei. Uite, de ce nu te cuibăreşti sub asta să tragi un pui de somn? Arăţi de parcă stai să leşini din moment în moment. S-ar putea să fie la fel de plăcut.

— Nu sunt un oaspete prea bun, spuse Ashley în timp ce se întindea după pătură. N-am dormit bine noaptea trecută şi este o vreme perfectă pentru somn.

Jessi dădu din cap şi se ridică.

— Nimic nu se compară cu o ploaie blândă care-ţi alină sufletul. Somn uşor. Eu o să cobor să mai lucrez.

— Mulţumesc, murmură Ashley în timp ce se cuibărea mai adânc în sofa şi în braţele primitoare ale somnului…

Justin plănuise totul cu grijă cu o seară înainte. Hotărâse că singurul mod în care se putea comporta cu Ashley era să pretindă că nu se întâmplase nimic neobişnuit. Aşa i se păruse cel mai logic la ora două noaptea, cu mintea răvăşită de nesomn. Acum, în timp ce parca pe drumul de acces către casa familiei Miles, spera ca raţionamentul să rămână în picioare şi când o va vedea pe Ashley.

Parcă în spatele maşinii lui Jessi şi se năpusti în fugă prin ploaia torenţială, către intrarea din spate. Ciocăni o dată înainte de a deschide uşa pentru a intra în casa tăcută. Recunoscând mirosul apetisant de pişcoturi cu ciocolată, merse singur la tava cu prăjituri să se

servească. Apoi traversă bucătăria şi păşi în camera de zi.

Şi aici fu locul unde „logica” lui meşterită cu grijă peste noapte dispăru în zbor pe fereastră.

Pe sofa dormea Ashley, cu 6brazul cufundat într-o pernă şi cu un braţ îndoit protector în jurul lui Angie, care se cuibărise lângă ea.

Reacţia pe care o simţi Justin în sinea lui fu dureros de intensă. Mai iute ca fulgerul, el realiză ce-i lipsea în viaţă. Nu era o chestiune legată de ce voia sau nu voia el. Era vorba de ce avea nevoie. De femeia aceasta, de un copil, de un cămin.

Cum stătea acolo, ochii lui Angie se deschiseră şi pe faţă îi apăru un

zâmbet somnoros. Se apropie de sofa şi-şi duse un deget la buze.

— Nu o trezi pe Ashley, şopti el.

— Pişcot? arătă Angie către cel pe care încă îl ţinea el în mână.

— Da. Vino. O să-l împărţim amândoi.

Angie se strecură de sub braţul care-o ţinea strâns.

— Hei! protestă Ashley somnoroasă. Îmi ţineai de cald.

— Poftim! Angie se întoarse şi-şi întinse păturica moale pe umerii lui Ashley. Păturica mea o să-ţi ţină de cald.

Ashley zâmbi şi se opri un moment să se întindă, învăluită de o senzaţie de linişte. Îşi închise ochii şi se întinse să

mângâie vârfurile degetelor părul mătăsos al copilului.

— Mulţumesc, Angie.

— Justin mănâncă pişcoturi.

Până să se răsucească Angie şi să i-l arate, Ashley îşi dădu seama că nu erau singure în încăpere. Nu-l auzise pe Justin intrând, dar el stătea acolo, la mai puţin de doi metri, privind-o fix. Nu putea să descrie expresia ochilor lui, chiar dacă simţea din plin impactul asupra sufletului ei.

El se apropie şi îngenunche la capătul sofalei. Ashley putu să-şi audă inima bătând într-un ritm rapid din cauza confuziei şi a unei presimţiri, când el îi dădu cu blândeţe la o parte părul de pe frunte şi de pe obraji. Cu

vârful degetelor îi desenă cu tandreţe linia buzelor. Ochii ei se închiseră iute. Ştia că trebuia să facă ceva, orice, pentru a rupe vraja pe care el o răspândea. Dar când îşi deschise ochii, el se aplecă spre ea, iar logica şi bunul-simţ erau numai cuvinte fără înţeles.

Cu excepţia mâinii lui care se odihnea pe obrazul ei, el n-o atinse în alt fel. Sărutul fu tandru, aproape cast şi neaşteptata lui frumuseţe aduse lacrimi în ochii ei. Niciodată în viaţa ei nu se simţise atât de alintată şi de protejată. Nu era ce să poată explica. Era ceva ce simţea cu certitudine, în profunzime.

El îşi înălţă capul şi ea se uită în ochii lui căutând ceva care să explice

de ce avea puterea să o facă să se simtă aşa de vulnerabilă.

Clinchetul râsului copilăresc puse capăt acestui gând şi ea se ridică uşurel, în timp ce Justin, în picioare, o luă în braţe pe Angie.

— De ce râzi? întrebă Justin jucăuş.

— Ai sărutat-o pe Ashley!

— Da? făcu ochii mari, cu mirare prefăcută. Eşti sigură?

Angie aprobă energic, dând din cap:

— Te-am văzut!

— Ce se întâmplă? Jessi intră în încăpere. Justin, tu intri şi trezeşti pe toată lumea?

— Aşa se pare.

— Justin a sărutat-o pe Ashley! declară Angie.

— Chiar aşa?

Ashley îşi feri ochii de privirea iscoditoare a lui Jessi şi începu să împăturească cerga.

— Doar un ţocăit mic pe obraz, precizează Justin.

— Nu! Angie clătină cu putere din cap. Aici!

Ea îşi puse degetele pe buzele lui Justin.

Jessi râse şi se întinse spre fiica ei.

— Justin, nu ştii că nu poţi să scapi cu niciun chip când e de faţă un copil de trei ani? Ei repetă tot ce aud şi povestesc tot ce văd. Şi îşi amintesc fiecare detaliu.

— O să ţin minte.

— Vreau un pişcot! spuse Angie.

— Să ne spălăm pe mâini mai întâi! îi răspunse Jessi şi o porniră pe scări.

Ashley simţi greutatea privirii lui Justin în timp ce continua să aranjeze sofaua, deşi nu era cazul. Aproape că-i sări inima din loc când mâna lui îi atinse umărul. Smucindu-se, se întoarse să-l înfrunte.

— Gata cu asta! spuse ea, chinuindu-se să-şi stăpânească panica pe care o simţea răsunându-i în propria voce. Ochii lui se micşorară pentru a o studia.

— Îmi pare rău dacă te-am tulburat.

— Nu sunt tulburată. Doar că nu-

mi plac jocurile, Justin. Şi n-o să joc acest joc cu tine.

— Despre ce naiba vorbeşti? Ce fel de joc crezi că fac? Ea expiră şi sunetul pe care-l scoase semănă destul de mult cu un suspin. Hotărâtă să nu plângă, îşi adună fiecare dram de putere pe care-o avea, pentru a-şi masca emoţia.

— Nu ştiu ce faci, dar nu-mi place. Doar ştii că sunt logodită.

— Chiar aşa, cât de logodită eşti? făcu un pas spre ea. Nu-i porţi inelul. Ai stat aici aproape o săptămână şi nu te-ai deranjat să-i dai un telefon. Ce fel de bărbat îşi lasă logodnica să dispară pentru zece zile singură, într-o zonă izolată ca asta?

— Nu ştia unde o să plec.

— De ce? Nu-i păsa destul de tine ca să afle? Crede-mă, Ashley, dacă erai logodnica mea, ar fi existat un inel pe degetul tău şi aş fi ştiut unde eşti şi ce faci.

— Slavă Domnului că nu sunt logodită cu tine! Cu o astfel de atitudine m-ai fi sufocat într-o săptămână! Geoffrey are încredere în mine şi asta îmi place. N-am nevoie de inelul lui pe degetul meu. Mă pot simţi la fel de logodită şi fără el.

— Oare? De ce nu recunoşti că te supără în realitate?

El mai făcu încă un pas, ajungând foarte aproape.

Ashley nu se dădu înapoi, deşi toate instinctele ei ţipau s-o facă.

— De ce nu-mi spui tu ce crezi că ar fi?

— Ceea ce te supără într-adevăr este că nimeni, nici Geoffrey şi niciun alt bărbat de pe pământ nu te-a făcut vreodată să trăieşti ceea ce simţi când eşti în braţele mele.

— Cum îţi cari orgoliul cu tine, Justin? Trebuie să fie destul de greu.

— Nu e orgoliu, iubito, e un fapt. Te împotriveşti unui lucru pe care nu-l poţi controla. Şi pentru că nu-l poţi controla, nu vrei să recunoşti că este adevărul. Dar în această privinţă te cunosc mai bine decât te cunoşti tu însăţi.

Ea tremura ca şi cum emoţiile se zvârcoleau în interiorul ei. Nimic nu

mai avea sens. O făcea să simtă lucruri pe care nu le înţelegea, lucruri care o înspăimântau. Când era cu el, ea nu putea deosebi ceea ce era real de ceea ce exista doar în imaginaţia ei. Nu-i plăcea să-şi piardă controlul şi îl ura că o bloca într-un colţ de unde nu se putea lupta să scape.

Ea îl respinse.

— Te crezi al naibii de deştept, dar nu mă cunoşti. Nu pot să neg că pe plan fizic mă inciţi. Şi ce-i cu asta? Sunt sigură că nu sunt prima femeie pe care ai stârnit-o. E doar o reacţie fizică şi nimic mai mult. Eu nu o vreau, Justin, şi nu te vreau nici pe tine. M-am făcut înţeleasă?

— Perfect.

El se căută prin buzunare şi-şi scoase cheile.

— Plec acasă. Vii?

— Nu. O să mă aducă Jessi mai târziu.

— Bine.

El se întoarse şi o pomi spre bucătărie.

— Intenţionez să-mi închei şederea aici! strigă ea în spatele lui. Şi intenţionez să-mi recuperez banii.

El se răsuci în loc.

— Până acum ai avut de ce să te plângi? Ai sentimentul că şederea ta aici n-a meritat banii?

Ea ezită.

— Nu. Am fost mulţumită.

— Atunci ce te face să crezi că n-o

să obţii lucrul pentru care ai plătit, în următoarele patru zile? N-o să ieşi în pierdere, Ashley.

— Mulţumesc, îi replică ea cu rigiditate.

El înclină uşor capul.

— O, e plăcerea mea!

Cu acestea se întoarse şi o lăsă singură în mijlocul camerei.

Justin încercă o satisfacţie perfidă când Ashley apăru în dimineaţa următoare arătând la fel de încordată şi nervoasă ca şi el. Spera că noaptea ei fusese tot atât de albă ca şi a lui.

Scurtul drum către portul de ambarcaţiuni fu parcurs în tăcere. El dădu drumul bărcii din doc când, în cele din urmă, Ashley vorbi:

— Unde o să pescuim astăzi?

— Într-o zonă restrânsă numită „Hickery Cove”. N-am pescuit acolo în ultima vreme, dar, de obicei, îmi poartă noroc, în special după o ploaie bună.

Justin observă că o dată ce ajunseră în locul acela retras şi soarele începu să încălzească aerul, Ashley se relaxa încet-încet. Şi-ar fi dorit şi pentru el acelaşi lucru. Pe la jumătatea dimineţii, ei avuseseră două ore bune în micul golf, prinzând şi eliberând peştii. Lui Justin îi luase ceva timp s-o înveţe pe Ashley tehnica potrivită de eliberare a unui peşte, deoarece niciunul dintre ei nu avea chef de o cină cu peşte.

— Îmi place ideea, spuse Ashley de pe locul ei, la celălalt capăt al bărcii. Mi

se pare mult mai sportiv să eliberezi peştele.

— Nu e nevoie să-i păstrăm ca să-i irosim. În plus, dacă fiecare pescar îşi păstra cota parte de fiecare dată când venea aici, am fi epuizat în curând rezerva de peşte.

El simţi o lovitură uşoară la capătul undiţei şi imediat prinse cârligul. Bătăiosul peşte puse în scenă o luptă lăudabilă înainte ca Justin să reuşească să-l prindă cu adevărat. El îngenunche şi se aplecă peste marginea bărcii, apucând peştele de-o buză.

Cu grijă, el se strădui să scoată cârligul.

— Cât de mare e? Ashley se aplecă înainte să-l vadă.

Justin eliberă cârligul şi luă peştele în braţe pentru ea.

— Un kilogram şi jumătate sau chiar mai mult, aş zice.

El coborî capul peştelui în lac şi făcu în aşa fel încât apa să poată curge prin branhii… Îl simţi cum trage şi-l eliberă din strânsoare. Ca pentru a avea ultimul cuvânt, bibanul dădu din coadă, împroşcând cu apă în direcţia lui Justin.

El se aşeză şi se aplecă să-şi şteargă faţa de mâneca bluzei.

— Bănuiesc că ţi-a făcut-o.

Justin îşi ridică privirea şi se trezi orbit de surâsul pe care Ashley i-l adresa.

— Mda, aşa cred.

Întinzând mâna după bățul undiței, el se concentra un moment asupra aranjării nadei. Nu avea într-adevăr nevoie de asta, dar avea nevoie de ceva care să-i rețină atenția departe de Ashley. Se gândi că făcuse o muncă lăudabilă jucându-se cu ea de-a instructorul profesionist de pescuit, dar legăturile emoționale pe care le înnodase cu ea începeau să-și ceară drepturile.

Petrecuse o noapte lungă încercând să-și dea seama ce era de făcut cu ea. Bunul-simț îi spunea să o lase să plece din viața lui la fel de ușor precum intrase. Inima îi spunea însă să lupte pentru ceea ce dorea. Sau avea nevoie.

Îl înfuria faptul că ea putea să reducă atât de uşor ceea ce era între ei la nivel fizic. Îşi aminti că încercase să facă acelaşi lucru când se întâlniseră prima dată. Cu toate asestea, nu-i luase mult ca să-şi dea seama că ceea ce era între el şi Ashley era mult mai mult decât ceva fizic. Nu o voia doar în patul lui, o voia în viaţa lui. Această alegere, făcută de el însuşi, îl sperie de moarte.

— Justin!

Ţipătul ei speriat îl făcu să se răsucească pentru a o privi peste umăr. O văzu trăgându-se înapoi cu o smucitură iute să prindă cârligul, apoi privi uluit cum undiţa ei se arcui în jos. Ea fepucă băţul cu amândouă mâinile, luptându-se să o ţină şi îi trimise o

privire plină de disperare.

Lăsând să-i cadă echipamentul, el se strecură de-a lungul bărcii, cercetând apa în căutarea a ceea ce pescuise ea – orice ar fi fost. O bătaie de inimă, apoi două şi apoi peştele străpungând apa lacului drept în sus. Stropii de apă scânteiau ca nişte diamante mari în lumina soarelui, încadrând pentru o clipă bibanul uriaş, înainte ca acesta să dispară din nou sub apă.

La vederea prăzii ei, inima lui Ashley sări până şi-o simţi în gât. Ţinea băţul undiţei într-o încleştare de moarte, aşteptând ca peştele-monstru să o tragă în, lac.

— Lasă-l să înoate, o sfătui Justin.

Cât de mare îl vezi, o să obosească destul de repede.

— Grozav, bombăni Ashley, respirând mai iute şi mai greu. Când o să obosească o să urce liniştit în barcă?

Justin îi aruncă o privire fugară şi amuzată.

— Mă îndoiesc. Unde ţi-e simţul aventurii?

— Cred că l-am înghiţit acum câteva minute. Împinse băţul undiţei către el.

— Poftim. Tu-l scoţi. Eu nu cred că pot.

Ochii lor se întâlniră.

— Ba da, poţi, spuse el.

Peştele sări din nou, atrăgându-le atenţa amândurora.

Deja începea să obosească, aşa cum prezisese Justin.

— Începe să înfăşori firul undiţei, spuse el.

— Haide, Justin. Nu pot să fac asta. Ia băţul undiţei şi scoate nenorocitul ăla de peşte?

Clătină din cap fără să se întoarcă spre ea.

— E prada ta. Tu trebuie să-l scoţi. Eu o să-l prind cu minciogul.

Ashley presupuse că avea două opţiuni. Putea să se lupte cu peştele sau putea să dea drumul undiţei. Nu era de acord cu niciuna dintre ele. Dorea ca Justin să scoată peştele. Văzuse emoţia din ochii lui, aproape că putea s-o simtă radiind din el. Putea

foarte bine să fie peştele pe care el îl aştepta de mult. Care, printr-o lovitură norocoasă, sfârşise în undiţa ei.

— Începe să înfăşori, îi reaminti Justin tăios. Nu-i da şansa să rupă firul.

Ea începu manevra de du-te-vino, înfăşurând firul. Ar fi lăsat afurisitul de peşte.

Mergea greu. Poate că peştele obosise, dar era departe de a fi docil. Pentru fiecare jumătate de metru câştigată era convinsă că pierdea două. În cele din urmă se ajunse la o bătălie între două voinţe. Omul, sau mai bine zis femeia în acest caz, împotriva naturii. Cu îndrumarea lui Justin, ea aproape reuşi să aducă peştele-monstru destul de aproape de barcă pentru ca el

să folosească năvodul.

În timp ce Justin se străduia să scoată iute şi cu grijă cârligul, Ashley se aşează în scaunul ei, convinsă că braţele îi vor fi paralizate pentru tot restul vieţii. Respirând încă destul de greu, îl privi pe Justin cum ridică peştele din plasă, punându-l uşurel în bazin.

— Este cel pe care-l aşteptai? întrebă ea.

— Aproape. Justin se duse înspre capătul bărcii şi-şi puse bine uneltele.

— Ia-ţi lucrurile şi pune-le deoparte! Plecăm!

Ea făcu aşa cum fusese îndemnată şi apoi se trânti pe locul pasagerului. Când Justin se urcă în spatele cârmei, îi

căută şi-i atinse braţul, atrăgându-i privirea.

— Îmi pare rău, spuse ea. Ştiu cât de tare îţi doreai să-l prinzi tu.

— Este un joc al şansei, Ashley. Peştele era flămând şi a ajuns mai întâi la momeala ta.

— În ceea ce mă priveşte, poate să fie prada ta. Ochii lui se micşorară puţin, în timp ce o privea fix. Ashley îi susţinu privirea, dorind să-i poată citi gândurile. În cele din urmă, zâmbi crispat şi clătină din cap.

— Mulţumesc pentru ofertă, dar cred că e mai bine să fim cinstiţi. Întorcându-se, el pomi motorul şi manevră cu grijă barca, scoţând-o din golfuleţ. Când ajunse în larg, acceleră

din plin, făcând barca să zboare razant deasupra apei, cu viteză maximă.

Intrigată, Ashley privi cum Justin acostă cu barca şi alergă iute de-a lungul docului de scânduri, şi mai sus, pe panta care ducea către birouri. Agitaţia rezultată fu fascinant de urmărit.

Ea stătea deoparte când peştele fu mutat cu grijă din bazin într-o găleată mare, plină cu apă din lac. Apoi fu transferat, cu toată atenţia acordată unei bombe nucleare, oficiului unde fu cântărit şi măsurat cu precizie. Atmosfera fremăta de atâta emoţie şi toţi încercau să vorbească în acelaşi timp. Erau telefoane, unii oameni veneau şi alţii plecau pentru a se

întoarce din nou.

Ashley cuprindea totul dintr-o privire cum era aşezată la una din mesele restaurantului învecinat, sorbind dintr-o Cola la cutie şi ronţăind alune. Judecând după vacarmul creat, presimţirea ei trebuie să se fi adeverit. Peştele era un nou record şi, evident, un eveniment pentru toată această mulţime. Personal, ea fusese mai emoţionată de primul peşte pe care-l prinsese. Sigur, era mare şi provocase o bătălie îndrăcită, dar… ce era cu asta? Gătit într-o tigaie, presupunea că n-ar fi avut un gust mai bun sau mai rău decât ceilalţi pe care-i mâncase.

Justin părea să fi uitat total de prezenţa ei. Ea avu ocazia să-l

analizeze în timp ce punea întrebări şi răspundea altora, răspunzând apelurilor telefonice. Era interesant să stea tăcută în spate, cu el umplându-i tot câmpul vizual. Îi plăcea felul în care stătea el uneori, cu degetele îndesate în buzunarele de la spate ale blugilor şi cu picioarele depărtate. Avea o construcţie solidă, cu umeri laţi şi şolduri înguste, ca un bărbat obişnuit cu activitatea fizică. Se mişca cu o siguranţă degajată şi vorbea cu o autoritate acceptată de toţi.

Doar ca să se amuze, ea încercă să şi-l imagineze în tipul de îmbrăcăminte pe care ar fi trebuit să-l poarte, dacă ar fi rămas să conducă afacerea familiei sale. Îi era aproape imposibil s-o facă. Îi

era greu să şi-l închipuie într-un costum făcut de comandă sau în hainele vreunui designer, atâta timp cât el se simţea aşa de bine în blugi, bluză de trening şi în ghete. Până şi nesupunerea părului lui de un negru strălucitor, revărsat peste guler, părea să-i stea mai bine decât o tunsoare dichisită. Se întrebă, absentă, dacă avea acelaşi păr negru şi pe piept.

Gândurile ei rătăcitoare fură brusc întrerupte când uşa oficiului se dădu de perete şi un bărbat înalt şi solid apăru umplând camera.

— Unde e? zbieră el, iar vocea lui se auzi, probabil, până la jumătatea lacului.

Cineva îl îndrumă spre recipientul

uriaş, iar el se duse să privească iscoditor în containerul deschis. Timp de o clipă lungă nu se mişcă, holbându-se doar continuu, ca şi cum ar fi asistat la un miracol al Cerului.

— E, să fiu al naibii! se exterioriză el. Cu o clătinare din cap, se întoarse şi merse către Justin. Îi strânse cu putere mâna şi-l lovi uşor peste umăr, ca pentru a-l felicita.

— Ce greutate are?

— Cinci kilograme şi jumătate.

Bătrânul scoase un hohot de râs.

— Omule, da' ştiu că e un peşte şi jumătate! Acum trebuie să ne povesteşti cum a fost să prinzi aşa ceva.

Justin nu răspunse imediat şi Ashley conştientiză tăcerea subită care

se lăsă în încăpere. Atenţia tuturor era concentrată asupra lui Justin. Ea se miră de nehotărârea pe care i-o citi în ochi. Apoi el zâmbi, ridicând o mână către ea.

— N-am prins eu peştele, anunţă el. Doamna din spate l-a prins.

CAPITOLUL VI

— Chiar nu înţeleg ce-i cu toată agitaţia asta, spuse Ashley a treia oară de când o porniseră din port spre casă. Trânti uşa Blazer-ului şi făcu un ocol ca să-l privească pe Justin în faţă. Pentru numele lui Dumnezeu, e doar un peşte prost! La toată atenţia care mi se acordă, ai crede că am mers pe apă azi, nu că am prins un peşte!

Pentru a treia oară, Justin încercă

să-i explice:

— Ascultă-mă, Ashley! Nu e numai un hobby. Pescuitul este o mare afacere şi un eveniment asemănător celui întâmplat astăzi va aduce la lumină o grămadă de oameni interesaţi. Ai dat lovitura aici, fie că tu crezi sau nu. Totul a fost înregistrat în acte. Tipul de undiţă pe care l-ai folosit, nada, firul, barca în care te aflai. Totul. Câteva din companiile acelea vor dori să te plătească să-ţi spui povestea, promovându-le produsele şi arătând rolul jucat de acestea în succesul tău.

— Dar nu vreau nimic din toate acestea! Protestul ei răsună implacabil în noaptea liniştită. Este domeniul tău, Justin! Ar trebui să vină la tine pentru

informaţiile astea. Nu ştiu nimic despre niciunul din lucrurile acelea! Nu pot să promovez nimic pentru că NU ŞTIU nimic! Aproape că se umili cu acea notă de panică în voce.

Încruntându-se, Justin o privi fix.

— Ştii, Ashley, nu te înţeleg. Îţi place să încerci lucruri noi. Nick mi-a povestit că ai făcut sărituri cu paraşuta acum câţiva ani. L-ai speriat de moarte, dar ţi-a plăcut. Totuşi, gândul la ceea ce s-ar putea întâmpla datorită loviturii norocoase de azi, te aruncă într-o panică totală. Poţi să-mi explici asta?

— Da, răspunse ea imediat. Când hotărăsc să încerc ceva, iau o decizie conştientă de a face acel lucru. Mă documentez, îmi construiesc strategia

şi pornesc de la ea. Pot să controlez situaţia.

— Nu, nu poţi. N-ai niciun control când sari dintr-un avion şi depinzi de o biată bucată de pânză tare, care trebuie să se deschidă şi să te oprească să devii una cu pământul.

— Dar riscurile, ca o paraşută să nu se deschidă sunt minime. Am ştiut asta, implicându-mă.

— Ei bine, „riscurile” ca tu să prinzi peştele acela astăzi erau astronomice, dar asta n-a împiedicat faptul să se întâmple, nu-i aşa?

Ea lovi o piatră de pe şosea.

— Trebuia să fi fost al tău.

— Ai a naibii de multă dreptate că trebuia să fi fost al meu. Sunt sigur că

soarta îşi râde de noi acum.

Ea îl privi atent, din apropiere.

— Eşti furios că n-ai prins tu peştele. Ştiam eu.

— Ah, la naiba! El îşi trecu cu violenţă o mână prin păr şi slobozi un oftat greu.

— Să nu transformăm totul într-o chestiune personală. Avem şi aşa destule probleme la capitolul acesta. Să ne preocupăm acum doar de modul cum o să rezolvăm problema urgentă care ne presează.

Se priviră unul pe celălalt timp de o clipă îndelungată. Ashley simţi un imbold aproape copleşitor să se apropie de el. Doar pentru un moment. Doar cât să simtă căldura braţelor lui

înconjurând-o. Doar pentru a se hrăni puţin cu puterea lui.

Apoi îşi dădu seama că nu se putea sprijini pe cineva pe care-l respinsese deja.

Întorcându-se, ea merse spre verandă şi se lăsă să cadă pe treapta cea mai de sus. Cu un aer obosit îşi îngropă faţa în palme. Era obosită şi confuză. Tot ceea ce dorea era să se culce şi să se trezească de dimineaţă ca să descopere că toate acestea nu fuseseră decât un vis fantastic. Să nu existe nici, un biban-record şi niciun Justin Holmes.

Se uită spre locul unde stătea el, cu spatele la ea şi cu mâinile îndesate în buzunarele de la spatele blugilor.

Oare voia, într-adevăr, să-l îndepărteze? Sau voia să îndepărteze barierele care o opreau să accepte ceea ce simţea că i-ar fi putut oferi el?

— O să mă ajuţi? întrebă ea încetişor.

El se întoarse şi veni spre ea.

— Cum să te ajut?

Ea dădu din umeri.

— Nu ştiu exact. Să fii, doar, alături de mine. Să mă ajuţi să resping îndoiala. Să mă ajuţi să hotărăsc ce oferte sunt bune şi care nu sunt. Să rămâi alături de mine doar.

— Tot ceea ce ai de făcut e să-ţi spui povestea, să zâmbeşti frumos în faţa camerelor de luat vederi şi să accepţi banii care ţi se oferă. Nu e

deloc complicat.

— Pentru mine este. Nu-mi plac surprizele şi excursia asta a fost plină de aşa ceva. Îmi plac lucrurile chibzuite şi hărţile desenate cu grijă.

El se lăsă pe vine în faţa ei.

— Încă n-ai observat că viaţa e plină de surprize? Unele bune, altele rele. Viaţa nu-i făcută să fie controlată. E făcută să te bucuri de ea.

— Am fost întotdeauna aşa de preocupată încercând să controlez lucrurile, încât n-am învăţat niciodată cum să mă bucur de ele, admise ea mâhnită.

— Ai descris exact motivul principal pentru care m-am îndepărtat de tata şi de afacerea familiei. Din ziua

în care m-am născut şi mi s-a dat numele de Justin Thomas Holmes Junior, toată viaţa mi-a fost planificată. Nimeni nu m-a întrebat niciodată ce-aş vrea eu să fiu. Nimeni nu s-a gândit vreodată că aş putea să-mi doresc altceva decât să fiu proprietarul şi directorul executiv al întreprinderilor Holmes. Ca fiu mai mare al lui J.T., se aşteptau să-i calc pe urme.

— Trebuie să fi fost greu pentru tine când ai crescut. De asta ai fugit în vara aceea?

El dădu afirmativ din cap şi se aşeză lângă ea pe treaptă.

— Am fost un tânăr furios până atunci, fiind, deja, instruit să preiau corporaţia lui puternică. Râse sardonic.

Tot ce mi-am dorit a fost să joc baseball. Am avut ocazia să merg într-o tabără de vară să-mi exersez aruncările. Dar tatăl meu avea alte planuri, mai importante. Plănuise în locul meu să călătoresc cu el în vara aceea ca să văd toate ramurile Companiei „Holmes Enterprises”. Urma să călătorim prin toată lumea. „Ce era o tabără de vară în comparaţie cu aşa ceva?” gândea el.

Justin o privi.

— Pentru un fanatic al baseball-ului, de numai paisprezece ani, era ca şi cum ai da raiul pentru iad.

— Aşa că ţi-ai luat zborul?

— Mda.

El se întoarse să privească afară,

în beznă.

— Când ai vârsta aceea şi eşti furios, nu ţi-e frică. Am călătorit cu autostopul de la New York la Knoxville şi nici măcar o dată nu mi-a trecut prin minte că era periculos ceea ce făceam. Intenţionam să fac aşa pe tot drumul către Los Angeles, închipuindu-mi că era cel mai îndepărtat punct de J.T. Holmes şi de tot ceea ce reprezenta el, unde puteam ajunge.

— Ce s-a întâmplat când ai ajuns în Knoxville?

— O stradă întunecată din cealaltă parte a oraşului şi un grup de băieţi mai furioşi ca mine. Datorită unui bărbat care-şi plimba cei doi dobermani, am putut să fug pe

propriile-mi picioare de la locul incidentului. Cred că aş fi sfârşit-o mort, dacă nu se ivea atunci. A vrut să cheme poliţia, dar din motive lesne de înţeles ăsta era ultimul lucru pe care-l doream. Mi-am amintit că Nick locuia acolo şi i-am căutat numele în cartea de telefon. El a venit imediat şi m-a luat, fără să-mi pună întrebări. Desigur, mai târziu mi-am dat seama că J.T. Îl înştiinţase de plecarea mea. Chiar m-am gândit că o să mă trimită cu următorul avion către New York. Dar n-a făcut-o. S-a oferit să mă lase să stau. S-a pus de acord cu părinţii mei, iar eu am petrecut cea mai frumoasă vară din viaţa mea în Knoxville, în Tennessee.

— Aveam numai şase ani în vara

aceea, aşa că nu-mi amintesc prea multe. Ştiu că mama ne părăsise pentru totdeauna şi că tata era trist. De aceea a vrut ca eu şi Sara să stăm toată vara la bunici.

— Era aşa singur, murmură Justin. Am stat de vorbă mult, de obicei când pescuiam. I-am vorbit despre visele mele şi pentru prima oară în viaţa mea am ştiut că cineva asculta ce spuneam. Nick vorbea despre Diane. Îmi amintesc că m-am gândit că n-aş vrea să iubesc pe cineva atât de mult cât o iubise el. Nu voiam să risc vreodată să sufăr atât de mult ca el. Se întoarse s-o privească. Dar atunci am învăţat ceva important. Vocea lui scăzu, devenind o mângâiere. Ceea ce părinţii tăi au trăit amândoi a

fost atât de deosebit, încât aş da aproape orice să găsesc o iubire atât de puternică şi de durabilă. O iubire ca a lor ar merita riscul.

Lacrimile care se rostogoleau, prelingându-se pe obrajii lui Ashley, nu o făceau să se simtă ruşinată. Fusese prea mică atunci ca să şi-i amintească împreună pe părinţii ei. Justin tocmai îi dăruise ceva nepreţuit. Ceva ce putea să strângă în sufletul ei alături de amintirile estompate şi să păstreze acolo în anii care vor veni.

Ea simţi cum mâinile lui se ridicară pentru a-i încadra faţa. Degetele lui mari ştergeau picăturile sărate de pe piele, pentru ca noi lacrimi să le înlocuiască. El se aplecă şi-i

sărută fruntea, apoi o strânse în braţe. Ea-şi lipi obrazul de pieptul lui, iar bătăile ritmice ale inimii de care-şi sprijinise urechea erau ca o promisiune. Nimeni, în afară de tatăl ei, n-o îmbrăţişase când plânsese. Dar ea se simţea acasă în braţele lui Justin. Tot ceea ce dorea acum era să se bucure de alinarea pe care o găsea în acest om.

Telefonul lui Justin începu să ţârâie strident devreme, în dimineaţa zilei de vineri. Unul dintre primele telefoane veni de la Henry Winston, primarul Wondsong-ului. Dorea să ştie dacă lui Justin şi lui Ashley le-ar conveni să vină în oraş, pentru o prezentare deosebită, în după-amiaza aceea, la ora două. Îl asigură pe Justin că nu va fi nimic ieşit

din comun, decât o mică adunare a localnicilor. La urma urmei, ceva atât de emoţionant nu se mai întâmplase în Windsong de când Nelson Smith câştigase toţi banii aceia, la loteria din Kentucky. Desigur, când Nelson fugise cu fiica pastorului o săptămână mai târziu, adăugase şi un pic de depravare la povestea norocului său.

Cu puţin înainte de două, Justin intră cu Blazer-ul pe strada principală şi se îndreptă spre piaţa oraşului. Era evident că bunii cetăţeni ai Windsong-ului fuseseră foarte ocupaţi în ultimele douăzeci şi patru de ore. Steaguri purtând culorile Americii fluturau în vânt, adăugând un aer cu adevărat patriotic evenimentului. Feţele caselor

şi magazinelor înşirate pe strada principală erau fără pată, iar peluzele nivelate cu cochetărie. Pentru orice privitor, Windsong-ul era o imagine perfectă a ospitalităţii unui oraş din Sud. Şi cum maşinile jurnaliştilor, parcate de-a lungul străzii, reprezentau un indiciu, America urma într-adevăr să fie cu ochii pe Windsong. Justin găsi un loc de parcare abia în faţa băcăniei şi opri motorul. Îi aruncă o privire lui Ashley şi se întrebă la ce se gândea uitându-se prin geamul maşinii. Cu excepţia mişcării nervoase a mâinilor în poală, ea părea destul de calmă.

Purta o fustă de blugi despicată, cizme din piele cafenii şi un pulover galben, cu mâneci scurte, încheiat în

faţă cu o mulţime de periuţe în loc de nasturi. Îşi lăsase părul desfăcut, prinzându-l numai în părţi cu două agrafe. Arăta foarte distinsă şi nu semăna deloc cu femeia care pescuise

— Nu mai de departe de ieri – bibanul-record.

— Arăţi grozav, o complimentă el.

Ea îi aruncă repede un surâs şi mâinile i se liniştiră în poală.

— Mulţumesc. Chiar nu mă aşteptam să port astea. Se aflau în unul din acele geamantane pe care a trebuit să le târăşti, în prima zi, până la camion. Îţi aminteşti că te-ai luat de garderoba mea „nepractică”?

El zâmbi larg.

— Îmi amintesc. La urma urmei, se

vede că nu-i aşa de nepractică! întinse mâna – spre a ei şi fu mulţumit când ea i-o dădu.

— Eşti gata? Am întârziat.

— Ştiu. Se uită încă o dată pe fereastră. Şi toate posturile acelea de televiziune se află aici pentru asta?

— Aşa se pare.

— Cred că e o chestie de mai mare amploare decât am crezut.

— Haide! O să fie bine! El dădu drumul mâinii ei şi coborî din camion. Îşi schimbase îmbrăcămintea obişnuită cu nişte pantaloni gri, din stofă, şi o cămaşă largă. Când el ajunse de cealaltă parte, ea ieşise deja, aşteptându-l. Ea trase o punguţă de alune glazurate din buzunar şi-şi

răsturnă câteva în palmă înainte să le bage în gură.

— Pleci undeva fără astea? întrebă el.

— Nu.

Ea dădu din umeri.

— Unii oameni fumează. Alţii beau. Eu mănânc „M & M’s”.

El clătina din cap.

— Hai să mergem!

De data aceasta, ea îi căută mâna.

— N-o să mă părăseşti? întrebă ea în timp ce traversau strada şi se îndreptau spre piaţa oraşului.

— N-o să te părăsesc!

Era o promisiune pe care, gândi el, putea fi tentat să şi-o ţină o viaţă întreagă, dacă ea l-ar fi lăsat.

— Păream speriată de moarte, bombăni Ashley în timp ce închidea televizorul lui Justin, după transmisia interviului lor de după-amiază.

— Arătai grozav, replică Justin.

— Am dat nişte declaraţii stupide.

Ea se trânti în scaunul pliant şi se aplecă să-l scarpine pe Dudley pe cap.

— De ce n-ai spus tuturor că tu ai prins peştele acela prost, să mă scapi de toate astea?

Justin oftă şi se ridică în picioare.

— Te-ai descurcat bine. Nu mai fi atât de autocritică!

Ea închise ochii şi se lăsă pe spate în scaun.

— Vreau să plec acasă şi să las

toate astea în urmă…

El se opri lângă ea.

— Asta n-o să se termine când o să pleci de-aici, Ashley.

El arătă spre un carneţel cu mesaje de lângă telefonul lui.

— Am o listă cu oameni de pretutindeni care vor să-ţi vorbească. N-o să le pese dacă vorbesc cu tine aici sau în Knoxville.

— N-am nevoie să vorbesc cu nimeni, ripostă ea cu încăpăţânare, ridicându-se. E o ţară liberă şi nu trebuie să fac nimic din ceea ce nu vreau să fac. Nimeni nu poate să-mi dicteze.

Tăie aerul cu mâna.

— Nici tu, nici ei! Nimeni!

Se întoarse şi ieşi în fugă din cabană. Uşa se trânti cu zgomot şi în aceeaşi clipă sună telefonul.

Justin înjură încetişor înainte să apuce receptorul.

— Aici Justin Holmes.

— Pariez că-ţi doreşti chiar acum să ai capul meu pe o tipsie.

Justin zâmbi, recunoscând vocea lui Nick.

— De fapt, am început să vizualizez scena cam acum o săptămână.

Un râs blând pluti pe linia telefonică.

— Nu sunt surprins. Presupun că nutreai speranţe să prinzi peştele acela.

— Niciodată nu mi-a trecut prin

minte.

— Da. Ajută dacă spun că-mi pare rău?

— La naiba, nu!

— Nici nu credeam.

Justin râse pe înfundate.

— Mi se pare că-mi amintesc că tu mi-ai spus odată că pescuitul ţine mai mult de noroc, decât de talent. Cred că Ashley a dovedit-o.

— V-am văzut pe amândoi la ştiri. Arăta destul de tensionată. Se simte bine?

Justin simţi îngrijorarea paternă în vocea celuilalt bărbat.

— Nu, e încă destul de tensionată. Nu se descurcă deloc în situaţia dată.

— Nici nu mi-am închipuit că s-ar

putea descurca. Tu ce mai faci?

— Sunt şi eu destul de tensionat.

— Ea e cumva pe-acolo, prin preajmă?

Justin se întinse să-şi frece ceafa.

— Tocmai a ieşit ca o vijelie, acum un minut. Acum aud muzica plutind prin aer, aşa că trebuie să se fi întors în cabana ei.

— Mai are alune glazurate?

Justin simţi nevoia să râdă.

— Sunt convins că da. Nu pare să se despartă niciodată de ele.

— Bine. Atunci o să fie bine.

— Cred că e dependentă de ele.

— Fără nicio îndoială. Dar am încetat să-mi fac griji cu ani în urmă, spunându-mi că există lucruri mai rele

de care poţi fi dependent.

— N-o să te contrazic.

Justin se opri un moment.

— Pentru un timp o să fie dificil, Nick. O să fii în stare s-o ajuţi să ţină totul în echilibru?

— O să fac tot ce pot. Dar am pe cap un caz important care mă ţine destul de ocupat. N-o să am atât de mult timp cât aş vrea.

— Dar logodnicul ei?

O tăcere apăsătoare urmă întrebării.

— Ce logodnic? întrebă Nick rar.

Simţind asprimea mascată din vocea prietenului său, Justin şovăi.

— Credeam că e logodită cu un tip pe nume Anderson.

— Pentru Dumnezeu, sper că nu! Dacă ea e plecată şi… Ţi-a spus ea că e logodită?

— Da, cu câteva ocazii, îi replică Justin sec.

— O, Doamne! N-are niciun inel, nu-i aşa?

Îngrijorarea din vocea lui Nick îl intrigă pe Justin.

— Nu, n-are niciun inel. Ea spune că au fost prea ocupaţi ca să ia unul.

— Corect. Geoffrey Anderson este prea ocupat, asta-i sigur. N-am încredere în el. Nu pot să-mi închipui de ce Ashley este atrasă de el.

— Ei bine, la asta nu pot răspunde! Tot ce ştiu este ceea ce mi-a povestit ea.

— Ştiu.

Nick oftă încă o dată.

— Oricum nu e problema ta, Justin. O să îndreptăm lucrurile când Ashley ajunge acasă. Mulţumesc pentru tot ceea ce ai făcut.

— N-am făcut mare lucru. Apropo, cecul acela suplimentar pe care mi l-ai trimis prin Ashley e făcut bucăţele, la gunoi. Nu o să-ţi iau banii, Nick, ştii asta.

— Meriţi să fii plătit.

— Am fost plătit. Mi-a făcut plăcere să te aud.

— Justin…

Râzând cu gura până la urechi, Justin întrerupse legătura.

CAPITOLUL VII

Ashley deschise ochii, trecând încet în revistă ceea ce o înconjura, ca şi evenimentele nopţii trecute – filtrate prin mintea ei. Era singură în pat, încă învăluită în căldura ca de gogoaşă a plapumei groase. Îşi amintea că adormise în braţele lui Justin. Nu-şi amintea s-o fi părăsit.

Îşi împinse o şuviţă de păr de pe faţă şi se rostogoli pe spate. Pentru prima oară ea observă cele două luminatoare gemene din tavan. Lumina soarelui dansa printre copaci, aruncând raze de lumină pe pat. Ea se sculă într-un cot şi privi de jur-împrejur prin cameră. Uşa era deschisă şi ea era singură. Stând aranjate la piciorul patului erau o pereche de blugi, o bluză

de bumbac albastru şi lenjerie intimă. Hainele pe care le purtase cu o zi înainte erau împăturite şi aşezate pe masa de toaletă.

Ea trase adânc aer în piept şi alunecă din pat. În timp ce făcea duş, încercă să-şi analizeze sentimentele. Erau foarte confuze. Nu putea să ignore că niciodată nu se simţise mai răsfăţată ca noaptea trecută. Amintirea îi făcu pielea să se încălzească. Justin îi dăruise ceva rar, ceva preţios. Dar, în ciuda frumuseţii a ceea ce trăise, ea nu era sigură că se schimbase ceva pentru ea.

Îşi întoarse faţa către picăturile reci ale duşului şi-l lăsă să curgă peste ea. Să îndrăznească să spere că această

flacără de dorinţă dintre ea şi Justin putea fi reală? Putea să dureze? Sau o să eşueze în timp, lăsându-i cu nimic altceva decât cu amintirile a ceea ce fusese. El îi spusese că nu existau garanţii. Bineînţeles că avea dreptate. Dar tocmai de aceea nu era mai înţelept să ia o decizie bazată pe altceva decât pe emoţii nestatornice? se gândi la Geoffrey. Viaţa cu el ar fi fost plină de încredere. Solidă. Se îndoia că ar fi avut multe surprize cu el. Cu Justin îi era teamă că ar fi existat prea multe. Ea închise apa, întrebându-se de ce permisese ca lucrurile să se complice.

Cu o săptămână în urmă, ştia înspre ce mergea şi cum a plănuit să ajungă acolo. De ce permisese unui

străin cu ochi albaştri şi captivanţi, care iubea copiii şi câinii, să-i întoarcă lumea cu susul în jos?

În acel moment, Ashley îşi înfruntă cea mai mare teamă. Era la numai o bătaie de inimă de a se îndrăgosti până peste cap de Justin Holmes. Gândul o copleşi, în timp ce intensitatea sentimentelor ei pentru el o îngrozi. N-avea idee care-i va fi următorul pas.

Justin vorbea la telefon când Ashley ieşi din dormitor. Ochii lor se întâlniră fugar, privindu-se pentru un moment, înainte ca el să se întoarcă, concentrat asupra conversaţiei. Ea îşi lăsă teancul de haine pe un scaun şi intră în bucătărie să-şi toarne o ceaşcă de cafea. Luând cafeaua aburindă cu

sine, ieşi afară, în dimineaţa proaspătă. Dudley stătea pe treapta cea mai de sus a intrării, dând din coadă în semn de salut. Ashley îl atinse uşor şi prietenos în timp ce se aşeza lângă el.

Ea se bucură de singurătatea însorită pentru câteva clipe, înainte ca Justin să iasă pe verandă. El nu i se alătură pe scară, chiar dacă era spaţiu destul, ci se rezemă de balustradă.

Ashley se simţi incredibil de nervoasă, ceea ce i se păru ridicol luând în considerare ceea ce avusese loc între ei. Dar nu se putea abţine.

— Bună dimineaţa.

Vocea lui hotărâtă şi liniştită îi întrerupse gândurile haotice.

Ea îi răspunse la salut, dar nu se

întoarse către el. Îl simţi schimbându-şi poziţia şi mişcându-se. Apoi el se ghemui lângă ea, prinzându-i cu degetele bărbia şi ridicându-i-o. Cu cealaltă mână îi luă ceaşca de cafea şi o puse deoparte. Privirea ei zbură, în sus s-o întâlnească pe a lui şi căldura din ochii aceia incredibili trecu prin ea. El zâmbi în timp ce se aplecă înainte şi o sărută. Îşi întinse mâna înspre el, iar degetele ei se înfipseră în antebraţul lui. De aceea ei nu-i mai păsă cât de repede se învârtea lumea cu ea, atâta timp cât el controla viteza.

Justin îi simţi abandonul şi propriul lui autocontrol aproape că explodă. Se juca cu focul, era conştient de acest fapt, dar îşi adânci sărutul. Trăise

treizeci şi cinci de ani, se îndrăgostise de câteva ori, dar nici măcar nu se apropiase de ceea ce simţea pentru Ashley. Întreaga forţă a sentimentelor lui îl izbise în apropierea zorilor, când se trezise cu corpul ei cald încolăcindu-l pe al lui. Acolo, prima geană de lumină a noii zile, făcuse ultimul pas de retragere. Un potop de emoţii îi inundase simţurile. Dorinţa acută şi imperioasă, îi arăta drumul şi îi trebuise fiecare fărâmă din puterea voinţei pe care o avea să-şi înfrângă nevoia de a se pierde în ea. S-o lase singură în patul lui fusese cel mai dur test de autodisciplină căruia îi supravieţuise.

— Ai un fel unic de a spune „bună

dimineaţall murmură ea, iar mâinile ei se mişcau uşor, în sus şi în jos, pe spatele lui.

— O, dar pot s-o fac mult mai bine. Dacă rămâi destul de mult prin preajmă, o să-ţi arăt.

El văzu cum plăcerea leneşă îi încălzi ochii. Dar ştiu în acelaşi moment că realitatea îşi croia drum printre gândurile ei. Pas cu pas, căldura scăzu până se risipi cu totul. Braţele ei căzură de pe talia ei şi ea se aşeză. O lăsă să plece fără un cuvânt şi se ridică în picioare. Într-o clipită el ştiu că ea n-o să rămână mai mult decât îşi programase iniţial. În ciuda a ceea ce-o făcea el să simtă, în pofida fiecărui indiciu al posibilei evoluţii a relaţiei lor,

ea nu o să-şi schimbe viaţa planificată cu grijă.

Cel puţin, acum ştia. Conştientizarea nu-i alina durerea dar îşi putea face favoarea de a înfrunta adevărul cu capul pe umeri.

Cum ea se refugiase în celălalt capăt al verandei, el se sprijini de balustradă şi-şi încrucişă gleznele. Adoptă poza obişnuită, sperând să-şi potolească nervii.

— Tocmai am avut o conversaţie telefonică pe care cred c-o vei găsi interesantă, spuse el.

Ea şovăi oarecum înainte de a se întoarce.

— Cu cine?

— Reprezentantul unei companii

numită „Still Waters”. Ei produc o linie de unelte de pescuit, inclusiv nada pe care o foloseai când ai prins bibanul-record. În ultimii cinci ani au oferit un premiu în bani persoanei care-l va prinde, dacă persoana respectivă folosea una din nadele lor. El zâmbi. Domnul cu care am vorbit ar vrea să vină la începutul săptămânii să-ţi verifice prada.

Ea clătină din cap şi privi spre curtea toropită de soare.

— Trebuie să mă întorc la muncă, Justin.

— Nu vrei să ştii cât valorează acea drăguţă nadă albastră?

Ea ridică din umeri.

— Aşa cred. Cât?

— Ce zici de două sute de mii de dolari?

Gura ei se deschise, dar nu putu să vorbească. Se holba la el, vizibil buimăcită. El râse încet.

— În Vegas s-ar spune că ai luat potul cel mare.

— Dumnezeule! Probabil că ai înţeles greşit.

— Nu. Am văzut cu ochii mei anunţurile în câteva reviste pentru pescari. Am sunat ieri să mă asigur că ştiu de prinderea acestui peşte. Sunt nerăbdători să te întâlnească.

Ea clătină din cap încă o dată, în timp ce-şi întinse o mână să apuce balustrada şi să se potolească.

— Nu pot să iau banii aceia, Justin.

Tu îi meriţi. A fost nada ta.

— Tu ai prins peştele. Am mai discutat o dată chestia asta.

— Dar nu-i cinstit faţă de tine. N-o să-i iau.

— Nu vreau banii tăi, Ashley. Dă-i încolo, dacă vrei. Dar nu încerca să mi-i dai mie!

Ea se întoarse brusc şi străbătu toată lăţimea verandei.

— Ce fel de companie ar face o asemenea ofertă? Vreau să spun... atât de mulţi bani pentru un peşte? Are vreun sens?

— Eşti singura persoană pe care o cunosc care s-ar plânge de un chilipir de două sute de mii de dolari.

— Toată această chestie e aşa

stupidă! Nu prea pot să pricep!

El se îndreptă. Şi-şi strecură mâinile în buzunarele blugilor.

— Ei bine, lasă-mă să-ţi dau un sfat prietenesc. Nu lăsa pe nimeni să te audă cum te plângi de bani. Poţi să-i depui la bancă, poţi să-i arunci asociaţiei de caritate preferate, sau poţi să-ţi cumperi un depozit plin de alune glazurate. Aminteşte-ţi, doar, că nimeni n-o să aibă prea multă înţelegere pentru ceea ce tu percepi ca fiind o problemă.

Ea îşi dădu o şuviţă de păr după ureche şi respiră adânc.

— Înţeleg. Ce vrei să spui.

O lumină bruscă, răutăcioasă, îi apăru în ochi, urmată de un surâs.

— Cel puţin, o să mă laşi să-ţi ofer, cândva, o cină costisitoare?

— S-ar putea.

El fu uluit că nici măcar nu avea voce pentru a-i răspunde. Din cauza unei singure priviri jucăuşe, el se simţea ca şi când cineva îi lovise plexul solar cu un pumn bine ţintit. Se întreba dacă ea avea idee cât de puternic îi era farmecul. Apoi se întrebă cum o să-i poată face faţă.

— O să te oblig să vii, promise ea.

El se întoarse, simţind nevoia să facă ceva împotriva tentaţiei de a o trage în braţele lui şi de a o duce înăuntru, care devenea mai puternică decât voinţa lui. Se aplecă şi-i ridică ceaşca de cafea.

— Am câteva comisioane de făcut azi, spuse el. Ai vrea să mă însoţeşti?

Ea ezită, apoi dădu din cap.

— Mai bine nu, spuse ea mergând către scară. Trebuie să termin de împachetat, dacă o să ne petrecem ziua de mâine la Jessi.

— Atunci, bănuiesc că o să te văd mai târziu.

— Da, aşa cred. Ea-şi înălţă o clipă privirea către el, înainte să iasă în grabă.

Justin dădu drumul aerului pe care-l ţinuse în plămâni. Fu învăluit de o dezamăgire care ameninţa să-l depăşească. Văzuse nehotărârea din ochii ei şi sperase…

Brusc înjură şi duse ceaşca în

casă. Ea o să se întoarcă în locul căruia îi aparţine. El era un risc mai mare decât ar fi vrut să-şi asume. Decizia ei nu sosise ca o surpriză. Adevărata surpriză era să descopere cât de însingurată va fi viaţa lui fără ea.

Ashley stătea după uşa din faţă a casei familiei Miles, fără ca prezenţa ei să fie sesizată de grupul aflat pe peluză. Cineva pusese în scenă un meci de fotbal şi jocul era în toi. Bineînţeles, Justin era în mijloc. Se părea că echipa lui era formată numai din puşti sub doisprezece ani. La un moment dat, Ashley numărase cel puţin cincisprezece membri ai echipei.

Pe de altă parte, echipa lui Cal

consta în patru adulţi şi o mână de adolescenţi. Se întrevedea o competiţie interesantă.

Voci şi râsete pluteau în aer. Cel mai zgomotos râs era al lui Justin. Părea să fie cel mai relaxat când se afla în compania copiilor. Ea se întrebă dacă el încerca să recâştige o parte a copilăriei ce i se refuzase. Dacă era aşa, părea să reuşească.

O mână îi atinse umărul şi Ashley o privi pe Jessi alăturându-i-se.

— Se pare că Justin are echipa câştigătoare, remarcă Jessi. Micuţii aceia sunt vicleni.

Ashley râse uşor.

— Aşa e şi Justin. E ŞI Angie acolo?

Privirea lui Jessi trecu peste toată zona de joc.

— Au decis că ea nu e destul de mare să intre în luptă. Justin şi Cal au păcălit-o, în ideea că este conducătorul galeriei.

Ashley arătă de-a curmezişul curţii.

— O vezi acolo, cu mătuşa Lila?

— Bine. Atunci e în siguranţă.

— Niciodată n-am văzut un loc plin de atâta iubire şi de voie bună, spuse Ashley.

— Ne specializăm în asta. Îmi pare bine că ai venit, Ashley.

Cele două femei schimbară un zâmbet.

— O să-mi lipsească asta,

recunoscu Ashley.

— N-a spus nimeni că nu te poţi întoarce. Eşti binevenită oricând. Deja ţi-am spus asta.

— Ştiu. Ashley se întoarse să privească din nou dincolo de uşă. Am doar sentimentul ciudat că o dată ce o să plec, s-ar putea să nu fiu în stare să mă întorc.

Ea simţi privirea curioasă a lui Jessi, dar nu se întoarse să i-o întâlnească. Nu ştia cum să explice ceea ce tocmai spusese. Ceva continua să nu-i dea pace. Windsong era prea departe de viaţa pe care-o trăia ea în Knoxville. Şi o dată ajunsă înapoi la acea viaţă, săptămâna aceasta s-ar fi spulberat ca fumul pe aripile unui vânt

uşor, până când ar fi devenit nimic mai mult decât o amintire plăcută.

Ea simţi o durere acută din cauza emoţiei, dorindu-şi dintr-odată, mai mult decât orice, să aibă puterea de a îngheţa timpul în chiar acest moment, astfel încât clipa să nu treacă.

— Jess! o strigă deodată Cal din capul scării.

— Sunt aici!

— Ashley e cu tine?

— Da.

Ashley merse la capătul scărilor şi privi în sus.

— E cineva aici care a venit să te vadă, spuse el. Spune că se numeşte Anderson.

Ea se simţi zguduită de uimire la

anunţul lui Cal. Ce naiba făcea Geoffrey aici? Cum o găsise?

Cal păşi înapoi în timp ce ea urca în fugă treptele.

— Este afară, în faţă.

Ashely dădu afirmativ din cap şi merse către uşa din faţă, oprindu-se acolo să tragă cu ochiul afară. Geoffrey stătea acolo, în curte, vorbind cu Justin. Era îmbrăcat, întâmplător, într-o cămaşă sport gri şi pantaloni albaştri de stofă. Ochelarii întunecaţi îi umbreau ochii şi soarele se reflecta în părul lui blond, aranjat cu grijă.

Ea şovăi, simţindu-se năpădită de un torent de emoţii confuze. Acesta era bărbatul cu care plănuia să-şi petreacă tot restul vieţii. De ce vederea lui nu-i

stârnea mai multă tulburare?

Deschizând uşa, ea ieşi pe terasă. Privirea lui Justin zbură imediat către ea, captivându-i ochii. Ea nu putu să descifreze ce îi destăinuiau adâncurile albastre, dar se simţi ca şi cum sufletul ei fusese deja ars de un fier înroşit.

— Ashley, iubito! o strigă Geoffrey obligând-o să-şi concentreze atenţia asupra lui. El pomi spre ea, scoţându-şi ochelarii de soare şi strecurându-i în buzunarul cămăşii.

Ea coborî treptele să-l întâmpine.

— Ce surpriză! Ce faci aici?

Mâinile lui îi cuprinseră talia cu un gest posesiv.

— Glumeşti? O dată ce am auzit ştirile, am ştiut că trebuie să vin.

Vocea lui coborî.

— Trebuie să fii atentă acum. Oamenii vor încerca să profite de pe urma ta.

Ashley se încruntă.

— Nu cred că înţeleg.

— O să-ţi explic mai târziu.

El îi aruncă un zâmbet indulgent în timp ce o trase mai aproape.

— Vino încoace şi lasă-mă să-ţi spun cât de dor mi-a fost de tine!

El se aplecă şi-şi lipi buzele de ale ei. Ea nu îl respinse şi nici nu-i răspunse, dar abia îl acceptă. Nu simţise niciodată o flacără de emoţie când Geoffrey o săruta, ci numai o mulţumire caldă. Acum – bizar – nu simţi absolut nimic. Dacă Geoffrey

observase vreo schimbare, n-o arătă. Se îndepărtă de ea şi îi căuta mâna. Uşurel, el începu s-o conducă departe de mulţimea zgomotoasă.

Ashley îl urmă, conştientă că la fiecare pas erau priviţi. Ştia că dacă s-ar fi întors, ar fi găsit privirea lui Justin fixată asupra ei.

— Cum m-ai găsit? întrebă ea.

— O, n-a fost greu. Oamenii de la Starlight Marina mi-au spus că o să te găsesc pe-aici.

O privi pe furiş, amuzat.

— Ce faci aici, Ashley?

— Am vrut să învăţ să pescuiesc. Aşa că am angajat pe cineva să mă înveţe.

El ridică din sprânceană.

— De unde această dorinţă arzătoare de a pescui?

— Credeam că e un lucru pe care să-l putem face împreună. Voiam să-ţi fac o surpriză.

El râse scurt şi-i strânse mâna.

— Dacă învăţai să joci golf, ar fi mers la fel de bine şi ar fi fost mult mai uşor.

Ashley se opri la umbra unui arţar şi se încruntă la el.

— Dar credeam că-ţi place pescuitul.

El dădu din umeri, cu indiferenţă.

— Sigur, uneori. Dar nu într-o baltă ca Dale Hollow. Oceanul este singurul loc bun să pescuieşti. Acolo prinzi într-adevăr peşti mari.

Ea îşi aminti atunci că tatăl ei o întrebase ce fel de pescuit dorea să înveţe. Ea presupusese că lui Geoffrey îi plăcea în apă dulce. Evident, se înşelase.

— Hei, scumpo, e-n regulă!

Zâmbind îi înhăţă bărbia.

— Nu-ţi face griji. Se pare că mica ta escapadă ne-a adus lovitura norocoasă. Dacă ne punem pe treabă, am putea fi capabili să facem ceva bani.

— Mda, aprobă ea cu greu, întrebându-se dacă ar fi trebuit să-i spună de cei două sute de mii de dolari, hotărându-se apoi să aştepte.

— Cred că putem.

El se apropie mai mult.

— Ţi-am spus vreodată cât de mult

te iubesc?

Ea clătină din cap, simţindu-se un pic năucită. Nu-i spusese niciodată, înainte, acele cuvinte. Dar ea ştiuse că o va iubi. Dorise ca el să descopere ceea ce ea deja hotărâse în sinea ei. Acum el îi spunea ei ceea ce voia să audă şi tot ceea ce putea să facă era să se holbeze la el, într-un mod stupid.

— Ei bine, da. Săptămâna trecută mi-am dat seama cât de mult însemni pentru mine. Chiar mi-a fost dor de tine, scumpo!

El se opri în aşteptare.

— Şi mie… şi mie mi-a fost dor de tine. Chiar când se bâlbâi, nu era absolut sigură că spunea adevărul. O scânteie subită de mânie o străpunse.

La naiba cu Justin! O zăpăcise într-atât încât nu putea gândi clar. Geoffrey era aici, oferindu-i ceea ce ştia că dorea şi ea nici măcar nu putea să-i răspundă ca lumea.

Geoffrey zâmbi din nou.

— Am ceva pentru tine.

Căutându-se în buzunar, el scoase o cutiuţă pentru bijuterii, îmbrăcată în catifea, şi i-o înmână.

Mâna lui Ashley tremură atunci când luă micul cadou.

Se uita în jos la ea cu o privire fixă, zguduită de implicaţii. Era prea mult într-un timp prea scurt. Nu. Negă mintea ei cu putere. Era ceea ce dorea, de ce avea nevoie.

— Voiam să fi fost mai romantic,

dar n-am mai putut aştepta, spuse Geoffrey.

Continuă! Deschide-o!

Cu degetul mare ea împinse capacul în sus. Un diamant solitar, perfect tăiat, licări în lumina soarelui.

— O, Geoffrey, oftă ea izbită de frumuseţea inelului. Era perfect; exact ceea ce probabil şi-ar fi ales şi ea. Încă o dovadă a cât de potriviţi erau ea şi Geoffrey.

— Vreau să fii soţia mea, Ashley.

Cât îi plăcea că spunea ce voia în loc s-o ceară în modul tradiţional. Unul din lucrurile care-i plăceau cel mai mult la el era modul său direct de a aborda lucrurile. Ar fi fost puţine suprize în viaţa lor. Dar asta era ce-şi dorea ea.

Nu-i aşa?

El luă inelul de pe patul lui din satin şi ridică mâna ei stângă să-i pună inelul pe deget. Se potrivea perfect.

Ashley se uita fix la superbul diamant de la mâna ei. Numai cu o săptămână în urmă, ea anticipase acest moment. Totul mersese exact aşa cum plănuise ea. Ar fi trebuit să fie înfiorată. Avea tot ce-şi dorea.

— Iubito?

Ea privi în sus, în ochii buimăciţi ai lui Geoffrey.

— Nu-ţi place?

— E superb, îl asigură ea. Sunt doar surprinsă, asta-i tot.

— Plăcut, presupun.

El îşi înclină capul într-o parte şi

zâmbi.

— Cel puţin, primesc un sărut?

— Desigur.

Ea se duse în braţele lui, înălţându-şi mâna spre ceafa lui. Dorea din tot sufletul ca acest sărut să răscolească ceva înăuntrul ei. Voia să-l simtă până în degetele picioarelor. Dar abia simţi o licărire de căldură când el se trase înapoi.

— Hai să plecăm de aici, spuse el apucând-o de mână. Putem să luăm lucrurile tale şi s-o pornim înapoi spre Knox viile di seară.

Ashley rămase în spate.

— Nu pot să plec, pur şi simplu, Geoffrey. Vreau să-mi iau la revedere de la câteva persoane.

În ochii lui se insinuă enervarea.

— De ce? Nu cunoşti, de fapt, pe niciunul dintre ei. În câteva zile, o să-i uiţi.

Din nefericire, ea se temea că era exact ceea ce s-ar fi întâmplat. Gândul o întristă. Nu voia să uite pe niciunul dintre oamenii pe care îi cunoscuse aici, la ferma familiei Miles.

— Tu du-te la maşină, spuse ea. Stau doar câteva minute.

— O.K., aprobă el şovăitor. Dar nu sta prea mult. Vreau să ajung acasă înainte de a se întuneca.

— O să mă grăbesc.

Ea se întoarse şi o pomi înapoi spre casă. Jocul de fotbal se terminase. Oamenii se mişcau în cerc, ca de obicei,

umplând aerul cu voci şi râsete. Fu uşurată când văzu că Justin nu făcea parte din mulţime. Nu voia să dea ochii cu el până n-ar fi reuşit să le spună lui Cal şi Jessi la revedere.

Ea urcă treptele terasei din faţă, închipuindu-şi că o s-o găsească pe Jessi înăuntru, probabil ducând-o la culcare pe

Angie. Deschizând uşa, ea intră în sufragerie şi ajunse faţă în faţă cu Justin.

Se opri, captivată de intensitatea privirii lui. Atitudinea lui nesigură contrazicea tensiunea care radia din el. Ca şi cum ar fi fost ceva fizic, ea putu simţi un real pericoi strecurându-se din fiinţa lui şi încolăcind-o.

— Jessi e aici? întrebă ea, cu o voce aproape şoptită.

— Curăţă duşumeaua bucătăriei. Angie a vărsat un pahar cu suc de fructe.

— Voiam să-i spun la revedere.

Forţându-se să se clintească, ea dădu să treacă pe lângă el.

Degetele lui se încleştară în jurul braţului ei ridicat ca o capcană de oţel. Speriată, îşi ridică privirea înspre nişte ochi scânteind de o emoţie tulburătoare, pe care n-o înţelegea. Ea realiză faptul că el n-o să uşureze situaţia nici unuia dintre ei.

Îşi umezi buzele cu nervozitate.

— Mă întorc cu Geoffrey.

— Chiar aşa?

Sub tonul catifelat, ea simţi în vocea lui provocarea nerostită. Ştia că trebuie să rămână calmă pentru a supravieţui acestei confruntări şi pentru a pleca întreagă.

— Te rog, lasă-mi braţul, spuse ea fără ezitare.

— Ai de gând să te spovedeşti şi să-i spui de noaptea noastră… împreună?

— Noi n-am… De fapt, nu s-a întâmplat nimic.

— Chiar aşa?

Replica lui sardonică o făcu să roşească. Înainte însă ca ea să poată formula un răspuns, el se apropie, aducând cu sine parfumul lui unic. În ciuda a tot şi a toate, Ashley

conştientiză că simţurile ei reacţionau. Îi trebui toată puterea voinţei sale ca să nu-şi întindă mâinile către el sau să nu-şi întoarcă spre el capul ca Buzele lui să le poată întâlni pe ale ei.

Răsuflarea lui caldă îi înfioră părul de pe tâmplă când el murmură:

— S-au întâmplat o mulţime de lucruri în noaptea aceea, Ashley. Dacă negi, asta n-o să schimbe adevărul. Te-am întors pe dos fără să-mi desfac, măcar, fermoarul de la pantaloni.

Ea înghiţi în sec şi-şi închise ochii.

— Lasă-mă să trec! spuse ea, urându-se că vocea ei suna atât de disperat.

— Tu fugi şi noi doi o ştim. Tu nu-l iubeşti şi o ştim amândoi.

Cât de inteligent şi de infatuat suna! Ea simţi furia copleşind-o. Ochii ei se deschiseră şi ea îşi smuci braţul. El încă îl ţinea strâns, înfuriind-o şi mai mult.

— Nu pricepi, Justin? Pentru mine nu contează ce crezi. Tu nu contezi pentru mine. Săptămâna aceasta a fost doar un ocol, o abatere de la un scop. În ansamblu, nu înseamnă nimic.

— Aşadar, ţi-ai făcut şi tu puţin de cap şi acum o să te întorci la existenţa ta sigură şi plictisitoare.

Degetele lui se încordară aducând-o mai aproape.

Într-o încercare zadarnică de a-l împinge, mâinile ajunseră să i se lipească de piept.

— Să ne asigurăm că am meritat banii, spuse el, şi gura lui îi acoperi buzele.

CAPITOLUL VIII

Ashley încremeni, înspăimântată de emoţia care-l cuprinsese şi ameninţa s-o ajungă şi pe ea. Mintea ei spunea să lupte. Dar, în cele din urmă, chiar propriul ei trup fu cel care o trădă când sărutul lui Justin se îmblânzi. El slăbi strânsoarea braţelor şi îşi schimbă poziţia gurii, adâncindu-şi sărutul. Mâinile lui se ridicară cu tandreţe să-i cuprindă faţa.

Simţurile ei răspunseseră, instantaneu, la mângâierea lui delicată. Chiar dacă ştia că orbecăia pe un teren minat, ea îşi înfipse degetele în cămaşa

lui şi se lipi de el. Un val atotputernic de căldură îi aduse cu el o sete de nepotolit de acest bărbat unic. Nu putea să găsească o explicaţie rezonabilă pentru asta şi în acest moment nu se putea gândi măcar de ce ar fi trebuit să conteze.

Autocontrolul de care se agăţase cu atâta tenacitate se împrăştia în fragmente minuscule. Singurul punct asupra căruia se putea concentra era Justin şi plăcerea pe care i-o dăruia.

Mâinile lui îi atinseră în treacăt spatele coborând înspre talie. Mişcându-se încetişor, el o aduse mai aproape până când trupurile lor se lipiră complet. Ea îi apucă umerii, în vreme ce el îi sorbea cu nesaţ fiinţa.

Pasiunea izbucni, scoţând flăcări ale dorinţei care dansau în jurul lor, între ei şi prin ei.

Gura lui o eliberă pe a ei pentru a lăsa o urmă uşoară şi umedă în drum spre urechea ei. Ea-şi înclină capul într-o parte, savurând frisoanele delicioase care-i înfiorau pielea. Mâinile lui le prinseră pe ale. Ei şi degetul lui mare mângâie noul diamant de pe degetul ei.

El o apucă uşor cu dinţii de lobul urechii înainte de a spune:

— Să mă ofer să-ţi educ logodnicul despre ceea ce te face să-ţi pierzi capul, Ashley? Pun pariu că am mai multă experienţă.

Cuvintele lui dureroase se înregistrară cu claritate în creierul ei

înceţoşat, explodând. Când el îi dădu drumul şi păşi înapoi, ea stătea singură, cu trupul tremurând de dorinţă neîmplinită şi cu mintea plină de remuşcare şi ruşine. Lacrimile îi înţepau ochii când îşi ridică privirea spre ai lui.

El stătea cu braţele încrucişate la piept, cu sentimentele camuflate cu grijă, acum, de expresia indiferentă de pe faţa lui.

Mândria o îndemnă să se îndepărteze de el, ţinându-şi capul sus. Ea trase adânc aer în piept, încercând să uşureze apăsarea pe care o simţea în piept.

— O să fiu prima care recunosc că există o atracţie fizică între noi. Dar

ceea ce simt pentru Geoffrey e mai puternic şi mai profund decât orice ai avea tu de oferit. Sunt sigură că n-o să aibă probleme în a-ţi depăşi nivelul cunoştinţelor în domeniu.

Un zâmbet rece ridică unul din colţurile gurii lui.

— Tu stai aici, cu inelul lui pe deget şi totuşi eu sunt cel căruia îi răspundeai acum câteva secunde. Aş fi putut să te am chiar aici, pe sofaua lui Jessi, şi n-ai fi făcut nici cel mai mic gest de împotrivire. Cum explici asta, Ashley?

El făcea totul să sune atât de urât, o făcea să pară atât de lipsită de caracter.

— Ce vrei de la mine? întrebă ea

cu amărăciune. Continui să cauţi nod în papură planurilor mele, dar ce-mi oferi tu nu e de-ajuns. Această atracţie fizică dintre noi nu e suficientă pentru mine, Justin.

— De ce nu-ţi asumi un risc fără să calculezi? De ce nu rămâi să vezi ce e în joc aici?

Ea îl privi fix. Putea el să aştepte, într-adevăr, să-şi dea peste cap întreaga viaţă, bazându-se pe nimic altceva decât pe libidoul ei exagerat? Dumnezeule, îl cunoştea de mai puţin de două spătămâni şi majoritatea timpului şi-o petrecuse într-o stare de confuzie. Cum putea să spere că ea o să rişte atât?

— Nu pot.

— Ai încredere în mine.

— Nu pot, spuse ea din nou, implorându-l în tăcere să înţeleagă. Ea observă cum ochii lui îşi schimbară expresia şi masca indiferenţei îi acoperi din nou trăsăturile.

— Vrei să spui că nu vrei. E o mare diferenţă între a nu putea şi a nu vrea, Ashley. Nu te pot face să rămâi. Nu-ţi pot face promisiuni frumoase şi nu-ţi pot da garanţii. Tu nu vrei să fii cinstită cu tine şi nu vrei să dai relaţiei noastre o şansă.

El o studie timp de o clipă lungă, ascunzându-şi cu grijă emoţiile.

— Şi n-o să vin după tine dacă pleci în felul ăsta.

Ea clătină din cap.

— Nu pot.

Adevărul durea. Durerea porovocată de cuvintele lui îi apăsa pieptul, ameninţând s-o sufoce. Emoţia crudă o sfâşie din toate părţile şi ea ştia că nu mai rămăsese nimic de spus. Continuarea acestei bătălii nu i-ar fi garantat decât o înfrângere jenantă.

Ea se întoarse şi merse către uşă. Oprindu-se acolo, îl privi peste umăr.

— Vrei să le mulţumeşti, te rog, lui Jessi şi lui Cal pentru tot, şi să-i transmiţi lui Jessi că o să iau legătura cu ea pentru bibelouri?

Lui nu i se mişcă niciun muşchi.

— Sigur.

Ticăitul ceasului marca trecerea timpului, în vreme ce privirile lor se

împletiseră, susţinându-se una pe cealaltă. Expresia lui nu lăsa să se vadă nici măcar o licărire de regret.

Ceva tresări în ea. Din anumite motive, ea avea nevoie să-l facă să înţeleagă.

— Justin…

— Pleacă odată!

Cele două cuvinte avură impactul unei lovituri fizice. Întorcându-se, ea se zori înspre uşă. Cu capul plecat, alergă spre maşina lui Geoffrey, sperând la fiecare pas ca el să nu fi observat cât de supărată era.

Când Geoffrey ieşi pe şosea, Ashley nu se putu abţine să nu privească în urmă, pentru ultima dată, spre întinsa casă de fermă. Ea îl văzu

pe Justin stând pe terasă, urmărind-o cum pleacă. Imaginea lui se estompă în dosul unei perdele de lacrimi înainte de a dispărea complet.

Justin continua să privească fix în punctul de unde maşina lui Anderson dispăruse după o cotitură a drumului. Oamenii se strânseră în jurul lui şi totuşi se simţea complet singur. Tot ceea ce înregistra mintea lui era că Ashley plecase şi că o alungase cu cuvinte urâte şi cu acuzaţii. Nu înţelegea de ce făcuse asta. Credea că se va împăca cu gândul că ea nu va rămâne. Dar ceva îl rupsese în două când o văzuse în maşină. Dorise s-o rănească şi reuşise. Se întreba, vag, dacă lipsa completă a oricărei emoţii în

acel moment era normală în împrejurările date.

El simţi un braţ înconjurându-i talia şi o privi pe Jessi alăturându-i-se. Îi adresă un zâmbet prudent.

— Presupun că ai auzit mare parte din acel „distins44 schimb de replici? întrebă el jalnic.

— Un pic. Îmi pare rău, Justin.

— Pentru ce? Că s-a petrecut în casa ta?

— Nu. Îmi pare rău că suferi.

El dori s-o nege, dar ştia că ar fi minţit. Bănuia că atunci când va ieşi din această amorţire, el va suferi cu mult mai mult. Pentru Jessi reuşi, însă, să zâmbească încordat.

— Am mai suferit. O să

supravieţuiesc.

Jessi se îndepărtă de el şi se sprijini cu şoldul de balustradă.

— Dacă ajută cu ceva, să ştii că ai o mulţime de prieteni aici.

— Ştiu.

— Hei, spuse Cal, urcând treptele de la intrare. Să înţeleg că Ashley pleacă cu tipul ăla, cu Anderson?

Justin dădu afirmativ din cap.

— A spus să vă transmit mulţumiri.

Cal se încruntă.

— S-a urcat aşa, şi a plecat cu tipul?

— Aşa se pare.

Într-un efort de a-l opri pe Cal să pună alte întrebări, Justin privi la Jessi şi spuse:

— A zis şi că o să ţină legătura cu tine, în privinţa bibelourilor.

— S-a oferit să mă lase să-mi aranjez o expoziţie în magazinul ei, a seriei „Family Folks”. Jessi nu se putu abţine să nu-şi arate emoţia, mutându-şi privirea de la Justin spre soţul ei.

— Grozav, spuse Justin, împărtăşindu-i fericirea.

— Da, sunt destul de emoţionată.

— Asta ar putea să-ţi deschidă câteva uşi, scumpo, spuse Cal.

— Cine ştie? Poate că „Family Folks” o să ne facă bogaţi.

Jessi râse în timp ce el o îmbrăţişa strâns.

Justin privi fericitul cuplu şi simţi cum prima împunsătură de regret îi

răscoleşte sufletul. Da, mai suferise şi supravieţuise. Dar, de data asta „supravieţuirea4l părea un pic mai mult decât o pierdere de vreme.

Ashley nu era sigură în ce moment pierduse controlul asupra vieţii sale. Poate că fusese clipa în care peştele gigantic îi prinsese nada şi când ea prinsese cârligul. Adânc, în sufletul ei ea bănuia că fusese momentul în care îi întorsese spatele lui Justin şi îl scosese din viaţa ei.

Trecuseră numai trei săptămâni de când plecase din Windsong şi se întorsese la Knoxville cu Geoffrey. N-avea idee cât de multe se puteau schimba într-o perioadă de timp atât de scurtă. Abia îşi recunoştea propriul

mod de viaţă.

— Eu tot nu pricep de ce eşti aşa supărată, spuse Geoffrey în timp ce prepară o băutură şi o aduse pe balcon, unde Ashley stătea la o măsuţă. Liz Stratton e o ticăloasă de primamână şi toată lumea o ştie. De ce n-ai lăsat-o să plece?

— Pentru că a fost greşeala mea şi ea este un client bun. Îi datoram, cel puţin, să încerc să îndrept lucrurile. De o oră şi jumătate, Ashley încerca să-l facă pe Geoffrey să înţeleagă de ce îi vânduse vazele doamnei Stratton la un preţ mai mic. Uitându-se acum la faţa lui ea văzu că el, încă, nu-i urmărea logica. I se părea că ea şi Geoffrey nu mai căzuseră de acord asupra multor

lucruri, în ultima vreme.

Cu o ridicare a umerilor, el se aşeză faţă în faţă cu ea.

— Tu pierzi bani la afacerea asta.

— Dar am speranţa că nu pierd afacerea cu ea şi cu cine ştie cine altcineva pe care ea l-ar putea influenţa.

— Ce-o să mai conteze? în două săptămâni n-o să mai ai nevoie nici măcar să intri în magazin. De ce nu-l vinzi şi nu te scuteşti de bătăile de cap de a trata cu toţi oamenii aceia pretenţioşi?

— Ce tot vorbeşti? întrebă ea. De ce-aş vrea să-mi vând magazinul?

— De ce să-l păstrezi? După ce-o să ridici banii de la „Still Waters44 n-o

să mai fie nevoie să munceşti. De ce te legi de ceva care îţi provoacă mai multă bătaie de cap decât merită?

Sprâncenele ei se arcuiră sub şocul mirării.

— Şi ce te-aştepţi să fac cu timpul?

— Putem călători.

— Să călătorim? Ashley îşi simţi mânia cum începe să fiarbă. Ceea ce-i mai lipsea după o zi ca cea de astăzi era ca Geoffrey să-i rearanjeze total toată viaţa, fără ştirea ei.

— Ai cumva o destinaţie în minte?

El se aplecă înainte, cu ochii strălucind în faţa viziunii.

— Oriunde vrem, iubito. Putem vedea lumea.

— Şi cu serviciul ce faci?

— Ce-i cu el? Pot să demisionez oricând.

El surâse larg şi-i luă mâna.

— Ştii, tocmai mi-a venit o idee fantastică. Hai să ne căsătorim cât o să fim la New York.

Iritarea ei spori. În ultima vreme, Geoffrey era plin de idei grozave şi planuri extravagante. Cheltuia cu rapiditate banii pe care ea nici măcar nu-i avea.

— Vreau să mă mărit aici, în biserică, ştii asta, îi reaminti ea cu rigiditate.

— Dar gândeşte-te numai! Ne-am putea căsători la New York şi apoi am zbura către Paris, pentru luna noastră de miere. Cum şi-ar putea dori o femeie

mai mult romantism?

Ashley îşi eliberă mâna şi se ridică în picioare.

— Nu, Geoffrey. Nu vreau să merg la Paris.

— Sunt banii tăi, aşa că trebuie să facem totul cum vrei tu. Aşa merg lucrurile, Ashley!

El se ridică şi-şi trânti scaunul de masă.

Speriată de izbucnirea lui neaşteptată, ea se uită fix la el, incapabilă să formuleze o replică.

— Nu mi-am dat seama niciodată cât de inflexibilă eşti, continuă el. Nu ştii cum să te relaxezi şi să te distrezi. Tu trebuie să planifici totul, până în cel mai mic detaliu.

— Nu-i adevărat!

— Numeşte ultima dată…

În Windsong. Adevărul aproape că-i scăpase.

— Uite ce e, Geoffrey! spuse ea plictisită. Două sute de mii de dolari nu sunt destui bani ca noi să ne pensionăm şi să trăim ca bogătaşii trândavi. În plus, după ce-o să plătesc impozitele, nu vor mai fi nici măcar atâţia. Dacă îi investim cu înţelepciune, o să putem trăi confortabil şi chiar să ne distrăm.

— Dumnezeule, tu te auzi? Ai avut vreodată în întreaga ta viaţă un gând care să nu fie practic, sau un moment de spontaneitate?

Imaginea lui Justin ducând-o în dormitorul lui explodă în mintea lui

Ashley. Ea fusese spontană în acea noapte. De fapt, îşi dorise să lase deoparte toată prevederea şi să fie iresponsabil de spontană. Justin fusese cel practic, sacrificându-şi propriile nevoi pentru a o proteja.

— Nu pot trăi o viaţă rigidă, Ashley. Va trebui să slăbeşti bine chingile, sau căsnicia noastră n-o să meargă niciodată.

Ea se uită la el; îl privi cu adevărat, văzând şi cum îl percepea ea şi cum era în realitate. Nu-i plăcu ceea ce văzu.

— Nu mi-am dat seama că eşti un spirit atât de liber, spuse ea înăbuşit.

El ridică din umeri.

— Viaţa devine destul de

plictisitoare dacă n-o mai schimbi din când în când…

El şovăi.

— Poate… Nu ştiu. Poate ar trebui să ne răzgândim în privinţa căsătoriei. Poate că nu ne cunoaştem unul pe celălalt atât de bine pe cât credeam.

Ea fu gata să râdă de ironia momentului.

— Cred că ai dreptate.

El făcu un pas înapoi, arătând stingherit.

— Eu… vorbim mâine.

Ea dădu afirmativ din cap.

— Noapte bună, Geoffrey.

Fără niciun cuvânt, ea îl conduse şi îl privi cum părăseşte apartamentul. O dată ce uşa se închise în urma lui, ea

privi în jos, la inelul lui. Diamantul îşi pierduse toată strălucirea.

Lui Ashley îi plăcea cabinetul de lucru al tatălui ei. În căldura pereţilor cu lambriuri de nuc şi al rafturilor cu cărţi de avocatură, ea îşi petrecuse cea mai mare parte a anilor copilăriei. Simţise nevoia să vină aici, în noaptea asta.

După discuţia ei deschisă cu Geoffrey, luase două aspirine pentru durerea de cap şi făcuse un duş fierbinte pentru că tensiunea o rodea. Somnul se ferise de ea până când, în cele din urmă, se îmbrăcase cu nişte blugi vechi şi cu un tricou şi se urcase în maşină să facă o plimbare. Cu treizeci de minute mai târziu, opri în

parcarea tatălui ei. Era unsprezece şi jumătate când sună la soneria lui.

El o însoţi în cabinetul său de lucru şi închise televizorul pe care-l urmărea târziu, în noapte. Se aşezară pe sofaua veche de piele, aşa cum obişnuiau ei, şi el o ascultă cum se lansa într-o descriere a zilei pe care o avusese, mai puţin cearta cu Geoffrey.

Aşezându-se cu picioarele sub ea, îşi lăsă capul pe spate şi oftă:

— Toată afacerea asta cu peştele mă înnebuneşte, tată. Se pare că nu pot să ţin lucrurile sub control.

— Credeam că Geoffrey te ajută.

— El se interesează, în principal, de ofertele care. or să ne aducă ceva bani. Astea sunt cele de care se ocupă.

Dar problema mea cea mai mare este presa. Acum a transpirat şi informaţia că o să plec curând la New York. Şi un reporter de la un ziar de scandal a făcut legătura între Justin şi tatăl lui.

— O, Doamne! Asta o să dea naştere câtorva titluri.

— Nu glumesc.

Ea se opri înainte de a spune:

— De ce nu mi-ai povestit despre Justin?

Nick se încruntă.

— Ce-ar fi trebuit să-ţi povestesc?

— Că ai avut o mare influenţă asupra vieţii lui. Tu l-ai învăţat să pescuiască, nu-i aşa?

Nick zâmbi şi dădu afirmativ din cap.

— Drumul meu şi al lui Justin s-au intersectat într-un moment când amândoi aveam nevoie de cineva care să ne asculte şi căruia să-i pese. Mama voastră îmi lipsea şi eram copleşit de responsabilitatea creşterii a doua fetiţe. Pe de altă parte, Justin se răzvrătea împotriva stilului de viaţă pe care ştia că nu-l dorea, dar pe care îi era destinat să-l moştenească. Pe anumite planuri puteam să comunicăm şi să ne ajutăm unul pe celălalt. Simplu ca bună ziua. Când mi-ai spus că voiai ca cineva să te înveţe să pescuieşti, m-am gândit la el.

El o studie o clipă.

— Am greşit?

Ea scutură din cap.

— Nu ştiu. El mi-a dat lumea peste cap chiar înainte de a prinde peştele.

— Ei, Justin are un talent de a întoarce lucrurile pe dos. Tatăl lui poate să confirme.

Relaţia lor nu e bună? El nu voia să vorbească prea mult de asta.

Nick oftă:

— Ei bine, J.T. S-a înfuriat când Justin a fugit, dar nu cred că a fost şocat cu adevărat. Justin ştia de la o vârstă fragedă că nu era făcut pentru a prelua corporaţia. Ceea ce-l frustra pe J.T. Cel mai mult era că Justin era un geniu înnăscut pentru a prelua „Holmes Enterprisesll. E foarte inteligent şi are un simţ ascuţit al afacerilor. J.T. Putea să se odihnească liniştit, transferându-i

lui frâiele conducerii.

— De când el a plecat, J.T. L-a văzut pe Justin?

— Nu cred! Cred că amândoi sunt încăpăţânaţi şi că niciunul nu va face primul pas.

Nick dădu din umeri.

— Ceea ce e ciudat, e că ştiu că J.T. Îl respectă pe Justin pentru poziţia pe care a luat-o. O dată ce şi-a revenit din şoc, el nu şi-a putut învinui fiul pentru ceea ce a făcut. La urma urmelor, J.T. A ţinut predici întotdeauna despre cât de important este să te realizezi singur. Justin chiar asta a făcut.

— Atunci de ce nu se văd unul cu celălalt, şi nu-şi ameliorează relaţia?

— Acum le e mai uşor probabil să

lase neînţelegerea să-i ţină la distanţă. Ameliorarea relaţiilor poate fi foarte dureroasă.

Ashley privi într-o parte. Se gândea la ameliorarea relaţiei ei cu Justin. Ar fi lăsat-o să se întoarcă în viaţa lui, i-ar fi dat o altă şansă? Asta era ceea ce-şi dorea cu adevărat? Putea să aibă încredere în el, să-l iubească în felul în care avea el nevoie?

— N-o să mă mărit cu Geoffrey, se confesă ea.

Nick îi întinse mâna şi cu cealaltă o mângâie pe păr.

— Nu pot să spun că-mi pare rău, scumpo.

— Ştiu că nu-l placi.

— Cred doar că nu e omul potrivit

pentru tine, Ashley.

— Ştii că n-am crezut niciodată în dragostea romantică?

El se încruntă.

— Nu cred că înţeleg.

— Toate lucrurile acelea romantice despre care auzi în cântecele de dragoste. N-am crezut niciodată în ele. N-am crezut niciodată că ele există cu adevărat.

— De ce?

— Pentru că n-am văzut niciodată vreo dovadă vie a lor. De fapt, principalul motiv pentru care doream să mă mărit cu Geoffrey era acela că eram convinsă că-i mai important să ai o relaţie de compatibilitate, bazată mai mult pe lucrurile pe care le ai în comun

cu cineva, decât pe nişte emoţii trecătoare.

— Dar iubirea, dacă este adevărată, nu este o emoţie trecătoare, Ashley.

— Dar n-am înţeles asta niciodată. Justin mi-a povestit că după ce a stat cu tine în vara aceea, el s-a decis că nu voia să iubească niciodată pe cineva atât de mult cât ai iubit-o tu pe mama. A spus că nu voia să rişte o asemenea durere. Apoi a zis că o dată ce a crescut, şi-a dat seama cât de deosebită era dragostea pe care tu şi mama aţi împărtăşit-o.

Mâna lui Nick coborî să-i cuprindă bărbia.

— Ashley, îmi pare aşa rău că nu

m-am străduit mai mult să-ţi arăt cât a însemnat mama voastră pentru mine!

El şovăi, căutându-i ochii.

— Ea însemna tot ce e minunat pentru mine. Cea mai arzătoare dorinţă a mea este ca tu şi Sara să găsiţi iubiri la fel de minunate.

Ashley simţi cum lacrimile îi ardeau ochii şi clipi ca să le alunge.

— Cum este acel fel de a iubi, tată? şopti ea.

El îi luă mâna şi-şi împleti degetele cu ale ei.

— Este un sentiment care îţi umple inima şi-ţi revendică mintea, răspunse el cu vocea răguşită. Ştii doar că numai acea persoană e singura de care vei avea nevoie toată viaţa. Nu e o

concluzie logică. Este ceva simţit cu inima, înspăimântătoare şi ameninţătoare totodată, şi merită orice risc pe care ar trebui să ţi-l asumi.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lui Ashley, iar Nick se întinse s-o tragă mai aproape. Îi puse capul pe umărul lui ca într-un leagăn, aşa cum mai făcuse doar cu ani în urmă.

— Nu-ţi întemeia un cămin pentru mai puţin, Ashley. Aşteaptă-l pe acela care e doar al tău.

Ceea ce ea nu-i putea spune lui era că atunci când plecase din Windsong, probabil că fugise de singura şansă de a cunoaşte o asemenea iubire.

CAPITOLUL IX

Ashley petrecu o noapte plină de

nelinişte în casa tatălui său. Aproape de răsăritul soarelui, în dimineaţa următoare, ajunsese la câteva decizii concrete în privinţa vieţii ei.

Îşi savură pe îndelete micul dejun cu Nick, înainte să ajungă acasă pentru a face duş şi pentru a se schimba. Era aproape zece când sosi la magazin. Cum intră prin spate şi merse în biroul ei, o putu auzi pe Sara discutând cu un client.

După ce-şi aşeză punga în sertarul din fund al biroului, Ashley se aşeză şi întinse mâna după telefon. Primul ei apel fu pentru Geoffrey. El nu răspunse, dar ea lăsă un mesaj pe robotul lui telefonic, cerându-i s-o întâlnească mai târziu, după-amiază, în apartamentul ei.

Intenţiona să rupă logodna oficial, chiar atunci.

Apoi o sună pe Jessi Miles. Fu o conversaţie scurtă pentru că Jessi era pe punctul de a pleca. Ashley aranjă repede totul ca Jessi să-şi aducă la magazin seria „Family Folks” vineri.

După ce Ashley închise telefonul, îşi dori să fi avut tăria de a întreba de Justin.

— Bună dimineaţa! Sara apăru în cadrul uşii.

Cele două surori abia dacă semănau. Ashley era înaltă şi mlădioasă, Sara – minionă şi durdulie. Ochii ei erau mai întunecaţi decât ai lui Ashley şi părul – mai scurt şi mai deschis. Diferenţa fizică era dramatică,

dar legătura emoţională dintre cele două femei era foarte puternică. În multe privinţe, Sara fusese cea care-i ţinuse loc de mamă lui Ashley.

Ashley zâmbi.

— Bună. Ai multe pe cap în dimineaţa asta?

— Ca de obicei. Am vândut una dintre farfuriile colecţionarului.

Se încruntă.

— De ce-ai venit? Arăţi, într-adevăr, rău în dimineaţa asta.

— O noapte fără linişte. Am avut o grămadă de lucruri de pus în ordine.

— Ei, toate bune şi frumoase, dar dacă nu începi să te şi odihneşti puţin, o să cazi din picioare.

— Da, mamă, o tachină Ashley.

— Vorbesc serios, replică Sara. N-ai mai fost tu însăţi de când te-ai întors din excursie.

— Ei bine, prinderea acelui peşte chiar mi-a schimbat viaţa într-un fel.

— Nu. Sara clătină din cap. Nu este peştele. Aşa credeam, dar ştiu că asta e ceea ce vrei tu să creadă toată lumea. Dar nu e.

Ea întinse mâna după o fotografie înrămată aflată pe colţul biroului lui Ashley. Fotografia fusese acolo de vreo două zile. Ashley nu putea nici măcar să explice de ce o pusese acolo. Era un instantaneu cu ea şi Justin, cu peştele. Ei râdeau în momentul în care fuseseră fotografiaţi, iar ei îi plăcea sentimentul pe care-l avea când se uita la ea.

— Eu cred, spuse Sara gânditoare, că ceea ce ţi s-a întâmplat are un metru optzeci şi e frumos precum păcatul.

Se uită la Ashley şi-şi arcui o sprânceană.

— Cred că surioara mea s-a îndrăgostit cu adevărat. Ashley începu să cotrobăie printr-un teanc de hârtii de pe biroul ei.

— Haide, Sara. Să nu începem cu de-astea.

— Nu te poţi mărita cu Geoffrey dacă te-ai îndrăgostit de alt bărbat. Oricum, căsătoria cu Geoffrey este o mare greşeală, dar acum tu…

Vocea i se pierdu şi ea se aplecă dintr-odată peste birou să prindă încheietura mâinii lui Ashley.

— Tu nu porţi inelul lui!

Cele două surori se priviră o clipă lungă, în tăcere. În cele din urmă, Ashley oftă şi-şi retrase mâna.

— Rup logodna, spuse ea în timp ce se lăsa pe spate în scaun.

Sara îşi puse o mână pe inimă şi închise ochii:

— Mulţumesc, Doamne! şopti ea cu o recunoştinţă sinceră.

— O, termină!

Era umilitor să descopere că toţi crezuseră că logodna ei cu Geoffrey era o mare greşeală.

— Nu e potrivit pentru tine, spuse Sara cu simplitate.

Ea arătă cu degetul fotografia.

— Acesta e tipul potrivit pentru

tine.

— Ei bine, nu-mi place că te dezamăgesc, dar tipul ăla nu mă place prea mult.

Sara se uită cu atenţie la fotografie. Zâmbind cu îngâmfare, ea o puse la loc, pe biroul lui Ashley.

— Bărbatul acela e îndrăgostit nebuneşte de tine.

Ashley simţi cum lacrimile îi înţepau ochii. Dorea mai mult decât orice să creadă cuvintele surorii sale. Dar apoi îşi aminti felul în care Justin o privise când se despărţiseră. N-o iubise atunci. O dispreţuise.

— Sună-l, o îndemnă Sara cu blândeţe. Sau, şi mai bine, întoarce-te la el. Tot ceea ce merge prost poate fi

reparat.

Ashley clătină din cap.

— A fost o scenă foarte urâtă. Mă tem că nu mai poate fi reparat nimic.

— Dar n-o să afli până nu încerci, nu-i aşa? Şi nu poţi să continui aşa. Te mănâncă de vie, Ashley. Trebuie să te întorci şi să-i vorbeşti.

— Mi-e teamă.

Sara clipi o dată, apoi râse scurt.

— Teamă? Ţie? Doamne, dar tu sari din avioane. Cum poate să-ţi fie teamă de un bărbat?

— Mi-a fost teamă de Justin din ziua în care l-am întâlnit.

— Ţi-e teamă de tine însăţi, spuse Sara direct, repetând fără să ştie cuvintele lui Justin. Sau, mai bine zis,

ţi-e teamă de ceea ce simţi pentru tipul ăsta, pentru că nu poţi să-l închizi într-o categorie mică şi dichisită.

Clopoţeii din faţă răsunară, indicând că cineva intrase în magazin.

— Întoarce-te şi aranjează lucrurile într-un fel sau altul, o sfătui Sara cu seriozitate, înainte să se întoarcă şi să părăsească încăperea.

Ashley stătu o clipă să-şi închidă ochii. Durerea de cap revenise. Sara făcea totul să sune atât de simplu. Tot ceea ce avea Ashley de făcut era să se întoarcă la Windsong şi să discute cu Justin. Dat tot ce-şi putea aminti era dispreţul din ochii lui când ea se întorcea să plece.

Îşi deschise ochii, iar privirea ei

pluti spre fotografie. Aplecându-se înainte, o luă în mână şi o studie îndeaproape. Fusese fericită când diafragma făcuse clic şi prinsese clipa. Cu adevărat fericită. Şi n-avea nimic de a face cu peştele sau cu banii. Era bărbatul. Fusese îndră gostită chiar atunci, şi prea încăpăţânată s-o recunoască. Nu, se hotărî ea, nu fusese încăpăţânată, fusese îngrozită. Fusese uşor să planifice o viaţă cu Geoffrey. Ar fi avut aşa puţin de pierdut! Să planifice o viaţă cu Justin era o chestiune complet diferită. Ar fi trebuit să pună totul la bătaie, ştiind că el n-ar fi luat cu nimic mai puţin decât tot ce avea ea. Dar ea ştia, de asemenea, că n-ar fi pretins mai mult decât dorea să-i

înapoieze ei.

Atinse cu vârfurile degetelor imaginea lui. Şi el fusese fericit în ziua aceea. Se întreba dacă ea distrusese acea fericire pentru amândoi. Se întreba dacă avea curajul să se întoarcă şi să afle.

Justin ştiuse că va fi doar o chestiune de timp. Judecând după felul în care se derulă dimineaţa, el ştiu că legătura între el şi Holmes Entreprises devenise publică. O bănuise când intrase în bancă şi fusese întâmpinat de Sam Carson, preşedintele băncii. Asta nu se întâmplase niciodată până acum.

Dar el fusese sigur când intrase în băcănia „Peabody”. Bea Jenkins i se adresase cu un foarte normal „Bună

dimineaţa, domnule Holmes” în loc de obişnuitul ei ’Neaţa Justin. Cum mai merge pescuitul? 4l. Prietenoasa casieră era destul de în vârstă pentru a-i fi bunică şi gusta glumele uşor deşucheate. Nu scăpa niciodată ocazia să afle una nouă pentru a i-o împărtăşi.

Justin putu să simtă cum muşchii îi jucau pe maxilar, în timp ce-şi ducea cele două sacoşe cu alimente spre Blazer. Ştia că, dacă nu slăbeşte presiunea dinţilor încleştaţi, va avea, curând, o falcă blocată permanent.

— Cum ai aflat?

— Mătuşa Lila m-a sunat ieri. Ea a auzit de Sandy Hali de la Starlight Marina. Cred că acum câteva zile un oarecare reporter a fost în oraş,

punând o mulţime de întrebări despre tine.

Justin făcu o grimasă.

— Bănuiesc că pot presupune că tot oraşul ştie.

— Cred că ai câştigat pariul.

Jessi ridică din umeri.

— O ştire ca asta face în grabă înconjurul unui oraş, Justin. Mai ales într-un orăşel ca Windsong. Ar fi trebuit să ştii asta.

El dădu afirmativ din cap, şi-şi întoarse din nou atenţia spre Angie, asigurându-se că n-o împinge prea tare.

— A fost viaţa ta aşa de rea? întrebă Jessi. De-asta ai lăsat totul în urmă?

— Nu. Vorbind în termeni relativi,

era o viaţă grozavă. Însă nu era a mea.

— Asta însemnând ce, mai exact?

— Însemnând că e dificil să trăieşti în umbra unui om ca J.T. Holmes. Niciodată n-am tânjit după nimic, Jessi. Dar reversul medaliei era că niciodată nu ştiam cine eram cu adevărat sau de ce eram, într-adevăr, capabil. Totul se filtra prin J.T. Până n-am venit aici, n-am ştiut ce înseamnă să fiu independent. Ce-am realizat aici n-a avut nicio legătură cu tatăl meu, sau cu Holmes Entreprises. Este doar realizarea mea.

— Veveriţe! ţipă Angie începând să se fâţâie în leagăn. Justin o prinse de talie şi o ridică, înainte ca ea să reuşească să cadă. El o aşeză în picioare şi zâmbi în timp ce ea aproape

instantaneu dădu năvală după trei veveriţe de sub un stejar enorm. El şi Jessi o urmară cu un pas domol.

— Ai plecat supărat? întrebă Jessi.

— Cu tata. Nu vorbim unul cu celălalt de opt ani. Mă văd, însă, cu mama, cu sora, şi cu fratele meu.

— Aşadar tatăl tău s-a supărat? N-a vrut ca tu să pleci?

Justin râse cu milă.

— Era furios; nimic mai puţin decât mă aşteptam.

Ei se opriră şi o urmăriră pe Angie cum alerga în cercuri încercând să-şi prindă prada. În cele din urmă, toate cele trei veveriţe o zbughiră sus, în copac, lăsând-o să privească la ele de jos, neajutorată.

Ea se întoarse către Justin şi arătă în sus.

— Ridică-mă!

El chicoti şi o ridică.

— Cred că te-a părăsit norocul, puştoaico. Micuţele astea sunt prea iuţi pentru tine.

Când o văzu dezamăgită, el o sărută şi se bucură de râsul ei.

— Mai bine ne întoarcem la magazin, să-şi poată termina mama cumpărăturile.

În timp ce se înapoiau la băcănie, Jessi îl întrebă:

— Regreţi că ai plecat, nu-i aşa, Justin?

El clătină din cap:

— Plecarea, nu. Regret că

neînţelegerea dintre mine şi J.T. Nu a fost rezolvată.

— De ce nu-l suni sau nu te duci să-l vezi?

Justin se gândi când vorbiseră ei doi ultima oară.

De ambele părţi fuseseră spuse lucruri dureroase. El şi J.T. Arseseră punţile în urma lor aproape complet.

— Unele lucruri nu se repară uşor.

— Nu cred asta. Ştii ce cred eu despre familie. În ceea ce mă priveşte, nimic nu e mai important.

Ei se opriră lângă Blazer.

— Ştiu ce simţi tu, spuse el, întâmpinându-i privirea. Se vede clar în fiecare duminică pe care mi-o petrec împreună cu tine şi cu familia ta.

— Nerai lipsit. Toţi au ajuns să te considere de-al familiei.

— Ei, probabil că asta s-a schimbat acum.

El surâse larg.

— Mulţumesc.

— Dă-le oamenilor puţin timp, îl sfătui ea. Poate că acum se simt un pic penibil, dar o să treacă. El dădu afirmativ din cap, sperând că ea avea dreptate. Poate dacă ar fi continuat ca şi cum nu se întâmplase nimic, toţi ceilalţi ar fi făcut la fel. Poate. Angie începu să-l lovească neliniştită cu picioarele.

— Vreau jos!

Justin se aplecă şi o puse pe pământ.

— Ne vedem mai târziu, dulceaţă.

Ea se întinse şi-i sărută obrazul.

— Pa, Justin.

Când el se îndreptă, Jessi întinse mâna după mânuţa fetiţei.

— Apropo, vineri mă duc la Knoxville s-o văd pe Ashley, în legătură cu expunerea colecţiei „Family Folks” în magazinul ei.

Menţionarea, pe neaşteptate, a numelui lui Ashley, îl zdruncină. Făcuse tot ce-i stătea în putinţă să o uite. Şi eşuase lamentabil.

— Noroc! spuse el cu simplitate. Sper să-ţi meargă bine.

— Mulţumesc. Ai vrea să-i transmit vreun mesaj lui

Ashley?

— Nu. Cred că totul a fost spus.

Ochii lui Jessi se îngustară în timp ce-l priveau.

— Ştii Justin, deja există o neînţelegere în viaţa ta, pe care o regreţi. Crezi că te poţi descurca cu două?

El trase adânc aer în piept.

— Apreciez ceea ce încerci să faci, Jess…

— Dar nu e treaba mea, termină ea fraza în locul lui.

El zâmbi sec.

— Cam aşa ceva.

Ea dădu din umeri.

— Trebuia să încerc.

— Ştiu.

El se căută în buzunar şi-şi scoase

cheile.

— Drum bun. O să vorbesc cu tine când te întorci.

— Mulţumesc. Ai grijă, Justin.

El privi cum ea şi Angie se întorceau şi se îndreptau spre băcănie. Durerea surdă, nelămurită din pieptul lui, care devenise o parte integrantă a existenţei lui în ultima vreme, se intensifică. Inima lui nebună adăpostea însă un grăunte minuscul de speranţă că Ashley se va întoarce la el.

Justin simţi că era atât de obosit cât nu fusese niciodată în toţi cei treizeci şi cinci de ani de viaţă. În dimineaţa aceea orbecăise prin cabană cu puţin înainte de ora şase, după o noapte întreagă de pescuit. Reuşise să-

şi dea jos ghetele, şosetele, şi cămaşa, înainte să se prăbuşească pe sofa. Ultimul lui gând coerent fusese că era al haibii de bătrân pentru atâtea nopţi albe la rând.

Mai târziu, îşi deschise ochii împăienjeniţi şi încerca să-şi concentreze atenţia asupra ceasului din celălalt capăt al camerei… Crezu că vede unsprezece şi un sfert, dar n-ar fi putut să jure. Ridicându-se în capul oaselor, îşi acoperi faţa cu mâinile, într-un efort de a alunga urmele somnului. Barba crescută în două zile îi zgâria palmele. Se impuneau clar un duş şi un bărbierit. Şi apoi o masă caldă. Poate în momentul acela ar fi început să se simtă, din nou, om.

Sări în picioare şi se opri, căci sunetul unui vehicul care se apropia îi atrase atenţia. Înjură încetişor, convins că alt reporter era pe punctul de a-i bate la uşă. Dacă îi mai cerea o singură persoană un interviu…

Din nefericire, tăcerea lui Justin nu-l împiedica să fie subiectul de senzaţie al ziarelor din întreaga ţară. Nu se deranjase să citească niciuna, pentru că, într-adevăr, nu punea preţ pe ceea ce se scria despre el. Cu toate acestea, ştia că trebuiau să fie pline de speculaţii şi de informaţii învechite.

Mama lui îl sunase la începutul săptămânii ca să-l informeze că şi reporterii de acolo se preocupau de subiect şi că J.T. Nu se bucura de

neaşteptata investigaţie. Cel puţin exista un punct asupra căruia Justin şi tatăl lui erau de acord.

Colac peste pupăză, Still Waters găzduia un eveniment costisitor, pentru puhlicitate, săptămâna viitoare, ca să-i înmâneze premiul lui Ashley. Îl rugaseră pe Justin să participe. Sincer, nu ştia dacă îl voiau acolo pentru că fusese instructorul de pescuit al lui Ashley sau pentru că ar fi fost o lovitură îndrăzneaţă pentru ei din punct de vedere al imaginii publice să fie primii care să-l prindă în mreje pe evazivul moştenitor al Holmes Enterprises.

Doamne, îi era silă de toată afacerea. Voia doar să se culce şi să se trezească pentru a-şi găsi viaţa la fel de

liniştită şi calmă cum fusese înainte ca Ashley Harper să intre în ea.

El auzi cum vehiculul se apropia. Categoric că nu avea chef să vorbească nimănui astăzi. Dudley fusese bun, anunţându-i sosirea străinilor. Majoritatea nu îndrăzniseră să se aventureze afară din maşinile lor, cu câinele care lătra tare de pe terasă. Justin nu credea că jăvriţa i-ar fi muşcat într-adevăr, dar arăta destul de convingător. Aşa că îl lăsase pe Dudley să facă acelaşi lucru în dimineaţa aceasta şi aştepta ca vizitatorul lui nedorit să plece.

Cum Justin stătea acolo ascultând, câinele începu să latre, aşa cum se aşteptase. Ca de obicei, părea destul de

rău. Dar peste larma făcută de câine pe verandă, Justin auzi zgomotul unei portiere trântite. Evident, musafirul nepoftit nu urma să fie împiedicat de un câine care lătra.

Brusc, Dudley tăcu şi, prin ferestrele deschise, Justin putu să audă murmurul blând al unei voci de femeie. Sunetul ei îl răscoli profund, chiar dacă mintea îi spunea că îşi închipuia lucruri imposibile. Dar când merse la uşă şi deschise, nu mai există nicio îndoială.

Ea stătea acolo, îmbrăcată într-o cămaşă de doc şi un tricou roz-deschis. Picioarele ei fantastice erau goale, iar în picioare purta sandale roz. Nu-i putea vedea ochii din cauza ochelarilor de soare, dar el simţi privirea ei

îndreptându-i-se spre suflet.

Ashley îşi simţi inima bătând cu zgomot când Justin ieşi pe verandă îmbrăcat numai în nişte blugi.

Speranţa ei secretă că el ar fi fericit să o vadă păli imediat. Nu arăta nici măcar mulţumit de sosirea ei improvizată. Ochii erau de un albastru rece şi nu exista căldură în linia aspră a gurii lui. Asta şi umbra întunecată care-i acoperea maxilarele şi bărbia îi dădeau un aer periculos chiar. Ea înghiţi în sec, dorind să fi sunat, mai întâi.

— Ce plăcere neaşteptată!…

Sarcasmul ostentativ care-i însoţea cuvintele o duru, dar Ashley refuză s-o arate.

— Pot să vorbesc cu tine? întrebă ea.

El îşi rezemă un umăr de cadrul metalic şi-şi încrucişă braţele peste piept.

— De regulă refuz să vorbesc cu cineva care apare fără să fie invitat. Dar pentru tine o să fac o excepţie.

Ea se uită fix la el, întrebându-se ce o apucase să vină aici. Se înşelase sperând că există o cale de a se întoarce şi de a repara lucrurile între ei doi. Orice simţise el pentru ea fusese în mod evident distrus când ea plecase cu Geoffrey.

— Ştii, Ashley, timpul meu e destul de preţios zilele astea. Dacă ai ceva de zis, fii expeditivă!

Ea fu recunoscătoare ochelarilor de soare, recunoscătoare că el nu putea vedea lacrimile arzându-i ochii.

Îşi scutură capul şi făcu un pas înapoi.

— Nu contează. Cred că nu mai e nimic de spus, până la urmă.

— E mai uşor să fugi, nu-i aşa? Nu implică niciun risc.

Intensitatea privirii lui o provoca.

— De ce nu-ţi asumi măcar o dată un risc fără să-l calculezi, spunându-mi pentru ce te afli aici?

— Am venit să-ţi cer ajutorul, recunoscu ea formal.

Ochii lui se micşorară.

— Ajutorul? Cum aş putea să te ajut acum?

— Am ceva probleme luptându-mă cu toate ofertele. Ea îşi umezi buzele cu nervozitate. Credeam că ai putea să mă ajuţi să le triez.

Cum el nu răspunse imediat, ei îi scăpă.

— O să te plătesc.

— Să mă plăteşti? Cuvintele izbucniră din el, cu un ton plin de dezgust. La început m-am oferit să te ajut şi n-ai acceptat. De ce vrei să mă plăteşti acum pentru asta?

Ea dădu din umeri neajutorată.

— Lucrurile au devenit mult mai complicate decât am anticipat.

— Chiar aşa? Cred că se poate să fi menţionat şi această posibilitate.

Ea simţi o scânteie de mânie. Era

plăcut în comparaţie cu amorţeala pe care o trăise.

— Un simplu „da” sau un „nu” sunt de ajuns Justin.

— Ce s-a întâmplat cu logodnicul tău? De ce nu poate să aibă el grijă de toate astea în locul tău?

— Nu-i deloc treaba ta, dar eu şi Geoffrey nu mai suntem împreună.

— Oare de ce nu mă miră? murmură Justin. Spune-mi un lucru. Încerca să-ţi cheltuiască banii prea repede, sau ai realizat că, având atâţia bani, nu mai aveai nevoie, la urma urmei, şi de „iubirea ta adevărată”?

Mânia o copleşi. Ea se precipită şi pomi val-vârtej spre maşină.

— Du-te naibii, Justin! îi aruncă ea

peste umăr. Uită că am fost vreodată aici.

Stând cu spatele la el, nu-l simţi mişcându-se. Ea nu ştiu că el coborâse de pe terasă până când mâna lui nu-i înconjură antebraţul, întorcând-o cu violenţă cu faţa spre el. Îi luă ochelarii de pe faţă şi-i aruncă pe jos.

— În ultimele şase săptămâni am încercat în fiecare zi să uit că ai fost vreodată aici, spuse el scrâşnind din dinţi. De fapt, n-am avut un moment de linişte de când ai coborât din maşină, în port. Ultimul lucru de care am nevoie acum este ca tu să intri şi să ieşi valsând din viaţa mea, după bunul tău plac. Ai lăsat să se înţeleagă atunci când ai plecat de aici că eu nu aveam

nimic destul de bun să-ţi ofer. Aşa că trebuie să te întreb ce cauţi acum, mai exact.

Ea îi privi faţa, zguduită de intensitatea mâniei lui şi de profunzimea amărăciunii. Degetele lui muşcau din carnea ei moale, dar durerea aceea era doar o tresărire în comparaţie cu cât de zdruncinată îşi simţea inima.

— Credeam că ai putea să mă ajuţi, spuse ea plat. Îmi pare rău că te-am deranjat.

El continua să se uite sever şi fix la ea, cu ochii clocotind de mânie. În cele din urmă îi dădu drumul şi păşi înapoi.

— O să te ajut, dar nu pentru că mi-ai cerut-o tu. O s-o fac pentru că

toate povestea asta a început ca o favoare pentru Nick. O s-o duc la bun sfârşit din acelaşi motiv. Ai înţeles?

Ea dădu din cap, nefiind convinsă că ar putea vorbi.

— Unde stai?

— La Jessi.

— Bine. O să fiu acolo pe la opt în seara asta, şi o să cercetăm în amănunt tot ce ai.

El se întoarse şi porni înapoi spre verandă.

— Fii pregătită, Ashley. N-o să tărăgănăm lucrurile mai mult decât este necesar.

Ea îl privi cum dispare în casă, fără nicio privire înapoi. Absentă, îşi frecă braţul unde degetele lui îi

lăsaseră o usturime supărătoare. Fusese o proastă că venise, sperând că ar putea fi o şansă ca ea să mai însemne ceva pentru el. El dădu de înţeles cu claritate că nu dorea să facă nimic mai mult pentru ea decât era necesar. Ea sperase la o a doua şansă. El nu-i dădea niciuna.

CAPITOLUL X

Simţindu-se tensionată şi nervoasă, Ashley stătea faţă în faţă cu Justin la masa din sufrageria lui Jessi. Înaintea lui stăteau împrăştiate scrisori şi mesaje telefonice pe care ea le primise. El le sorta unul câte unul. Timp de cel puţin douăzeci de minute, nu scosese un cuvânt şi Ashley lăsă tăcerea să se instaleze. Când el sosise

la fermă, toate urmele bărbatului furios pe care-l întâlnise ea în dimineaţa aceea fuseseră ascunse cu grijă. Era sigură că pentru Cal şi Jessi el apărea acelaşi ca de obicei. Se purtase la fel, schimbând glume şi flirtând cu Angie şi Jessi. Numai Ashley ştia că în spatele măştii prietenoase era un bărbat care abia aştepta s-o scoată din viaţa lui pentru totdeauna.

— Ai câteva oferte interesante aici, spuse el fără să ridice privirea. Vrei să le dai curs la toate?

— Nu ştiu. Tu ce crezi?

El îi aruncă, iute, o privire.

— Nu contează ce cred eu. Tu trebuie să iei deciziile.

— Dar nu ştiu la ce să mă decid. Îţi

cer sfatul. Ce e-n joc dacă cu accept una dintre ofertele acelea? Am nevoie să mă ajuţi să înţeleg.

El o privi o clipă, cu ceva de nedescifrat jucându-i în ochi. În cele din urmă, privi într-o parte şi începu să strângă la un loc teancurile de hârtii.

— O.K. Asta vom face. O să dau câteva telefoane şi o să obţin toate detaliile. Atunci poţi să te hotărăşti. Singurul lucru de care sunt sigur este că va trebui să călătoreşti un pic.

— O să vii cu mine?

Capul lui se ridică brusc.

— Ce naiba vrei? Un baby-sitter permanent?

— Nu. Ea-i întâmpină direct privirea, hotărâtă să nu se lase

descurajată de spectacolul scurt al mâniei lui. Vreau pe cineva în care să pot avea încredere.

Impactul cuvintelor el fu vizibil instantaneu, înainte ca el să-şi ascundă, repede surprinderea. Ea îl privi cum făcea să alunece foile într-un dosar şi cum îşi împinse scaunul înapoi, să se ridice în picioare.

Zâmbetul lui era rece când luă dosarul.

— Dacă asta-i situaţia, atunci nu sunt eu acela pe care-l vrei. Ai lăsat să se înţeleagă perfect acum câteva săptămâni.

El se întoarse şi părăsi camera înainte ca Ashley să poată reacţiona în faţa cuvintelor aspre.

Aplecându-se înainte, ea îşi odihni coatele pe masă, şi-şi acoperi faţa cu mâinile., Era atât de obosită şi descurajată. Îi luase două săptămâni să-şi facă destul curaj ca să vină aici să-l înfrunte. Cumva, ea se convinsese că ar fi mai iertător, mai abordabil. Dar acum putea, la fel de bine, să înfrunte adevărul şi să se scutească de alte dureri de inimă. Nu era chip să ajungă la el. Nu-şi dădea seama că se îndrăgostise de el. Ar fi râs de acest gând dacă nu i-ar fi fost atât de teamă că o să înceapă să plângă şi că n-o să se mai oprească.

Acum două luni, ea n-ar fi crezut o clipă că se va confrunta cu o astfel de dilemă. Avusese viaţa planificată cu

atâta grijă. Totul fusese atât de lin şi de ordonat, fără vreun spaţiu alocat emoţiilor tulburătoare care urmau să intre în joc şi să-şi verse prăpădul asupra vieţii ei organizate.

O atingere uşoară pe umăr o făcu să-şi coboare mâinile. Angie o studia cu ochii ei mari şi verzi, plini de o compasiune copilărească. Era mai mult decât putea Ashley să îndure. Lacrimile se adunară în ochii ei şi i se prelinseră pe obraji. Angie se înălţă pe vârfuri şi Ashley luă copilul în poala ei. Braţe micuţe îi înconjurară gâtul şi o voce subţirică îi şopti la ureche:

— Nu plânge, Ashley. O să fie bine.

Cuvintele de alinare dăruite de un copilaş de numai trei ani, o făcură pe

Ashley să plângă mai tare.

— Ashley, am uitat să te întreb de asta… Justin se opri în uşă, speriat de scena din faţa lui.

Angie îşi întoarse ochişorii îngrijoraţi înspre el, cu capul lipit de umărul lui Ashley.

— Ashley e tristă, spuse ea solemn. Tu poţi s-o faci să râdă, Justin. Nu-i aşa?

Justin se simţi ca şi cum stomacul i-ar fi căzut în dreptul genunchilor. Ştia că în ochii lui Angie era un erou, capabil să facă orice. Dar acum nu prea simţea că seamănă cu un erou. Se simţea ca un om prins într-o situaţie în care se descurca foarte prost.

El înaintă şi puse dosarul pe masă

înainte s-o ridice pe Angie în braţe. Ashley se ridică repede şi se întoarse către fereastră, cu spatele la el, ştergându-şi pe furiş lacrimile de pe obraji.

— Fugi de-aici, îi spuse el lui Angie. Vreau să vorbesc cu Ashley.

Angie se uită la el.

— O s-o faci să se simtă mai bine?

— Nu ştiu.

— Eu n-am făcut-o să se simtă mai bine. Cred că am făcut-o să plângă mai mult.

Justin oftă şi o sărută pe obrăjior. O duse în braţe până la uşă, apoi o aşeză în picioare. Vârfurile picioa relor ei desculţe se iţeau de sub marginea cămăşii roz de noapte.

— N-ai făcut-o să plângă mai mult, o asigură el, ghemuindu-se jos, la nivelul ei. Câteodată nu poţi să spui nimic pentru a face pe cineva să se simtă mai bine. Uneori oamenii simt doar nevoia să plângă.

Angie îşi muşcă gânditoare buza de jos.

— Dar o să încerci s-o faci să se simtă bine, nu-i aşa, Justin?

— Da. O să-ncerc.

— Bine.

Angie aruncă o ultimă privire în direcţia lui Ashley înainte de a se întoarce să părăsească încăperea.

Justin se ridică şi se apropie încet de locul în care Ashley stătea la fereastră. N-avea nicio idee ce-o să-i

spună. De la sosirea ei neaşteptată, se luptase cu propriile lui emoţii sfredelitoare. În fiecare zi de la plecarea ei, îşi imaginase cum ar fi fost dacă ea s-ar fi întors. Avusese această viziune vagă a revenirii ei pentru că îşi dăduse seama că îl iubea. În realitate îl durea să ştie că ea se afle aici numai pentru că avea nevoie de ajutorul lui. Ca răspuns, el îşi folosise mânia să construiască un zid de animozitate între ei, când tot ceea ce dorea el cu adevărat era s-o atingă, s-o îmbrăţişeze, s-o sărute.

Tot ceea ce dorea el era o şansă să o convingă că a-l iubi nu era un risc atât de teribil.

— Lasă-mă în pace, Justin, spuse

ea cu vocea un pic mai tare decât o şoaptă.

— De ce plângi?

— N-ai înţelege.

— Vreau să înţeleg.

— Nu, nu vrei. Pleacă, te rog.

— Ashley.

El îi prinse cu blândeţe cotul şi o făcu să-l privească.

— Nu-mi place să te văd aşa.

— Ştiu.

Ea trase adânc aer în piept şi îşi eliberă braţul.

— Ai lăsat să se înţeleagă cum nu se poate mai bine că nu-ţi face deloc plăcere să mă vezi. Lacrimile îi sclipeau pe obraji şi înotau în ochii ei negri.

— Eu…

— Nu, taci, interveni ea. Nu mai e nimic de spus.

Cu asta ea îl ocoli şi ieşi fugind din cameră. Justin se uita fix la cadrul gol al uşii când Cal intră.

— O doamnă nefericită, observă el.

— Fără glumă.

Justin îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor şi clătină din cap.

— Şi se presupunea că eu o s-o înveselesc.

— Tehnica ta are nevoie de ceva îmbunătăţiri.

Justin râse cinic.

— Am nevoie de o tehnică nouă.

— Ce i-ai făcut lui Ashley? întrebă Jessi în timp ce intră în cameră. Nu se opri până când nu ajunse direct în faţa

lui Justin, aruncând efectiv vina pe el:

— E într-adevăr supărată.

— Ştiu.

Ochii ei verzi se măriră.

— Aşadar… ce i-ai făcut?

Justin îşi şterse fruntea.

— Cred că-i mai bine să întrebi ce nu i-am făcut.

— Am încurajat-o să vină la tine s-o ajuţi. Am crezut, după felul cum lucrurile au evoluat între voi doi, că ai primi bine o a doua şansă de a le face să meargă.

— Ţi-am spus să nu te amesteci, zise Cal.

— Nu mă amestec, negă ea cu aprindere. Era evident că Justin era supărat când Ashley a plecat. Era la fel

de evident că Ashley se lupta să se descurce cu toată chestia care a rezultat după prinderea peştelui aceluia stupid. Părea o ocazie perfectă pentru ei să se reîntâlnească şi poate ca lucrurile să meargă. Ăsta nu-i amestec. Asta înseamnă să-i ajuţi pe oamenii la care ţii.

— Tu o faci să sune logic, dar tot amestec e. Şi acum, uite ce-ai provocat!

— Nu-i cinstit! Tu doar…

— „Time out!” îşi ridică Justin vocea deasupra zarvei şi-şi îmbină mâinile în semnalul oficial al arbitrului. Am destule probleme şi fără să vă adaug pe voi doi la lista mea în creştere. O.K?

O tăcere împietrită coborî asupra

camerei. Jessi îşi încrucişase braţele la piept şi privea fix în jos, la duşumea. Cal adoptase exact aceeaşi poziţie, numai că el, se uita fix la tavan.

— Haideţi, fraţilor, îi duse Justin cu zăhărelul. Sărutaţi-vă şi împăcaţi-vă. Nu pot să suport gândul de a vă şti mariajul şifonat din cauza mea.

— Da, corect, îşi bătu joc Cal. De parcă i-aş lăsa eu pe cei ca tine să intervină între mine şi mireasa mea de şapte ani.

— Opt, aproape nouă, îl corectă Jessi cu un oftat. Dumnezeule, Cal, chiar nu poţi să socoteşti corect?

El râse cu gura până la urechi, prosteşte.

— A fi căsătorit cu tine e aşa o

bucurie încât am pierdut chiar şi socoteala timpului.

Expresia severă de pe faţa ei se topi, şi ea râse dulce:

— Eşti fără speranţă de vindecare.

— Sunt îndrăgostit fără speranţă de tine.

El scurtă distanţa dintre ei şi aproape o prinse.

— Eşti şi mieros, într-adevăr.

— Poţi să pariezi că da.

Cal se aplecă şi-i trase uşor capul pe spate. Se sărutară în mijlocul camerei.

Justin îi privi, atât amuzat cât şi invidios. Ei făceau să pară totul atât de uşor, dar el ştia mai bine. Căsătoria era muncă grea. El n-o considerase ceva de

dorit niciodată, până când Ashley intrase în viaţa lui. Când ea ieşise, condusă de Anderson, ştiuse că n-o să se mai gândească la asta niciodată.

Luase conştient decizia de a n-o urmări o dată ce ea se întorcea la Knoxville, ştiind că dacă aveau vreo şansă de a construi o relaţie de durată, ea va trebui să fie aceea care să facă prima mutare. Ei bine, se părea că ea tocmai asta făcea. Din nefericire, el fusese aşa de ocupat să-şi îngrijească orgoliul rănit, încât aproape că pierduse această şansă. Nu conta ce motiv invoca ea pentru a reveni. Conta că era aici. El avea o mulţime de făcut pentru a îndrepta lucrurile.

Îşi drese glasul discret şi aşteptă

ca sărutul pasionat să se termine.

În cele din urmă, Cal îşi înălţă capul şi-i aruncă o privire răutăcioasă.

— Încă mai eşti aici?

— Mi-e teamă că da.

Jessi se întoarse cu obrajii îmbujoraţi.

— Vezi, tu, Justin, un mic conflict e bun pentru o relaţie. E foarte distractiv să te împaci. S-ar putea să vrei s-o încerci cu Ashley.

— Nu cred că acum ar fi un moment prielnic. Cred c-o să aştept până mâine. O să luăm totul de la capăt.

Jessi se încruntă.

N-am greşit, nu-i aşa?

— Nu-ţi face griji. Ashley m-a prins

cu garda jos, asta-i tot. O să reuşim.

— Cred că ea ţine într-adevăr la tine. Şi cred că e cu adevărat surprinsă de sentimentele ei.

Cunoscând-o pe Ashley, orice sentiment ar fi putut să aibă pentru el, trebuia să vină ca un şoc absolut. Faptul vă ea se întorsese spunea multe despre acele sentimente. Îi trebuise curaj să facă asta. Şi până atunci el făcuse tot ce-i stătea în putere ca s-o facă să regrete hotărârea luată.

El le ură lui Cal şi lui Jessi „noapte bună” şi se strecură afară, în noaptea caldă de vară. Stelele împrăştiate pe cerul nopţii înconjurau o lună aplecată într-o parte, asimetrică.

Justin traversă curtea şi o pomi

spre Blazer.

Când începu să descuie uşa, o senzaţie stranie îl învălui. Se opri şi privi în sus, la fereastra întunecată de la capătul casei. N-o putea vedea, dar ştia că Ashley stătea în umbra camerei de oaspeţi, urmărindu-l.

El aproape că se întoarse înăuntru dintr-un imbold copleşitor care-l orbea, de a îndrepta lucrurile între ei. I se părea dintr-odată imperativ ca el să-şi ceară scuze pentru felul în care o tratase astăzi. Apoi şovăi, încercând să hotărască aşa cum era cel mai bine pentru ea. Era supărată acum, rănită de cuvintele lui aspre.

Probabil ar fi fost mai bine să aştepte până mâine când va fi mai

calmă şi el ar fi avut şansa să-şi pună gândurile în ordine.

— Mâine ar fi mai bine, hotărî el în timp ce reuşi să deschidă uşa camionului. Mâine puteau s-o ia de la capăt. Un nou început.

Ashley îl văzu pe Justin oprindu-se şi uitându-se spre fereastra ei. Luminile erau stinse în cameră şi ea ştia că el n-o poate vedea. Totuşi îi simţea privirea la fel de palpabilă ca o atingere. El ştia că ea era acolo privindu-l. Îşi dori să ştie care-i erau gândurile.

Oftând cu greutate, întoarse şi merse să se aşeze pe marginea patului. Nimic nu mergea aşa cum sperase. El era atât de supărat, iar ea nu ştia cum să-l facă să înţeleagă. Aproape că râse,

dându-şi seama că şi ea abia înţelegea. Cum putea ea să spere că Justin o să descopere asta?

Aprinse lumina în aceeaşi clipă în care se auzi o bătaie uşoară în uşă. Deschise şi o găsi pe Jessi acolo.

După o evaluare rapidă, aceasta anunţă:

— Ştiu exact de ce ai nevoie.

Ashley îi zâmbi şovăitoare, mirându-se de aerul răutăcios pe care-l văzu în ochii prietenei sale.

— Ce-ar putea să fie?

— Ciocolată. Ea surâse larg. Angie e în pat şi Cal şi-a băgat nasul într-o carte. Hai să ne strecurăm – tu şi eu – în Windsong şi să ne oprim la Dairy Bar. Au o îngheţată de ciocolată

nemaipomenită. Este cea mai bună din lume.

— Sună mai bine decât „bărbaţi”, acum.

— Ei bine, nu ştiu dacă-i chiar aşa, dar pe-aproape.

Ashley chicoti.

— Dă-mi un minut.

— Ne întâlnim jos, la capătul scării.

Ashley îşi schimbă sandalele cu o pereche de pantofi din pânză şi se uită la imaginea ei reflectată în oglindă. Făcu o grimasă, urând felul în care lacrimile îi înroşiseră nasul şi ochii. Era numai vina lui Justin, hotărî ea încercând să repare stricăciunile cu un pic de fard. Dacă el ar fi fost ceva mai

maleabil! Poate atunci ar putea să-i spună ce simţea cu adevărat.

Ea oftă şi se uită fix la imaginea ei. Faptul important era că ea îl rănise când plecase şi el nu părea dispus să-i ofere o altă şansă. Într-adevăr, nu-l putea învinui. Poate că ar fi fost cel mai bine dacă ei nu încercau să revină şi să adune cioburile relaţiei fragile care luase naştere între ei. Justin îşi făcuse cunoscută, în mod sigur, alegerea.

Simţi cum disperarea începea s-o cuprindă şi şi-o reprimă. Acum nu era timpul să ia niciun fel de decizie.

Hotărâtă să-şi alunge totul din minte pentru puţin timp, se întoarse şi-şi luă geanta. O îngheţată de ciocolată, dublă, părea acum soluţia perfectă.

Ashley stătea pe terasa din faţă a familiei Miles, legănându-se leneş în după-amiaza moleşitoare de vară. Cal plecase să ia prânzul în oraş şi Jessi era la subsol, muncind la seria ei „Family Folks”, în timp ce Angie trăgea un pui de somn.

Luând în considerare cât de puţin dormise noaptea trecută, Ashley ştia că un pui de somn s-ar putea să-i facă destul de bine şi ei. Dar ea era încă tensionată după confruntarea de ieri cu Justin şi nu credea că i-ar fi fost mai uşor să doarmă acum decât îi fusese în timpul nopţii. Aşa că optase pentru balansoarul de pe terasă, sperând că atmosfera liniştită o va ajuta să-şi calmeze nervii.

Părea că merge, până când reperă Blazer-ul lui Justin luând curba şi întorcând în parcarea lungă, pavată. Praful ridicat pluti purtat de vântul uşor, în timp ce el parca în spatele maşinii ei.

Ashley se forţă să stea aşezată pe terasă, dar nu-şi putu controla accelerarea pulsului când îl văzu pe Justin ieşind din camionul lui şi venind agale către terasă. Ca de obicei, el purta blugi uzaţi cu un tricou albastru-închis. În mâna lui era dosarul pe care-l luase acasă noaptea trecută.

— Pari o imitaţie grozavă a unei adevărate frumuseţi sudiste, spuse el urcând scările. Nu ai nevoie decât de un adorator.

Timbrul cald al vocii lui împreună cu surâsul acela larg, stilat şi sexy îi făcea inima să se dea peste cap. Acesta era bărbatul pe care se întorsese să-l vadă. Acesta era bărbatul de care se îndrăgostise.

— Chiar sunt o frumuseţe sudistă, născută şi crescută aici, îi reaminti ea. Tu eşti impostorul.

Zâmbetul lui păli, iar el dădu afirmativ din cap.

— Într-o mulţime de sensuri.

El continua s-o privească cu ochii aceia enigmatici, făcându-i răsuflarea să i se oprească. Lucrurile pe care acest bărbat i le făcea erau o nebunie. Nebuneşti şi minunate, şi groaznice. Trebuia să fi fost dragoste pentru că

nimic altceva n-avea sens.

— Poate că nu sunt un adevărat gentleman sudist, spuse el cu blândeţe, dar sunt destul de bărbat să ştiu când datorez scuze unei doamne. Îmi pare rău pentru felul în care te-am tratat ieri, Ashley. Tu m-ai luat prin surprindere şi eu am deviat.

Uşurarea fremătа prin ea, fiind urmată de izbucnirea reînnoită a speranţei. Poate că, până la urmă, nu era prea târziu.

— Scuzele îţi sunt acceptate.

— Mulţumesc.

El arboră un alt zâmbet care o lăsă fără, suflare, instalându-se confortabil pe treapta cea mai de sus şi deschizând dosarul.

— M-am ocupat cu telefoanele în dimineaţa asta. Vrei să auzi ce am aflat?

Ea ascultă cum el îi oferea o scurtă sinteză a diferitelor apeluri telefonice pe care le făcuse şi a opţiunilor care-i erau deschise. Când termină, el închise dosarul şi i-l înmână ei.

— Am notat câte ceva în el. Dacă ai vreo nelămurire, întreabă-mă doar. O să fiu bucuros să-i sun pe fiecare în parte, când te hotărăşti ce vrei să faci.

— Mulţumesc, spuse ea luând dosarul. Îţi apreciez ajutorul, Justin.

— Nicio problemă.

El îşi întinse picioarele pe balustradă.

— Unde-s toţi, astăzi?

— Cal s-a dus în oraş, Angie trage un pui de somn şi

Jessi munceşte jos.

— Iar tu ai luat-o mai uşurel, stând pe terasă.

— De fapt am devenit destul de bună la capitolul activităţi tihnite.

El zâmbi.

— Eşti gata pentru excursia către „Big Apple” de săptămâna viitoare?

— Atât de pregătită cum nu voi mai fi niciodată.

Ea dădu din umeri.

— O să fiu fericită când totul o să se termine. Deja e prea mult.

— Ştiu ce vrei să spui.

— A fost greu pentru tine pe-aici, când toată lumea a aflat cine eşti?

El clătină din cap.

— Nu chiar. Au fost câteva remarci defăimătoare, dar nimic pentru care să mă agit. Am ignorat destul de mult toată afacerea. Cred că oamenii au început să se orienteze după mine şi să facă la fel. O să ştiu că lucrurile se întorc la normal când Bea Jenkins o să-nceapă să-mi spună din nou glume deocheate.

Ashley râse.

— Ăsta-i barometrul tău?

— A fost îngrozitor s-o aud spunându-mi „domnule Holmes”.

El se prefăcu că se cutremură.

— Mă tot uit peste umăr, aşteptându-mă că tata să stea acolo.

— Toată publicitatea asta ţi-a

afectat familia?

— I-a luat prin surprindere. Mama s-a dezlănţuit împotriva mea că nu le-am dat toate amănuntele înainte ca primul reporter să-i încolţească. Are dreptate. Ar fi trebuit să-i anunţ, astfel încât să se poată pregăti pentru năvală.

— Ai vorbit cu tatăl tău?

— Nu.

El inspiră adânc şi expiră încet.

— Dar am decis că o să-l văd săptămâna viitoare, când o să fiu în New York.

Surpriza o zdruncină.

— N-am… n-am ştiut că ai plănuit să mergi şi tu.

— M-am gândit că mi-aş face apariţia. Una scurtă.

— Bine. Şi e bine că o să-ţi vezi tatăl.

El râse pe înfundate, strâmbându-se:

— Ei, o să mai vedem. Poate că mă aruncă pe fereastra biroului său suspus şi o să facem din nou furori în presă.

Ashley clătină din cap.

— Nu, n-o să facă asta. Va fi fericit să te vadă.

— Poate.

Justin se uită la ceas şi se ridică.

— Trebuie să plec. Mă întâlnesc cu un grup de doctori în port, într-o jumătate de oră. Or să stea la cabană în următoarele trei zile.

El coborî scările în fugă, iar ea se

ridică în picioare şi traversă terasa. El se întoarse şi-şi ridică privirea spre ea.

— Cred că ne vedem la New York, atunci.

— Aşa cred.

El îşi trecu o mână prin păr şi privi într-o parte. Dacă nu l-ar fi cunoscut mai bine, ar fi crezut că e enervat de ceva. Dar n-avea niciun sens. Nu şi-l putea aminti pe Justin fiind vreodată enervat de ceva.

— Ştii, spuse el brusc, călătoresc destul de mult prin New York. Dacă o să ai timp cât eşti acolo, am putea să facem câteva excursii împreună.

Ea zâmbi, găsindu-l pe acest Justin cam nesigur la fel de drag ei ca şi pe bărbatul dominator cu care era

obişnuită.

— Sună amuzant. O să mă gândesc la asta.

— Bine.

El dădu din cap în timp ce se îndepărta. Apoi se opri, o fixă cu ochii micşoraţi şi pomi înapoi înspre terasă. Înainte ca ea să aibă timp să clipească, mâinile lui îi apucară talia şi o coborî pe pământ. Mâinile ei îi îmbrăţişară umerii, instinctiv, şi ei rămaseră acolo, în strălucirea soarelui, uitându-se unul la celălalt.

— Nu pot să plec de-aici fără să-ţi spun că sunt fericit că te-ai întors, spuse el cu o voce joasă. Şi sunt fericit că nu-i porţi pică unui om care se comportă ca un idiot.

— Ei bine, ştiu câte ceva despre acest comportament.

Uneori se întâmplă fără motiv.

Mâinile lui îi strânseră talia şi o traseră mai aproape cu câţiva milimetri.

— Pot să te sărut de bun-rămas?

Ea clătină din cap:

— De ce nu mă săruţi de bun-venit?

— Bună, şopti el chiar înainte ca buzele lui să le acopere pe ale ei într-un sărut dureros de tandru.

Ashley îşi strecură braţele în jurul gâtului şi în ciuda forţei bătăilor inimii ei, simţi cum o învăluie o linişte minunată. Toate îndoielile cu care ea se luptase, se topiră sub căldura sărutului.

Îl iubea pe Justin Holmes cu o certitudine pe care n-o înţelegea, dar nu avea nicio dorinţă să se întrebe. Nu simţise nimic în viaţa ei atât de clar. Şi intenţiona să fie nechibzuit de spontană şi să-i spună asta imediat ce el îi permitea să-şi recapete răsuflarea.

— Mamă, vino repede!

Ţipătul copilăresc şi emoţionat îi făcu pe Ashley şi Justin să sară, despărţindu-se ca doi adolescenţi vinovaţi.

— Justin o sărută iar pe Ashley! dădu de veste Angie cu o voce destul de tare pentru a informa jumătate de district.

Ashley îşi simţi obrajii calzi, când Jessi apăru în uşă, în spatele fiicei sale.

Privirea ei se mută de la Ashley la Justin, şi din nou înapoi, înainte să zâmbească larg, cu gura până la urechi.

— Nu vă pot lăsa singuri un minut! îi dojeni ea.

— Distrus încă o dată, recunoscu Justin, râzând. Îi făcu cu ochiul lui Ashley înainte să meargă pe terasă şi s-o îmbrăţişeze repede pe Angie.

— Trebuie să plec. Am întârziat.

Ca un amestec straniu de înflăcărare şi dezamăgire, Ashley îl privi cum alerga spre camion. O dată ce îl pierdu din ochi, se întoarse şi urcă scările. Jessi o aştepta acolo, cu un zâmbet de cunoscător.

— Nesincronizare, bănuiesc.

— E-n regulă. Şi el o să fie la New

York săptămâna viitoare. O să avem timp să vorbim atunci. Şi niciunul dintre voi nu părăseşte oraşul până când nu-i spun exact ce simt, zise ea liniştită.

De opt ani, Justin evitase să vină vara la New York. Căldura se înălţa din beton şi umezeala spânzura ca un nor material deasupra oraşului, întunecând vârfurile zgârie-norilor. Pe toate străzile Manhattan-ului, oameni şi maşini se grăbeau în toate direcţiile. În această privinţă, oraşul nu se schimbase cât timp fusese plecat. El îşi dădu seama cu o certitudine care-l mulţumea că nu-i lipsise niciuna dintre aceste nebunii.

Imaginea oraşului de la o înălţime de douăzeci de etaje era o mărturie a

abilităţii atotputernice a omului de a-şi crea mediul. Cu excepţia cerului şi a câtorva copaci care reuşiseră cumva să crească, în ciuda abundenţei betonului, nu se vedea nimic natural. Clădirea acopereau orizontul, cele mai înalte eclipsându-le pe cele mai mici. Era o privelişte grozavă, dar nu cea pentru care dorea să se trezească în fiecare zi a vieţii.

Îmbrăcat în costumul verde dat de Still Waters, el se uită încă o dată la ceas, observând că trecuseră numai zece minute.

Când sosise la patru, la hotel, îşi depozitase bagajele în cameră şi plecase direct către camera lui Ashley. Fusese surprins şi dezamăgit când ea

nu-i răspunsese la bătaia în uşă. Vorbiseră la telefon noaptea trecută şi ea ştiuse la ce oră trebuia să ajungă acolo.

Acum, la cinci şi jumătate, îşi spunea să nu-şi facă griji. Probabil că intervenise ceva de care ea trebuia să se ocupe. La urma urmei, nu era obligată să fie acolo pentru el. Când se întorsese în camera ei şi primise mesajul lui, el era sigur că ea sunase. Cel puţin aşa spera.

Totuşi era nerăbdător să o vadă. Păstra viu în amintire acel sărut arzător pe care-l trăiseră amândoi în curtea din faţa fermei Miles. Nu fusese nimic experimental în sărutul ei. Şi în fracţiunea de secundă de dinainte ca

buzele lui să le cheme pe ale ei, el văzuse lumina promiţătoare din ochii ei, care-l făcea să se gândească la o dragoste veşnică.

O bătaie în uşa lui îi aduse în aceeaşi clipă o undă de uşurare şi un surâs plin de speranţă. Traversă repede camera şi deschise uşa, intenţionând s-o tragă pe Ashley şi s-o ia în braţe. Nu era pregătit să facă acelaşi lucru şi cu băiatul de serviciu în uniformă care stătea acolo cu un zâmbet de scuză pe faţa lui tânără.

— Îmi pare rău, domnule Holmes, dar mesajul acesta trebuia să vă fie înmânat când aţi sosit. El îşi întinse mâna ţinând între degete un plic mic, alb. Recepţionerul l-a scăpat din

vedere.

— Mulţumesc.

Justin luă plicul şi-i dădu un bacşiş.

Fără niciun alt comentariu, el închise uşa şi deschise plicul. Despături singura foaie de hârtie care dădu la iveală scrisul îngrijit al lui Ashley. Mesajul era scurt:

„Îţi datoram o cină. Diseară – 7:00 – Salonul de smarald. Ne vedem atunci”.

El reciti cuvintele de trei ori, înainte să râdă înfundat, de uşurare. Intuiţia îi spunea că aceasta s-ar putea să fie o noapte pe care n-o va uita niciodată.

CAPITOLUL XI

Încăperea părea să fie goală.

Ţesături de damasc alb fără pată acopereau mesele. Mătasea de import, ocru şi de culoarea smaraldului, cădea ca o cascadă pe pereţi. Covorul, un amestec bogat de verde, albastru şi roz se întindea pe tot cuprinsul încăperii, ocolind parchetul ringului de dans din celălalt capăt al salonului. O muzică instrumentală dulce plutea în aer, iar lumina era scăzută, intimă, seducătoare.

Ashley stătea la o masă în spate, departe de bucătărie, şi aproape că nu se vedea de la intrare. Un singur trandafir alb într-o vază mică de cristal verde stătea lângă cotul ei, cu o lumânare înaltă sclipind alătun. Argintăria era veritabilă, vaza de

Wedgwood şi cupele – Baccarat. Pe masa vecină, şampanie de o calitate superioară era pusă la rece.

Armonia se instaurase. Acum tot ceea ce-şi mai dorea era prezenţa lui Justin.

Un tremur de teamă o străbătu înainte ca ea să şi-l poată controla. În toată viaţa ei nu făcuse niciodată primul pas pentru a seduce un bărbat. Şi se va simţi foarte prost dacă bărbatul în chestiune nu apărea la eveniment.

Ha îşi privi ceasul subţire de la încheietura mâimi”; 3zu că era chiar trecut de şapte şi simţi cum o săgetează împa. Dacă el nu venea? Dacă era supărat pe ea pentru că nu se întâlnise cu el în după-amiaza aceea?

Dacă el nu primise mesajul?

Ea se crampona cu brutalitate de spaima crescândă. Dacă spera să iasă ceva din seara aceasta, atunci avea nevoie să se stăpânească acum.

Înălţându-şi privirea nerăbdătoare către uşă, ea simţi dintr-odată cum totul se risipeşte. El era acolo, în umbră. Era îmbrăcat în întregime în negru, de la gulerul descheiat al cămăşii fine, până-n tălpile pantofilor, încât ea se întreba dacă nu cumva mintea ei reuşise să invoce magic această imagine. Dar nu era nimic imaginar în bărbatul care venea spre ea.

El se opri în spatele scaunului de vizavi şi ea-şi înclină uşor capul pe

spate ca să privească în sus, la el. Nu era sigură că mai respira încă, nu mai era convinsă că respiraţia ar fi o funcţie necesară acum. Era captivată de nişte ochi albaştri şi de promisiunea pe care o vedea în ei. Era destul s-o facă să creadă în dragoste, în aventuri romantice şi în finaluri fericite.

— Mă bucur că ai putut să vii, spuse ea cu o voce abia auzită, fără suflare aproape.

— Aproape niciodată nu refuz o masă gratuită.

El trase scaunul şi se aşeză.

— În special când invitaţia e făcută de o frumoasă doamnă.

— Mulţumesc.

Justin privi la ea, dându-şi seama

că vedea încă o faţă fascinantă a ei. În seara aceasta, părul îi era strâns într-un coc lejer care o făcea să pară şi sofisticată dar şi accesibilă. Deja el spera să aibă ocazia de a i-l desface mai târziu. Nu era sigur ce purta ea, dar ce putea să vadă el era sumar şi strălucitor. Ţesătura turcoaz îi învelea uşor baza gâtului, lăsându-i umerii goi, şi se cufunda într-un amăgitor „V” dantelat. Era unul din acele lucruri rare, făcute să atragă atenţia unui bărbat şi s-o păstreze. Ceva îi spunea că partea de jos a ţinutei era, probabil, la fel de interesantă ca şi cea de sus. Cu tensiunea în creştere, el se forţă să-şi ia ochii de la ea şi să privească salonul.

— Există vreun motiv pentru care părem să avem doar pentru noi unul dintre cele mai bune restaurante ale hotelului?

Sunetul râsului lui cald, răguşit, parcă lovi uşor spatele ei, ca atingerea unor degete catifelate. El îşi întoarse atenţia asupra ei pentru a-i vedea bucuria scânteind în ochi. Dar el văzu încă ceva acolo. Ceva întunecat, nervos şi, oarecum, şovăitor.

— E uimitor ce pot cumpăra câţiva dolari, murmură ea. Pentru un bacşiş ne putem bucura de toată această eleganţă, de un meniu minunat şi nu trebuie să împărţim asta cu nimeni.

— Pentru o femeie care nu crede în iubirea romantică ai făcut o treabă

nemaipomenită, aranjând perfect o seară romantică în doi.

— Nu ştii că m-am convertit, Justin?

— Chiar aşa?

El întinse mâna peste masă ca să-i acopere mâna. Automat, ea îi prinse degetele cu ale ei într-o mişcare uşoară şi naturală. Privirea lui căzu pe mâinile lor împletite şi el realiză că ea era tot ceea ce el dorise sau avusese nevoie vreodată. Se potriveau. El se întreba dacă şi ea simte asta. Când îşi ridică privirea, nu mai trebui să se întrebe. Ea îi surâdea cu ochii încălziţi de o dragoste atât de clară şi de profundă încât pe moment îl sperie.

— Dansează cu mine! îl invită ea.

— Cu plăcere.

El îi eliberă mâna şi se ridică.

— Mor de curiozitate să văd cum arată restul ţinutei.

— Ei, ţine-te bine!

Înainte ca el s-o poată chestiona în legătură cu avertismentul, ea era în picioare şi el înţelese. I se uscă gura şi pulsul i-o luă razna înainte să-şi găsească un ritm cel puţin constant, chiar dacă crescut. Reacţia lui fu imediată şi strict masculină. Un bărbat nu se uita la o femeie îmbrăcată în felul acela, întrebându-se ce credea ea despre noutăţile din lumea afacerilor. Se uita la o femeie îmbrăcată aşa şi se întreba ce putea să poarte sub ţesătura şerpuitoare.

Fusta se mula ca o a doua piele. Costumaţia provocatoare în negru şi turcoaz era destul de scurtă pentru a scoate la iveală lungimea aţâţătoare a picioarelor ei bine făcute, puse în valoare de ciorapii negri, simpli. O eşarfă de mătase neagră era legată în mijlocul taliei, ca o curea, şi nişte pantofi negri strălucitori o aduceau aproape de nivelul ochilor lui. El nu se grăbi, plimbându-şi privirea de sus până jos, într-o inspecţie minuţioasă.

Ce crezi? întrebă Ashley jucăuş. Am cumpărat-o în dimineaţa asta dintr-un mic magazin de pe Fifth Avenue. Vânzătoarea mi-a garantat că va băga în boală orice bărbat cu sânge-n vene. Am cumpărat-o gândindu-mă la tine.

— Mulţumesc, oricum, m-ai „îmbolnăvitl4 de mult.

Ea râse şi obrajii i se înroşiră. El întinse mâna după mâna ei şi o conduse pe ringul de dans. O versiune instrumentală a unei balade cunoscute a lui Neil Diamond plutea în aer. Justin o trase aproape de el şi impuse un pas uşor, chiar dacă era pe punctul să nu-şi mai încapă în piele de bucurie.

Toate simţurile lui se acutizaseră. El atingea uşor cu mâna spatele gol. Iar pielea ei era ca mătasea sub degetele lui. Mângâierea provocatoare a sânilor ei pe pieptul lui propaga unde de şoc prin el, iar parfumul ei uşor, obişnuit, îl tachina. Şi atingerea mâinilor ei odihnindu-se exact deasupra curelei îl

făceau să se gândească la mângâieri mult mai intime.

Ea se trase înapoi ca să-l privească, cu o licărire poznaşă în ochii negri.

— Pari un pic încordat. Te simţi bine?

El o observă o clipă, cu atenţie.

— Doar nu încerci să mă seduci, Ashley?

— Poate.

Ea se mişcă, întinzându-şi mâinile, pentru a-şi odihni braţele pe umerii lui. Trupul ei îl atinse în treacăt pe al lui, emanând suficientă căldură pentru a-i da foc.

— Şi dac-aş încerca, cum aş putea s-o fac?

— Aş spune că treaba e ca şi făcută. Şi că s-ar putea să vrei să fii atentă de-acum înainte.

Ea clătină din cap.

— Nu mi-e frică de tine, Justin. Nu-mi mai e.

Melodia se termină şi se întoarseră împreună la masă.

Justin arătă către şampania rece.

— Ai plănuit să mă copleşeşti cu chestia aceea până îmi pierd capul?

— Dacă va fi necesar…

— Nu e. Dar hai să gustăm un pic, oricum.

El turnă un pahar şi i-l dădu, apoi turnă unul şi pentru sine. Se uită fix un moment la bulele efervescente înainte să privească spre Ashley.

— Să propunem un toast?

Ea îşi înălţă paharul, ţinându-l de piciorul delicat, şi-l întinse înainte spre el.

— Pentru noi, şopti ea. Înălţându-şi paharul, el ciocni.

— Pentru noi.

Privirea ei nu se mişcă în timp ce sorbea din pahar. Apoi puse cupa deoparte. El Seu la fel, conştientizând cu acuitate intensitatea din ochii ei şi focul care plutea în aer.

Mâna ei se ridică să-i atingă obrazul.

— Te iubesc, Justin.

Enunţul simplu îl făcu să se clatine. Cuvintele spuse tare şi clar, nu lăsau loc nici unei îndoieli. El o ştiuse

în inima lui, dar nu fusese încă pregătit să le audă rostite cu atâta sinceritate.

Ea îşi coborî capul şi el gustă atât şampania cât şi căldura buzelor ei. Dorinţa gemea prin sângele lui ca o lavă topită. Mâinile lui se plimbară repede pe spatele ei gol din umeri până la talie înainte s-o tragă mai aproape. Şi doar atât fu de-ajuns ca să transforme tăciunii aprinşi ai pasiunii într-o flacără uriaşă.

Justin dorea să meargă direct în inima acestui foc şi să stea acolo până când se va umple de ea. Se îndoia că o viaţă ar fi fost de ajuns.

Ea avea gustul unei plăceri întunecate, trupul ei lipit de al lui promitea un dulce paradis.

El se trase uşor înapoi, privind cum ochii ei se deschideau concentrându-se asupra alor lui. Un zâmbet provocator ridică colţurile gurii ei, şi el simţi cum dorinţa fierbinte îl biciuieşte. Îşi plimbă un deget pe linia maxilarului ei, într-o mângâiere uşoară.

— Şi eu te iubesc.

Ea râse uşor.

— Ştiu.

— Vreau să fac dragoste cu tine, murmură el. Iar şi iar. Toată noaptea.

— Aici?

El văzu o sclipire răutăcioasă dansând plină de dorinţă în ochii ei. Niciodată nu fusese mai frumoasă.

— Cred că un pic mai confortabilă ar putea fi camera mea.

— Acum cred că tu încerci să mă seduci.

— Da? Cum?

Ea se eliberă din braţele lui şi-i luă mâna.

— De ce nu mergem în camera ta, să aflăm?

El se opri un moment, privind la masa aranjată şi la paharele pe jumătate pline cu şampanie.

— Cum rămâne cu cina romantică?

Ea-l trase spre uşă.

— Nu-ţi face griji. O să ni se servească în camera ta, când o să fim pregătiţi pentru ea.

— Toate bazele acoperite, nu?

— De fapt, mă las doar dusă de val.

Râsul ei curse peste el ca o miere caldă când intrau în lift.

— Este o altă trăsătură a noii personalităţi pe care încerc să mi-o dezvolt.

Ea se întoarse spre el când uşile se închiseră alunecând fără zgomot. Braţele lui se strecurară în jurul taliei ei şi, instantaneu, ea îl învălui într-o ceaţă senzuală, plină numai de chipul ei. Parfumul ei îl înconjura. Atingerea ei îl provoca. Însăşi esenţa ei îl chema – cu trup, minte şi suflet.

El nu-şi dădu seama sum ajunseră din lift în camera lui. Când creierul lui reuşi, în cele din urmă, să raţioneze, Ashley era ocupată să-i descheie nasturii cămăşii. Camera era uşor

luminată de viaţa de noapte a oraşului care strălucea dincolo de ferestre. Era suficientă lumină ca el să vadă ce comoară găsise în această femeie deosebită. Nu ştia încă, nici el cum ajunsese în acest punct al vieţii. Nu căutase iubirea. Dar acum că o găsise, acum că ea i-o dăruise, ştia că avea tot ceea ce îşi dorise vreodată.

Ea zâmbi în timp ce mâinile îi eliberară poalele cămăşii, pe care i-o scoase. Nepăsătoare, o lăsă să cadă. Degetele ei mângâiară umerii înainte să alunece în jos, prin părul care acoperea pieptul lui.

— Vreau să te ating, şopti ea.

El râse.

— Ei, n-am de gând să încerc să te

opresc.

— Bine. Mâinile ei desfăcură cureaua.

— Te vreau tot… de data asta. Dacă tu nu eşti pregătit, eu sunt.

— O femeie practică.

I se tăie răsuflarea când ea îi scoase pantalonii mai jos de şolduri. Îi alunecară pe glezne şi scăpă de ei şi de pantofi. Ea scoase un sunet profund, din gât, în timp ce-şi lăsa mâinile să-i atingă trupul în treacăt.

— Şosetele trebuie „să plece”, hotărî ea îngenunchind în faţa lui.

Justin n-ar fi putut să formuleze un răspuns, chiar dacă viaţa lui ar fi depins de asta. Doamne, şi el credea că-l „scosese din şosete” încă din

restaurant. În vreme ce ea i le scoase pe rând, părul ei îi mângâia coapsele, făcându-i genunchii să se înmoaie. El nu ştia ce-l mai ţinea în picioare. Poate numai viziunea a ceea ce va urma să facă ea.

Nu fu dezamăgit. Cum se îndreptă, ea-şi purtă mâinile în sus pe picioarele lui până când se opriră pe betelia slipului. Ea se lipi de el şi-şi apăsă buzele pe gâtul lui, trimiţând unde de dorinţă prin el.

Ashley îi putu simţi pulsul bătând sub buzele ei şi se minună o clipă de faptul că inima lui bătea pentru ea. Îi simţi degetele în părul ei şi aşteptă până când el îi scoase acele de păr. Numai acest lucru îi dădea fiori care-i

alergau pe piele. Când el îl scoase pe ultimul, îşi răsfiră degetele printre valurile lui până când şuviţele îi căzură libere pe umeri.

Ea îşi ridică privirea spre faţa lui şi-şi simţi răsuflarea tăiată. Ochii lui erau strălucitori, electrizaţi de o emoţie atât de pură şi de dulce, încât ea se simţi vulnerabilă. Dorise ea, într-adevăr, să treacă prin viaţă fără să trăiască încântarea care se născuse când el o privise în felul acela?

— Te vreau pentru totdeauna, Ashley. La bine şi la rău. Greu sau uşor. Toată viaţa.

Ea simţi cum lacrimile îi ardeau ochii, în timp ce o bucurie pură clocotea sălbatic, înăuntrul ei.

— Mă ai, promise ea.

El o sărută repede şi apăsat, apoi spuse:

— Atunci, în aceste împrejurări, tu eşti prea îmbrăcată.

— Nu pentru mult timp.

Ea făcu un pas înapoi, în timp ce-şi dezlegă eşarfa de pe talie şi o lăsă să plutească spre parchet. Apoi, îşi duse mâinile la ceafă şi desfăcu singura capsă a rochiei. Aceasta se desfăcu şi-i căzu iute de pe umeri, zăbovind puţin în talie, înainte ca ea să şi-o scoată complet. Rămase numai în dresurile simple, negre.

— Foarte economic, completă el cu un zâmbet uşor.

— Proces în două etape.

Ea începu să-şi scoată un ciorap, dar mâinile lui le acoperiră pe ale ei.

— Nu. Vocea lui era răguşită. E plăcerea mea. Am o slăbiciune pentru nylon. Mai ales când acoperă aceste picioare.

Mâna lui alunecă uşor pe şold înspre coapse, înainte să urce pentru a-i atinge sânul.

— O să ţin minte asta pentru viitor, şopti ea chiar înainte ca întregul proces al gândirii să se încheie, când senzaţia deveni factorul dominant.

Ca şi înainte, el o luă în braţe iute şi plin de siguranţă, ducând-o în pat. O atinse, o gustă şi o hărţui. Şi ea învăţa, învăţa că în această tremurătoare lume a încântării, ea putea să-i înapoieze şi

lui plăcerea aproape în aceeaşi măsură în care o primea.

Şi atunci când deveniră unul, cele mai mari mistere din lume erau dezlegate. Frumuseţea a doua inimi bătând ca una. Puterea unei iubiri unice – durabilă ca însăşi omenirea. Darul vieţii la fel de vechi ca” şi timpul însuşi.

Chiar şi la trei noaptea, New York-ul sclipea încă şi fremăta de oameni. El nu dormea niciodată. Şi în această noapte specială nu dormiră nici Ashley şi Justin.

Se făcuse aproape zece când Ashley sunase şi ceruse „cina” adusă în cameră. Ea şi Justin se bucuraseră de o masă fantastică, apoi se întorseseră în

pat pentru un festin complet diferit. Acum stăteau împreună într-un fotoliu adânc şi priveau afară la oraşul neobosit. Ea era înfăşurată într-un cearşaf, cuibărită în braţele lui şi cu capul odihnindu-se pe unul din umerii lui.

El o sărută pe frunte.

— N-o să mai privesc niciodată acest oraş, fără să mă gândesc la noaptea asta, murmură el. Îţi mulţumesc pentru o amintire minunată.

— A fost plăcerea mea.

Ea aproape că torcea ca o pisică de mulţumire.

— Niciodată n-am visat că pot să fiu atât de fericită.

— Şi când mă gândesc că nu cu

mult timp în urmă erai atât de cinică!

Ea îşi dădu capul pe spate ca să-l poată privi.

— Cred că tot ce-mi trebuia era iubirea unui bărbat bun.

— Ai obţinut asta.

El se opri pentru un sărut lung.

Când îşi înălţă capul, spuse cu blândeţe:

— Te măriţi cu mine, domnişoară Harper?

— Da, răspunse ea fără cea mai mică ezitare.

El surâse larg.

— Când?

Ea-şi schimbă locul în poala lui, astfel încât să-i poată cuprinde gâtul cu braţele.

— Spune locul şi momentul şi eu voi fi acolo.

El clătină din cap.

— E rândul tău. Vreau să ai nunta pe care ţi-ai dorit-o

— O.K.

Ea îl studie un moment, iubindu-l chiar mai mult pentru atenţia lui.

— Când am crezut că o să mă mărit cu Geoffrey, mi-am dorit o nuntă mare, cu tot tacâmul. Dar acum nu-mi pasă de nimic. Tot ceea ce vreau acum suntem noi – eu şi tu, familia ta, inclusiv J.T., familia mea, şi Jessi, şi Cal, şi Angie.

Ea zâmbi.

— Ceva simplu şi frumos. Ca dragostea noastră.

— Sună perfect.

Degetele lui mângâiau obrazul ei, în timp ce-şi aplecă uşor capul şi-i găsi buzele. Ea-şi strânse braţele în jurul gâtului lui şi se cufundă în sărut, lăsându-se inundată de promisiunea unui viitor plin de fericire.

SFÂRŞIT